

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

Amit Isten TETT – (1.)

Aranyszöveg | Zsidók 9:27-28

„És miképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják idvességökre.”

I. RÉSZ

Az embereket elbűvölik a kiemelkedő teljesítmények. Tudni akarjuk, ki a világ leggyorsabb futója, ki termeszt a legnagyobb sütőtököt, ki tudja megoldani a legbonyolultabb matematikai feladatokat számológép nélkül.

De vajon ezeknek a teljesítményeknek lesz-e valamilyen jelentősége egymillió év múlva? Isten számításba veszi-e őket az ítéletkor? „Aki valódi sikert akar elérni, annak állhatatosan ki kell tartania a cél mellett, ami megéri az erőfeszítést. Ilyen célokat kell kitűznünk ma fiataljaink elé. A legnemesebb cél, ami Isten minden gyermeke számára vonzó kell, hogy legyen: elvinni az evangéliumot a világnak még ennek a nemzedéknek az idején.” (Nevelés, 262. old.)

Az erő, az értelem eredményei csak időlegesek, azonban az Isten szolgálatában szerzett siker örök-értvényű. A megmentett lelkek örökkévaló díjak.

A lélekmentők pedig bekerülnek a hírességek csarnokába. „Lelkeket nyer meg a bölcs.” (Péld 11:30) „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” (Dán 12:3)

Ha lélekmentők szeretnénk lenni és mi magunk is szeretnénk üdvözülni, a következő kérdésekre kell válaszokat adnunk: „Miért van szükségünk megváltásra? Hogyan lehet miénk a szabadítás? Honnan tudhatom, hogy megtértem? Hogyan lehetek biztos az örök életben?”

Kezdjük akkor tehát az elsővel: miért van szükségünk megváltásra? Már születésünktől kezdve

“ Mennyei Atyánk, aki minden jó ajándékot ránk bízott, sajnálja tudatlanságunkat, gyengeségünket és tehetetlenségünket. Szeretett Fiát adta, hogy megmentsen minket a haláltól. ”

– 4T, 620. old.

TARTALOM | C-1 | JANUÁR 1.

1 | Amit Isten tett – 1. rész

5 | Korai éveim

6 | Az igazi pásztor

8 | Hajózás az ismeretlenbe

nagy gondban vagyunk. Bár nem a mi döntésünk, de számos fizikai hiányosságot, társadalmi összeférhetlenséget, rossz hajlamot örököltünk, melyek következtében az önzés természetes számunkra.

Másodszor, mindannyian egy tökéletlen társadalomban nőttünk fel. A családjunk sem tökéletes; szomszédságunk, városunk gondokkal van tele. Országunk is komoly kérdésekkel küzd. Mindannyian épp elegendő haragos szót és hitvány megnyilvánulást hallottunk. Hitetlen rokonok, barátok, osztály- és iskolatársak, valamint a különböző ilyen jellegű televíziós műsorok lassan, de biztosan befolyásolnak a bűnre.

Harmadszor, mivel mindannyian vétkeztünk, mindannyian elszakadtunk Istentől, sorsunk az örök halál. Ádám és Éva bűnének történetéből megérthetjük akár csak egyetlen engedetlenség következményét is. És mindannyian egynél sokkal, de sokkal többször vétkeztünk.

Negyedszer, ha ma elkezdünk engedelmeskedni Isten törvényének, az jóváteheti-e a múlt bűneit?

Tudjuk a választ a kérdésekre. Ha egy ember ma ellop valamit, a tény, hogy holnap nem lop, nem mentesíti a büntetéstől. Istennek köszönhetjük a tökéletes engedelmességet, ezért semmit nem tehetünk ezen felül, hogy érdemeket szerezzünk, vagy kompenzáljuk előbbi bűneinket.

Ötödször, mi kedveljük, szeretjük rossz szokásainkat, és elutasítjuk a dorgálást és a kiigazítást. „Míglen szeretitek, oh ti együgyűek az együgyűséget, és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásban, és gyűlölik a bal-

“Krisztus kegyelmének köszönhetően ismerjük fel a bűn gyűlöletes természetét és üzzük ki azt lelkünk templomából.” – *Faith and Works*, 100. old.

gatagok a tudományt?” „Azért hogy gyűlölték a bölcsességet, és az Úrnak félelmét nem választották. Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet.” (Péld 1:22, 29-30)

Hatodszor, még a büntetés, a fájdalom és a szenvedés sem gyógyíthatnak ki lelki betegségünkből, amelyek pedig a bűn elkövetésének természetes következményei. „Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.” (Ézsa 1:5-6)

Végül pedig, Isten közbelépése nélkül nem vagyunk válaszolni az Ő hívására, inkább figyelmen kívül hagyjuk azt. „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent.” (Róm 3:11)

Tehát mindannyian elvesztünk, ha az evangélium nem tesz csodát életünkben. Ezért van szükségünk Megváltóra.

(lásd: Megbeszélendő kérdések)

II. RÉSZ

Ha Teremtőnk nem lépett volna közbe, egyetlen bűn is reménytelenné tette volna a helyzetünket. Áldott legyen az Úr neve, hogy Ő közbelépett, így ügyünk nem reménytelen! Ennek ellenére azonban sokan érzik annak, mert nem ismerik a Megváltót. Egy volt deista, William Miller a következő szavakkal fogalmazta meg két-ségbeesését:

„A megsemmisülés ténye hideg és félelmes gondolat volt, és ha Isten felelősségre von, akkor minden elveszett. (...) Örökkévalóság – mi az? És a halál – miért van? Minél többet okoskodtam, annál távolabb kerültem a megoldástól. Minél többet gondolkodtam, annál szétszórtabbak lettek következtetéseim. Megpróbáltam nem gondolkozni, de nem tudtam

úrrá lenni gondolataimon. Igazán boldogtalan voltam, de nem tudtam miért. Zúgolódtam és panaszkodtam, de nem tudtam kire. Tudtam, hogy valami nincs rendben, de nem tudtam, miként és hol találom meg az igazságot. Minden remény nélkül gyötrődtem.”
(*A Nagy Küzdelem*, 318. old.)

Isten tudta, hogy ilyen érzéseket fogunk tapasztalni. Tudta, milyen kihívásokkal kell szembenéznünk tökéletlen származásunknak és szerencsétlen körülményeinknek köszönhetően. Kedves, szerető szíve nem tudta elviselni a gondolatot, hogy sorsunkra hagyjon minket. Annyira irgalmas és együtt érző volt, hogy meg sem várta, míg mi kértük a segítségét. Mielőtt még érdekelt volna bennünket a megmentésünk, mielőtt még tudtuk volna, hogy elvesztünk, mielőtt még megszülettünk volna, Isten gyakorlatba ültette a megváltás csodálatos tervét, melyet a világ teremtése előtt kigondolt. (lásd: Tit 1:2, Róm 13:8) „Mert Krisztus, mikor még erőtelenségünkben valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” (Róm 5:6-8)

Tökéletes életével Jézus követendő példát mutatott számunkra. Megmutatta, hogyan éljünk. Gondolkodjunk el egy pillanatra az Ő példáján: „Mert arra hívtattok el; hiszen Krisztus is szenvedett éretetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek: Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott: Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre: Aki a mi bűne-

inket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.” (1Pt 2:21-24)

Ezt a szerető Megváltót nyilatkoztatta ki Isten a csüggedő deistának, William Millernek, aki később leírta, hogyan találta rá Jézusra: „Egyszer csak tisztán láttam a Megváltó jellemét. Talán van egy olyan lény, aki oly jó és oly könyörületes, hogy Ő maga szerez engesztelést vétkeinkért, s ezzel megment bennünket a büntetéstől. (...) Felfedeztem, hogy a Biblia éppen olyan Megváltót mutat be, amilyenre szükségem van. És nem tudtam megérteni, hogyan tud egy nem ihletett könyv az elbukott világ szükségleteihez oly tökéletesen alkalmazkodó elveket feltárni. Kénytelen voltam belátni, hogy a Szentírás minden bizonnyal Isten kinyilatkoztatása. A Biblia gyönyörűségemmé vált, és Jézusban baráttra találtam. (...) Kinyilatkoztatásaiban megtaláltam mindent, amire a szívem vágyott és ami meggyógyítja a lélek betegségét. Nem vonzott már semmilyen más olvasmány, és nagy gonddal igyekeztem, hogy Istentől bölcsességet szerezzek.” (*A Nagy Küzdelem*, 319. old.)

A Bibliában te is megtalálhatod a Megváltót, aki vágyik megmenteni téged. Miért nem nyitod meg a Szentírás lapjait és kéred Istent, hogy nyilatkoztassa ki neked?

(lásd: Megbeszélendő kérdések)

III. RÉSZ

A mikor Isten megteremtette Ádámot és Évát, próbaidőt adott nekik. Más szavakkal: időt kaptak, hogy engedelmességük által bebizonyítsák Iránta való hűségüket. Ők azonban kudarcot vallottak. Az igazságos büntetés az azonnali örök halál lett volna. Akkor miért nem haltak meg aznap, amikor vétkeztek?

„Krisztus, vétkeink engesztelő áldozata mondta: Átvesszem Ádám helyét. Magamra veszem bűne büntetését. Lesz egy másik próba. Biztosítok neki egy kegyelmi időt. Szabad ember lehet, és gyakorolhatja Istentől kapott döntési képességét. Elhalasztom ítélete napját. Megjelenhet majd Isten ítélőszéke előtt.” (*The Atlantic Union Gleaner*, 1903. augusztus 19.)

Amikor Krisztus felajánlotta önmagát a bukott emberi fajért, Isten elhalasztotta az ítéletet, és egy második próbaidőt adott az embernek. Ezzel teremtette meg a lehetőséget, hogy hűséges legyen Isten iránt, és alkalmazkodjon az Ő akaratához. Isten min-

den emberi lényt megajándékozott egy kegyelmi idővel, hogy lehetősége legyen hűségesen kiállni Mellette, és kialakítani egy mennyhez illő jellemet.

Jelenlegi próbaidőnk és az ítélet elhalasztása Isten értékes ajándékait képezik. Ez része annak, hogy segítsen feljutni a mennybe. „És miképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik őt várják idvességükre.” (Zsid 9:27-28)

Ugyanakkor, Isten végtelen erőt bocsátott a rendelkezésünkre, hogy szívünk megváltozzon, és hűtlenségünk szentséggé alakuljon. De hogyan tette ezt elérhetővé a gyenge ember számára? Hallgassuk figyelmesen! Isten teremő ereje írott formában megtalálható a Szentírásban. Ez egy szinte felfoghatatlan jó hír. Ez az erő minden hívő életében működésbe lép. „Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígérekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén

a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pt 1:3-4)

Isten tehát maga vette át a mi bűneink büntetését. Példát adott, hogyan éljünk. Adott egy második esélyt. Végtelen teremő erőt bocsátotta minden hívő rendelkezésére, és elraktározta azt a Bibliában. Mind ezt pedig még azelőtt tette, mielőtt segítséget kértünk volna. Isten sok mindent megtett a mennybe jutásunk érdekében. Amikor tudatosítjuk, mit tett Isten, tisztább képet alkotunk arról, hogyan válaszolhatunk minderre.

(lásd: Megbeszélendő kérdések)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Miért a lélekmentés a legnemesebb dolog, amit tehetünk? _____
2. A lecke szerint, ha lélekmentők akarunk lenni, tudnunk kell, miért van szükségünk megváltásra, és hogyan nyerhetjük ezt el. Miért igaz ez? _____
3. A lecke hat okot fogalmaz meg, amiért szükségünk van a megváltásra. Gondolkodj el azon, hogy ezen okok hogyan vonatkozathatóak a saját életedre, majd írd egy személyes meghatározást mindegyikkel kapcsolatban.
 - a. _____
 - b. _____
 - c. _____
 - d. _____
 - e. _____
 - f. _____

II. RÉSZ

4. Mondd el, hogyan érezted a Megváltó szükségét életedben. _____
5. Ha soha nem érezted igazán, hogy szükséged van egy Megváltóra, tudod-e értékelni Jézust? _____
Miért nem? _____

III. RÉSZ

6. Az elhalasztott ítélet ajándéka nélkül mikor következett volna be a bűn megbüntetése? _____
7. Milyen alapon halaszthatta el Isten az ítéletet? _____
8. Az emberek általában nem szeretik a próbaidőt. Akkor miért áldás, hogy kaptunk egy második esélyt? _____

Csodák az életemben

– 1. rész, írta: John N. Loughborough

Korai éveim

Sokan kérték, hogy írjak egy emlékeztetőt a korai évekről, az Úr és az Ő népe kapcsolatáról. Mivel közelről ismerem az 1843-1844-es advent mozgalmat és az 1849. január 2-án kiadott doktrínát, különös örömmek tartom, hogy beszélhetek azokról a dolgokról, amiket „láttam és hallottam.” Elsőként saját életem korai éveire szeretném felhívni a figyelmet.

A New York-i Victorban születtem 1832. január 26-án. Édesapám egy őszinte helyi metodista prédikátor volt. Három éves koromban Bibbins kisasszony alapított egy iskolát a kicsiknek a metodista imaház egyik termében. Az utolsó tanítási napon mindannyiunkat bevittek az imaterembe, ahol a szülők és más felnőttek összegyűltek, hogy meghallgassák előadásunkat. A többiekkel együtt engem is kihívtak, hogy tartsam meg első nyilvános beszédemet, amely egy előre betanult kis versikéből állt.

Gyerekkorunkban a szüleink mindig magukkal vittek a „szeretetvendégségekbe” és a gyülekezet közösségi alkalmaira. Nagyon jól emlékszem rá, hogy a nyilvános bizonyosságtételeket mindig könnyek és hangos „Áldott legyen az Ő neve!” felkiáltások kísérték, melyek mélyen érintették szívünket. Arra is emlékszem, mennyire egyszerűen öltöztek az emberek. Tiszták és elegánsak voltak, de mindenféle külső cicoma vagy ékszer viselése nélkül.

Akkoriban, akik részt akartak venni az Úrvacsorán, kaptak egy jegyet a csoport vezetőjétől. Az egyik asszony nem kapta meg a jegyet, mert ékszert viselt. Nem sokkal ezután a lányát kizárták a gyülekezetből, mert részt vett egy bálon. Szegény lány! Az éjszakai táncos mulatságon megfázott, megbetegedett és meghalt. A temetésén a lelkész fenntartásokkal beszélt arról, hogy elfogadja-e őt az Úr.

Egy alkalommal, amikor édesapám egy házat épített, egy hatalmas kőrakás állt az udvaron, amelyet a kerítés másik oldalára kellett áthordani. A nagybátyám, aki az egyik ácsmester volt, azt mondta, hogy ha a kis talicskával egyenként elhordom, az utolsó kő alatt találok egy pénzérmét. Természetesen keményen dolgoztam, hogy eljussak az utolsóhoz, és valóban ott volt a pénz. Tudtam jól, hogy a nagybátyám az utolsó kő felemelése előtt elterelte a figyelmemet, hogy odatehesse a pénzt. A legérdekesebb azonban, hogy mire használtam fel azt a pénzt. Abban az időszakban a metodisták Afrika nyugati partvidékén végeztek missziómunkát. Ez felkeltette érdeklődésemet és elhatároztam, hogy a kapott pénzér-

mével (12 és fél cent) vásárolok egy Újszövetséget egy szegény, pogány fiúcskának. Éppen azon a héten tartottak gyűlést a lelkész házában, és az emberek hozhattak ruhaféléket és pénzt is, amit majd Afrikába küldenek. A találkozás napján elküldtek a boltba néhány dolgot vásárolni. Nem tudom, hogy próbából vagy sem, de az eladó mutatott nekem néhány dolgot, melyekről tudta, hogy szeretem, és felajánlotta, hogy eladja nekem pontosan tizenkét és fél centért. Harcoltam magamban, hogy megvegyem-e azokat, vagy sem. Ekkor a szegény pogányokra gondoltam, és kiszaladtam az üzletből. Egészen a lelkész házáig futottam, ahol az emberek már épp gyülekeztek. Áadtam neki a pénzem, és ezt mondtam: „Szeretnék egy Újszövetséget küldeni a szegény pogányoknak.” Ezután ugyanolyan hirtelen, ahogy érkeztem, hazamentem. Miközben kifelé indultam, láttam, hogy a lelkész a pénzt felemelve beszélt az emberekhez. Egyesek könnyeiket törölgették. Gondolom, hogy sokkal többre értékelte, mint amennyi valójában volt. Ez nagyon boldoggá tett.

1837 telén, a hatodik születésnapom előestéjén ijesztő látvány jelent meg az égen, és egész éjjel látszott. Egy félelmetes sarki fény volt. Egy férfi és a felesége, akik a velünk szemben levő házban laktak, elvitték szüleimet szánkóval egy két mérfölddel távolabb lakó családhoz vendégségbe. A szomszéd család két lánya és a 18 éves Horton kisasszony átjöttek hozzánk, hogy ügyeljenek ránk, gyerekekre. Hét óra környékén, miközben mi önfeledten játszottunk, egy vörös fénycsóva jelent meg az égen. A testvérem felkiáltott: „Ég a ház!” Mindannyian kiszaladtunk. Micsoda látvány fogadott! Az ég vörös lángnyelvekhez hasonlított a felhőszerű pára között. Ennek visszatükröződése a havon olyan volt, mintha tűz hullámmazana lefelé a dombon. Még Horton kisasszony is megijedt és felkiáltott: „Eljött a világ vége!” Szüleink, akik gondolták, hogy megrémültünk, siettek haza, hogy megnyugtassanak. A szomszédok közül volt, aki egész éjjel fennmaradt, hogy szemlélje a folyton változó fényjátékot. A sarki fény az Egyesült Államok akkor lakott területének minden pontján látszott.

Történelmi kapcsolat

Az igazi pásztor

Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem: És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.”

Krisztus a Jó Pásztor. Ő megy elől, mutatja az utat, és hívja juhait, hogy kövessék. Akik meghallják az Ő hangját és engedelmeskednek Neki, mindenben az Ő példáját követik. Megismerik Őt, és naponta növekednek Benne. Alázatosak és szelídek lesznek, irigységtől mentesek.

Mi meghalljuk Krisztus szavát? Követjük Őt? Nagyon fontos tudnunk, hogy a valódi Pásztort követjük-e. Ennek érdekében kutatnunk kell igéjét, mert abból Ő szól hozzánk. „Mit mond a Biblia?” – ez legyen mindenkori jelszavunk. Isten igéjében minden kérdésünkre választ kapunk. Ebből világosság árad ösvényünkre, mely felfedi az előttünk haladó Pásztort.

Krisztus tudta, hogy az ember saját erejéből nem tudja legyőzni az ellenséget. Ezért félretette királyi palástját, koronáját, és lejött a földre, hogy helyettünk győzzön. Mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, hogy megismerje, hogyan segítsen azoknak, akik kísértésben vannak. Találkozott Sátán minden ravaszságával, és győzött. Ő a tökéletes engedelmesség példája. Az Ő erejével többek lehetünk győzteseknél. Ő képes megváltani mindenkit, aki Általa járul Isten elé.

Krisztus győztes, és akik Őt követik, a győztesek oldalán állnak. Drága győzelmek állnak a keresztények előtt. Lehetnek gyengék, de a Megváltó ismeri szükségleteiket és megerősít bennünket. Tudja, hogy Sátán megpróbálja ellenőrzése alatt tartani az embereket, éppen ezért mindig készen áll, hogy segítsen

azoknak, akik Hozzá fordulnak. Nem akarja, hogy bárki elveszen, mert Ádám minden megkísértett fia és leánya számára lehetővé tette a dicsőséges győzelem elnyerését. Gyermekei rendelkezésére bocsátotta a menny minden erejét.

Isten megtett értünk mindent, amit a végtelen szeretet megtehet, és csak annyit kér cserébe, hogy engedelmeskedjünk akaratának. Elénk állította az igazság mércéjét, melyet szeretné, ha elérnénk. Meghív, hogy maradjunk hűségesek Hozzá, hogy bemehessünk abba az édeni otthonba, ahonnan Ádám, engedetlensége miatt, kiűzetett. Egy fiatalember azzal a kérdéssel kereste fel Jézust, hogy mit kell tennie az örök élet elnyerésére. A Megváltó ezt válaszolta: „Tartsd meg a parancsolatokat.” Ez a válasza mindenkori követőinek. Kötelességünk a parancsolatokban fogalmazódik meg. Ha ezeknek engedelmeskedünk, elnyerjük az örök életet. Ha vágyunk a mennyre és annak örömeire, el kell hagynunk a bűnt. Isten törvénye a jellem mércéje.

Sátán buzgón dolgozik, hogy megakadályozza az Isten akarata szerinti jellem kialakítását. De velünk többen vannak, mint ellenünk. Isten mennyei angyalokat küld gyermekei mellé, hogy megóvjá őket a gonosztól.

Ha az Ő gondviselése alá helyezzük magunkat, nyugodtak lehetünk, mert megígérte, hogy senki nem szakíthat ki minket az Ő kezéből.

A múltban sokan szenvedtek az igazságért. Számukra az igazság

“Isten mindent megtett értünk, amit a végtelen szeretet megtehet, és csak annyit kér cserébe, hogy engedelmeskedjünk akaratának.”

mindennél drágább volt, és önszántukból adták fel ezt a földi életet az örök életért. Minket is áldozatokra kérnek majd az igazságért. Akik szeretnének osztozni Krisztus dicsőségében, szenvedésében is osztozniuk kell. Ne felejtjük el, hogy azon a helyen, amelyet Megváltónk készített elő nekünk, nincs fájdalom, sem szenvedés. A győzteseknek adatott az ígélet: „Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség; Mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.”

A királyi parancs elhangzott: „Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak

titeket, és leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.”

Érhette-e volna ennél nagyobb megtiszteltetés a halandó embert? Amikor valakinek meg kell jelenie egy földi uralkodó előtt, mennyire komolyan készülődik erre a találkozásra! Ennek fényében, mennyire komolyan kell nekünk felkészülni a királyok Királyával való találkozásra? Ha felkészülésünk elnyeri jóváhagyását, akkor örökre Vele maradunk, Krisztus igazságának makulátlan, fehér ruhájába öltözve. Ez minden erőfeszítést megér. Az örök élet ingyen ajándéka egy feltétellel a miénk: „Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.” Imám, hogy segítsen Isten úgy élni, hogy bemehessünk a szent városba.

– *The Youth's Instructor*, 1901. október 3.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Jellemezd azokat, akik követik Jézust, a jó Pásztort. _____
2. Milyen fontos dolgot tudunk? _____
Mit kell tennünk, hogy ennek ismeretére eljussunk? _____
3. Miről tudta Krisztus, hogy az ember nem tudja megtenni? _____
Ezért mit tett Ő értünk? _____
4. Miről tudja Jézus, hogy Sátán próbálkozik megtenni? _____
Mit tesz Ő ennek érdekében? _____
5. Mit kell tennünk, ha vágyunk a mennyre és annak örömeire? _____
6. Mit akar Sátán megakadályozni? _____
Hogyan segít ebben Isten? _____
7. Mire hívtunk el? _____
Mit kell megjegyeznünk? _____
8. Mi a legnagyobb megtiszteltetés, ami a halandó embert érheti? _____
Hogyan készülnek az emberek egy földi uralkodóval való találkozásra? _____
Hogyan kell készülnünk a Jézussal való találkozásra? _____
9. Mi az örök élet elnyerésének egyedüli feltétele? _____

A hit fejezetei

Hajózás az ismeretlenbe

Brad Mills

Ezerkilencszázhuszban, amikor Leo és Jessie Halliwell elhagyták kényelmes otthonukat az Egyesült Államokban, hogy misszionáriusként szolgáljanak a dél-amerikai Brazíliában, fogalmuk sem volt arról, mennyi kalandban lesz majd részük. Azokban a napokban a kommunikáció nem volt annyira fejlett, mint napjainkban. Nem volt világháló, amelyen meg lehetett volna nézni, milyen lesz az időjárás a Brazíliába való érkezéskor. Nem volt Skype, sem email, hogy beszélgetni lehessen a családdal és a barátokkal. Számukra Brazília volt a nagy ismeretlen.

Amikor már egy idő óta az Amazonas vidékén éltek, felismerték, hogy csónak nélkül az utazás szinte lehetetlen. Ezért Leo Halliwell felvázolta, majd megépítette első, saját tervezésű csónakját. 1931. július 4-én, *Luzeiro I* (Fényvívő) néven vízre bocsátották. Leo és Jessie több, mint húsz évig utaztak ezen és utódain, terjesztve a megváltás jó hírért az Amazonas folyó és mellékfolyói környékén élő elszigetelt népeknek és törzseknek.

Egy nap Leo és kis csapata egy kisebb folyón utaztak felfelé. A víz zavaros volt, helyenként sekély, mocsaras. Még soha nem jártak arra. Abban az időben nem léteztek hajózási térképek vagy GPS, hogy segítse a tájékozódást. A kis csónak napokig ment ezen az ismeretlen vidéken, távol a városoktól és falvaktól. Nem voltak biztosak benne, hogy mi vár rájuk. Egyszer egy homokpadot megkerülve Leo meglátott egy embert egy kenuban. A férfi jelzett neki, hogy vegye fel a csónakba, ami egyáltalán nem volt szokatlan azon a vidéken. Bár Leo-nak volt egy olyan elve, hogy soha nem vesz fel vízi stopposokat, valami arra készítette, hogy most kivételt tegyen. A középkorú férfi előrejött a hajó orrába, ahol Leo a kormányzással volt elfoglalva. Beszélgettek egy keveset, Leo kérdezgetett a folyóról és a mellette élő közösségekről. Kis idő múlva a férfi megkérdezte, hogy mennyire ismeri Leo a felszín alatt elhelyezkedő sziklák helyét. Leo csodálkozva nézett rá:

„Milyen sziklák?” A stoppos azonnal átvette a kormányt és gyorsan balra kanyarodott. Ahogy Leo átnézett a válla fölött, meglátta az éles sziklát, mely a csónak végét jelentette volna.

Elgondolkodott rajta, hogy mi lett volna vele és kedves feleségével, ha a csónak nekiütközött volna a szikláknak?! Őszintén megköszönte az embernek, hogy megmentette *Luzeiro*-t és az életüket. Nem sokkal ezután a férfi megkérte Leo-t, hogy álljon meg, és engedje őt vissza a kenujába, mert megérkezett. Bár sem falu, sem ház nem látszott a közelben, Leo lelassított, és leeresztette

A Halliwell család csónakja

új barátját a kenuba, majd újra megköszönte a segítséget. Visszafordult, hogy beindítsa a csónak motorját, de még egyszer megfordult integetni, azonban sem kenut, sem embert nem látott sehhol. A csónak egyik oldaláról a másikra szaladt, de a férfit sehhol nem látta. Ekkor rádöbbsent, hogy Isten küldött egy angyalt egy kenuban, hogy megmentse az életét.

Tudod, hogy Isten téged is missziós szolgálatra hív? Ahogy a múltban elhívta Jessie-t és Leo-t, úgy hív téged ma. Istennek hűséges misszionáriusokra van szüksége, akik mindig Őt teszik az első helyre. Bízhatok abban, hogy ha a Mesternek dolgoztok, az angyalok titeket is körülvesznek.

Brad Mills az Amazon Lifesavers ('Amazonas-i életmentők') projekt koordinátora, és az Outpost Centers International (OCI) tagja. Szolgálatáról többet is megtudhatok az 1-423-236-5600 telefonszámon, vagy a www.amazonlifesavers.org honlapon.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

Amit Isten TETT – (2.)

Aranyszöveg | Zsoltár 107:14-15

„Kihozá őket a setéségből és a halál-
nak árnyékából, köteleiket pedig
elszaggatá. Adjanak hálát az Úrnak
az ő kegyelméért, és az emberek fiai
íránt való csodadolgaiért.”

I. RÉSZ

Az előző tanulmányban arról elméltünk, mennyire elveszettek vagyunk. Ádámtól gyenge, bűnös természetet örököltünk. Isten különleges közbelépése nélkül teljes mértékben és reménytelenül elveszettek lennénk.

Azt is láttuk, hogy Isten sok mindent megtett, hogy megmentse a kétségbeesésből és az örök haláltól. Jézus szenvedte el ezt a borzalmas halált, hogy kifizesse vele bűneink árát. Ugyanakkor egy életnyi lehetőséget adott nekünk, hogy az örök életet válasszuk. Csodálatos Megváltónk erőteljes, teremő erejű ígétével ajándékozott meg bennünket.

Azonban ezek sem váltak volna hasznunkra, ha Isten nem adott volna még valamit. Talán nem érdekel minket Jézus áldozata, figyelmen kívül hagyjuk Krisztus életét és nem vágyunk követni azt. Talán a Bibliát is értelmetlennek tartjuk. A Szentlélek

ajándéka által azonban Isten meglágyítja szívünket és arra indít, hogy átgondoljuk a Tőle kapott ajándékokat, különösen a legdrágábbat – Fiát. „Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely ő benne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.”

A Szentlélek már születésünk előtt dolgozik megváltásunkon; indítja és készíti a szülőket, nagy-

“Kegyelem által kerülünk
közösségbe Krisztussal,
hogy munkatársai legyünk
a megváltás szolgálatában.”

– Faith and Works, 100. old.

TARTALOM | C-2 | JANUÁR 8.

9 | Amit Isten tett – 2. rész

13 | Nagyapám házában

14 | Szolgáló lelkek

16 | Elérni az elérhetetlent

szülőket, gyülekezeti tagokat és másokat, hogy előkészítsék a menny felé vezető utunkat. Születésünk után pedig közvetlenül az elménkhez szól a lelkiismeretünk hangja által.

A Szentlélek végtelen erejét szent angyalok millióinak ereje kíséri. Isten őket küldte, hogy felkészítsenek minket a mennyre. „Avagy nem szolgáló lelkek-e mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az idvességet?” Őrőangyalaink szolgálata a megváltási terv lényeges része. Ha nem védenek meg a démoni erőktől, nem élnénk annyit, hogy élvezni tudjuk azokat a csodálatos dolgokat, amelyeket Isten tett megmentésünk érdekében. És gondolkodjatok meg: a bibliaszöveg szerint „mindezek”, vagyis minden angyal azért jött, hogy a mennybe segítsen minket.

„Isten tehát a mennyei angyalok szüntelen védelméről biztosítja a gonoszság seregeivel harcban álló népét, amely ki van téve a sötétség fedelme megté-

vesztő befolyásának és soha nem lankadó rosszindulatának. Ez a védelem nem szükségtelen. Isten azért ígér kegyelmet és oltalmat gyermekeinek, mert Sátán nagy hatalmú követőivel kell szembekerülniük, akik sokan vannak, elszántak és fáradhatatlanok. Rosszindulatukról és hatalmukról veszélyes dolog nem tudni, és nem törődni vele.” (*A Nagy Küzdelem*, 513. old.)

Egyetlen mennyei angyal is sokkal erősebb, mint a gonosz angyalok egész serege. És Isten mindegyikünk mellé rendelt legalább egy angyalt. Ők különösen a fiatalokra vigyáznak: „Nem vagytok egyedül a gonosz elleni harcban. Ha félrevonnák a függőnyt, láthatnátok, hogy mennyei angyalok küzdenek értektek. Az ő feladatuk ügyelni a fiatalokra. (...) Tízezerszer tízezren és ezerszer ezren szolgálják a fiatalokat.” (*The Youth's Instructor*, 1903. január 1.)

Áldott legyen az Úr neve mindazért, amit már megtett megmentésünk érdekében!

II. RÉSZ

Tudjátok, hogy Isten már Ádám vétkezése előtt is megtett bizonyos dolgokat a megváltásunkért? Ide tartozik az is, ahogy az embert megteremtette. Úgy tervezte elménket, hogy segítsen feljutni a mennybe.

Isten erős értelmi képességekkel ruházta fel az embert, hogy azok közelebb vonjanak minket Hozzá. A lelkiismeret, a józan ítélőképesség és megfontolás olyan, mint egy felkészítő csapat. Ők irányítanak. A lelkiismeret közvetlen benyomásokat vesz át a Szentlélektől. Az elme ezen magasabb rendű képességeit a Szentírás „belső embernek” nevezi, és azért vannak, hogy „gyönyörködjenek Isten törvényében.” Ahogy Pál fogalmazott: „Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint.” (Róm 7:22)

A kívánság alacsonyabb rendű ereje (például az étvágy és a szenvedély) egészen másképp működik. Ezek feladata, hogy éhséget és szomjúságot ébresszenek az igazság után, melyet csak az evangélium tud kielégíteni. Más szavakkal: az ember úgy lett megalkotva, hogy ne legyen elégedett, ameddig meg nem tapasztalja a megváltást. Isten olyannak teremtet, hogy vágyjunk bölcsességre, erőre, hatalomra, szépségre, vagyonra, fejlődésre, bensőségesre, bizalmasságra és egészségre. És mivel az evangélium az

egyedüli útja, hogy ezeket valóban megkapjuk, ezek a vágyak is a menny felé vezetnek.

Isten alkotta a képzelőerőt az Ő saját képmásának részeként, amely az elme egy másik képessége. Ahogy Isten látja a múltat és a jövőt, az emberi agynak is megengedte (természetesen sokkal korlátozottabban), hogy maga elé képzelje a múlt és a jövő eseményeit. Az ember el tudja képzelni a távoli múlt, a távoli jövő, illetve a tőle nagy távolságokra levő dolgok képeit. Ez a képesség teszi lehetővé, hogy magunk előtt lássuk a keresztre feszített Jézust, Jézust az ítéletkor, valamint visszatérésekor a földre.

Az emberi képzelőerő az, amely felülemel a körülményeken, de a mennyei dolgokat is segít elképzelni. A Biblia segít, hogy a fantázia jól működjön.

„A Bibliában olvasott dicsőséges történetek fenségesen egyszerű nyelvezete, magasrendűsége olyan képességeket fejleszt, amelyek egyébként szunnyadoznak. A Szentírás a képzelet határtalan mezőit tárja elénk. Aki nagyszerű igazságait tanulmányozza és történeteivel megismerkedik, tisztábban és nemeseb-

ben fog gondolkodni és érezni, mintha idejét olyan könyvek olvasásával töltené, melyeket emberek írtak – nem is beszélve azokról, amelyek egyenesen károsak. A fiatalok elmulasztják, hogy a fejlődés legmagasabb fokát ériék el, ha elhanyagolják minden bölcsesség forrását: Isten Igéjét.” (*Gyermeknevelés*, 507. old.)

A szabad akarat ajándéka, a választás szabadsága az elme egy másik csodálatos képessége. A szabad akarat vezérli a lelket, és irányítja vagy Isten, vagy Sátán felé. Bár nem tehetjük szabadon azt, amit csak akarunk, Isten szabadságot adott nekünk annak kiválasztásában, ki legyen a vezetőnk. Íme, hogyan fogalmazta meg Pál ezt az igazságot: „Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztatlanságnak és a hamisságnak szolgálóul a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálóul az igazságnak a megszenteltetésre.” (Róm 6:19)

Az emberi akarat túlságosan gyenge, hogy megtegye a jót, de választhatjuk azt: „Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.” (Róm 7:18)

Amikor az akarat Isten erejével társul, sokkal többre leszünk képesek, mint csupán hogy válasszunk az engedelmisséget. Akkor valóban engedelmeskedünk is. Megtesszük a jót, amit választottunk, Isten ereje által. „Annakokáért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeteket; Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvől.” (Fil 2:12-13)

Ez jó hír!

III. RÉSZ

A Szentlélek ereje, szabad akaratunk, a hit ajándéka, Isten igéjének teremő ereje, Krisztus engesztelő áldozata és angyalok millióinak szolgálata által Isten mindent megtett, hogy segítsen elnyerni az örök életet.

Isten a kezdetektől elkészített mindent, hogy megakadályozza, hogy vétkezzünk. Az Édenkertből semmi nem hiányzott, ami támogathatta Ádám és Éva lelki életét. A környezet, melyet Isten alkotott, tökéletes volt a lelki növekedésre, Ádám azonban nem lehetett volna boldog, és nem volt biztonságban egyedül. Salamon megjegyezte: „Van oly ember, aki egymaga van és nincs vele másik, sem fia, sem atyjafia nincs; mindazáltal nincs vége minden ő fáradságának, és az ő szeme is meg nem elégszik gazdagsággal, hogy

azt mondaná: vajon kinek munkálkodom, hogy az én lelkemet minden jótól megfosztom? Ez is hiábavalóság és gonosz foglalatosság!” (Préd 4:8)

Hogy Ádám társ iránti szükségletét betöltse, Isten feleséget adott neki, akit mélységesen, teljes szívéből szerethetett. Otthonukban meghitt közösség és biztonság uralkodott. Naponta együtt imádták Istent énekkel és imával, valamint hetente megtapasztalták a szombat különleges áldását.

A természet is arra szolgált, hogy az ember gondolatait a menny felé fordítsa. Az erdők, a dombok, a virágok, a madarak és a többi állat, az egész teremés a Teremtőről tett bizonyosságot: „Az egek beszél Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat.” (Zsolt 19:2)

A kert, a gondozásával járó felelősség Isten egy másik ajándéka volt az embernek. A kertészkedés fel-emelően hatott lelki életére, és tankönyvül szolgált lényeges tanulságok elsajátítására.

A munka változatos és érdekes volt, lehetőséget adott a kreativitásnak; általa hasznosnak érezték magukat. Az Ádámnak adott kert, istenfől otthon

“A megváltás ingyen ajándék. Nem lehet másképp megszerezni, ez ajándék. A részünkről történő együttműködés azonban lényeges megváltásunk folyamatában.” – *The Review and Herald*, 1891. augusztus 25.

egy csodálatos természeti környezetben, a hasznos tevékenység ma is a legmegfelelőbb, és a legjobban segíti az embereket a szent életre. Ma is ez segít megszabadulni a kísértéstől.

„Isten terve nem az volt, hogy az emberek városokba zsúfolódjanak és utcárokban bérházakba tömörüljenek. Kezdetben az Úr csodaszép látvány és hatás közé helyezte őszüleinke, és azt akarja, hogy

ma is ennek örülünk. Minél szorosabb összhangba kerülünk Isten eredeti tervével, annál kedvezőbben tudjuk biztosítani testi, lelki és szellemi egészségünket.” (*Boldog otthon*, 135. old.)

Isten annyi mindent megtett értünk, hogy elképzelni is nehéz, mit tehetett volna még. És mégis, ennél is többet tett. A következő tanulmányban folytatjuk ennek áttekintését.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Milyen ajándékot adott Isten, amely a többi ajándékát hasznossá teszi számunkra? _____
Hogyan segít a Szentlélek? _____
2. Röviden foglalj össze néhány bibliai történetet, melyek szemléltetik Isten szent angyalainak felülmúlhatatlan értékű szolgálatát. _____

További tanulmányozásra: *Az apostolok története*, 47–56. old., *A Nagy Küzdelem*, 668 (utolsó bekezdés) – 672. old.

II. RÉSZ

3. Gondolkodjatok el Isten ajándékain: szellemi képességek, kíváncsiság, képzelőerő, szabad akarat. Elsősorban azon, hogy a múltban hogyan használtad meggondolatlanul ezeket. Azután írd le, hogyan fogod a jövőben Isten terve szerint felhasználni.

Szellemi képességek _____

Kíváncsiság _____

Képzelőerő _____

Szabad akarat _____

III. RÉSZ

4. Jellemezd, milyen jótékony hatással bírt az a lakókörnyezet, amelyet Isten Ádámnak és Évának biztosított az Édenkertben. _____
5. Mit tehetsz te vagy a szüleid, hogy helyzetetek minél hasonlóbb legyen ahhoz, ahogy azt Isten eredetileg tervezte az Édenben? _____

Csodák az életemben

– 2. rész, írta: John N. Loughborough

Nagyapám házában

Ezernyolcszázharminckilenc nyarán édesapámnak tizenhét alkalmazottja volt. Irodai munkája mellett házakat és cséplőgépeket is épített. Ugyanakkor ő volt az egyetlen koporsókészítő az ország azon részén.

Minden vállalkozására gondosan figyelt, emellett pedig majdnem minden vasárnap összejöveteleket tartott a metodista gyülekezetben. Időnként, amikor este tizenegykor hazaérkezett, még talált egy koporsórendelést, melynek másnapra kész kellett lennie, így az éjszaka hátralevő részét annak elkészítésével töltötte.

Habár életerős ember volt, és csupán 35 éves, mégsem csoda, hogy szeptemberben elkapta a tífuszt, ágynak esett, és nem sok ereje volt ellenállni a betegségnek. Abban az időben a páciensen eret vágtak, és minden panaszra higanykloridot alkalmaztak. Nem engedték meg, hogy vizet igyon, vagy friss levegőre menjen. Amikor arra gondolok, hogy az akkori orvosok hogyan kezelték édesapámat, nem csodálkozom, hogy meghalt. Temetésén mintegy 2000 személy vett részt, és majdnem mindenki gyászolt. Nagyon szerettem édesapámat! Amint láttam, hogy beteszik a hideg földbe, kezdtem tudatosítani, hogy többé soha nem láthatom. Mennyire elszomorodott a szívem! Nagyapámhoz kellett költöznöm, aki metodista csoportvezető volt. Az ő háztartásában minden ősszel egy borjút és három kövér sertést vágtak le. Innen volt hús a konyhán. A friss borjúhús hamar elfogyott, utána szárított, füstölt és sóban pácolt borjúhúst ettünk. A sertés volt a mindennapi eledel, és a zsírt használták sütemények, palacsinták készítéséhez is.

A hús tette ki napi három étkezésünket. Sertéssült kávéval reggelire, főtt sertéshús vacsorára, és ha ebédre szárazbabot főztek, az sem volt teljes egy szép szelet hús nélkül. Vacsorára sokszor ettünk szárított marhahúst vagy sonkát és süteményt, amely annyira zsíros volt, hogy szinte csöpögött. Fűszernek mustárt, savenyúságot, tormát vagy erős almaecetet használtunk.

Nagyapám odaadó keresztény volt, aki meg is élte vallását a közösségben. Azokban a napokban a metodista vallás nem volt népszerű, és néhány szomszédunk gúnyolódott is rajtunk. Gyakran, amikor hazaértünk a gyülekezetből, a kerítést ledöntve találtuk, és a szar-

vasmarhákat a vetésben. Nagyapám nagyon jól tudta, ki tette, mert látta, ahogy titokban gúnyosan vigyorogtak, amikor vasárnap helyreállította a kerítést és visszahajtotta az állatokat a legelőre, de nem szólt semmit.

Egy nyári napon, amikor a család hazaérkezett, nagyapám elképedve vette észre, hogy gyönyörű cseresznyefáiról nagy ágak vannak letörve. Hetekkel később meg is találta őket egy távolabbi erdőben. Nem szólt semmit, de imádkozott ellenségeiért.

Minden kellemetlenség ellenére kegyelemért esedezett, hogy panaszkodás nélkül viselje el az üldözést. Ez volt a kedvenc kifejezése: „Ez egy hosszú út, kanyarok nélkül.” Azt gondolta, hogy egy idő után csak megunják, és ez egy egészen különleges formában, de valóban bekövetkezett.

A tanya hátsó részén egy hosszú búzavetés terült el. Már majdnem aratás ideje volt, és ellenségei úgy gondolták, hogy levágják a gabonát, mielőtt még beérne. Nagy kárt akartak okozni. Egy vasárnap, amikor a család a három mérfölddel távolabbi összejövetelen volt, az ellenség eljött, és levágta mind a tíz holdnyi búzát, szépen lefektetve a földre.

Nem vették észre, hogy tulajdonképpen jót tettek, és nem rosszat. Nagyapám abban az évben már korábban elhatározta, hogy még a teljes beérés előtt learatja a búzát, mielőtt kiperegne. Az ellenségei nem tudták, de már meg is beszélte hétfőre két emberrel, hogy segítsenek learatni a mezőt. Micsoda meglepetésben volt részük, amikor meglátták, hogy az egész szép sorokban fekszik a földön.

Nagyapám mosolyogva mondta: „Azt hiszem, ez alkalommal az ördög túllőtt a célon.” A korai aratás miatt az ő búzája lett a legszebb a környéken. Ez minden ellenállást megtört azokban a gonosz emberekben.

Halála előtti utolsó napjaiban, ha valaki valami rosszat mert mondani Nathan Loughborough-ról, ezek az emberek voltak azok, akik a leghevesebben védték és dicsérték érdemeit.

Történelmi kapcsolat

Szolgáló lelkek

Isten az Ő ihletett igéjében számos olyan történetről számolt be, melyek rámutatnak, hogy az emberi család a mennyei angyalok különleges gondoskodásának tárgyát képezik. Az ember nem marad magára Sátán kísértéseivel szemben.

Az egész menny aktívan részt vesz a világosság terjesztésének munkájában a földön, hisz ez nem maradhat lelki irányítás nélkül. Izrael táborát őrzi egy szem, amely soha nem fárad és soha nem alszik. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer angyal szolgálja folyamatosan az embereket. Az Istentől ihletett hangok kiáltanak: „Ez az út, ezen járjatok.” Ha az emberek meghallják ezt a figyelmeztető hangot, ha bíznak Isten vezetésében, biztonságban lesznek. (...)

Az Úr minden gyermekét nevének ismeri. Ha őszintén hisszük ezt, szükségünk van bátorságra, hitre és türelemre, hogy félelemmel és rettegéssel vigyük véghez megváltásunkat, mert tudjuk, hogy Isten az, aki ezt elvégzi bennünk. „Félelemmel és rettegéssel” kell munkálkodnunk Istennel.

A mennyei angyalok figyelik azokat, akik keresik a világosságot és együttműködnek azokkal, akik próbálnak lelkeket menteni Krisztusnak. Ezt láthatjuk Filep és az etióp komornyik történetében.

Egy mennyei küldött érkezett Filephez, hogy megmutassa, mit tehet azért az emberért. „Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez. És felkelvén, elméne. És ímé egy szercesen férfiú, Kandakénak, a szercesnek királyasszonyának hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembe, és visszatérőben volt és az ő szerkerén ül vala, és olvasá Ézsaiás prófétát.” Isten angyalai észrevették ezt az embert, aki a világosságot kereste. Az etióp nem értette a prófeciát, amit olvasott. „Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez!” Ez a magas rangú ember érezte a Megváltó iránti vonzódást, és

nem állt ellen neki. Rangját nem használta kifogásként, hogy visszautasítsa a Megfeszített elfogadását. Filep megkérdezte: „Vajon érted-é, amit olvasol?” És ő így válaszolt: „Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé.” A férfi azt szerette volna, hogy Filep magyarázza meg neki az írást.

Ma is, mint akkor, angyalok vezetik és irányítják azokat, akik engedik ezt. Az angyal, akit Isten Filephez küldött, maga is el tudta volna végezni a munkát az etióp komornyikért, de nem ez Isten munkamód-szere. Isten eszközeiként az embereknek kell dolgozniuk másokért.

Amikor Isten rámutatott Filep feladatára, a tanítvány nem mondta, mint sokan napjainkban, hogy Isten nem gondolta komolyan, ehhez nincs elegendő önbizalmam, vagy biztosan valamit elhibázok. Filep aznap megtanulta az Isten akaratahoz való alkalmazkodás leckéjét, ami mindennél többet jelentett számára. Megtanulta, hogy minden lélek egyformán értékes Isten szemében, és az angyalok világosságot árasztanak azokra, akiknek szükségük van rá. Az angyalok szolgálata által küld Isten világosságot az Ő népének, és az Ő népe által kapja a világ a világosságot. A Szentlélek irányítja és tanítja a férfiakat

“A hűséges közvetítők örködnek, és a helyes útra terelik a lelkeket.”

és nőket, akik ezt kérik tőle, és olyan helyre állnak, ahonnan áraszthatják a kapott világosságot.

Miközben a mennyei angyalok végzik munkájukat, a gonosz angyalok megpróbálják másfelé terelni a gondolatokat. Sátán akadályokat állít, hogy az elme, amely megértene Isten ígését, összezavarodjon. Így tett Krisztussal is a kísértések pusztájában. Ha Filep magára hagyta volna a komornyikot megválaszolatlan kérdéseivel, akkor az talán soha nem fogadta volna be a Megváltót. A gonosz angyalok vártak az alkalomra, hogy bevessék csalásaikat, és az etióp figyelmét eltereljék az igazság keresésétől. Az Úr szolgálóinak teljes odaadással kell végezniük szolgálatukat, hogy hamar felismerjék feladatukat. Bölcs sáfárként kell kihasználniuk

a körülmények adta lehetőségeket, hogy az embereket közelebb vonják Krisztushoz. Sátán mindig készenlétben áll csalásaival és félrevezetésével. Minden bűbájt bevet, hogy az embereket az engedetlenség széles útjára terelje. Mivel a gonosz ügynökök minden fénysugarat megpróbálnak beárnyékolni, a mennyei lényeknek végezniük kell szolgálatukat, hogy vezessék, irányítsák és őrizzék a megváltás örököseit. Senki ne essen kétségbe örökölt gonosz hajlamai miatt. Amikor a Szentlélek meggyőz a bűnről, a bűnösnek meg kell bánnia gonosz tetteit, meg kell vallania, és el kell hagynia azokat. A hűséges közvetítők örködnék, és a helyes útra terelik a lelkeket.

– *The Youth's Instructor*, 1901. február 14.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

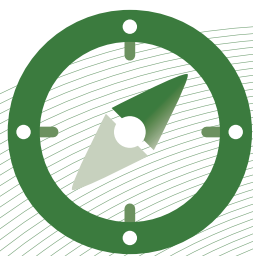
1. Mire tanít a Biblia számos története? _____
2. Mit tesz az egész menny, és miért? _____

3. Hogyan lehetünk biztonságban? _____
4. Mit mondhatunk magunkénak, amikor őszintén hisszük, hogy az Úr névről ismeri minden gyermekét? _____

5. Mi a tanulsága Filep és az etiópai komornyik történetének? _____
Röviden mond el, hogy a történet hogyan szemlélteti ezt az igazságot. _____

6. Mit tesznek az angyalok ma, amit akkor is tettek? _____
7. Miért nem végezte el az angyal a munkát Filep helyett? _____
8. Amikor Isten megmondta Filepnek, mit tegyen, ő mit nem tett? _____
Milyen leckét tanult meg Filep aznap? _____

9. Hogyan jut el a világhoz az isteni világosság? _____
10. Mit tesz Sátán és gonosz angyalai? _____
11. Miért van a mennyei lényeknek szolgálatuk a földön? _____

A hit fejezetei

Elérni az elérhetetlent

Brad Mills

Leo és Jessie Halliwell folyamatosan tapasztalták Isten oltalmazó kezének irányítását és vezetését, miközben nap mint nap a világ legnagyobb vízi hálózatában próbálták elérni az ott lakó népcsoportokat. Minden nap úgy tűnt, hogy mindent kockáztatva válaszolnak Isten hívására. Leo és Jessie megtanultak teljes mértékben függni Isten ígéreteitől, és felfedezték, mit is jelent egy igazi keresztény életet élni.

Leo mindig kicsit kalandor természetű volt, szeretett belevágni az ismeretlenbe, szeretett olyan területekre látogatni, ahol még soha nem járt kívülálló. Örömteli nevetése és vidám hozzáállása segítette a kapcsolatok gyors kiépítését. Ezen a világon azonban minden kultúra új kihívásokat tartogat a kommunikáció és a barátság terén. Leo gyorsan megtanulta, hogy nem minden ember reagál ugyanúgy bizonyos helyzetekben.

Egy nap Leo és kis csapata a *Luzeiro I*-en hajóztak egy olyan folyón, melynek partjainál az addig még ismeretlen, őslakos bennszülött satere népcsoport élt. Ők addig még soha életükben nem láttak fehér embert, nem láttak ruhákat és nem hallottak idegen nyelveket. Leonak sikerült még indulás előtt találnia egy tolmácsot, aki velük tartott, és portugál nyelvről, a brazilok hivatalos nyelvéről fordított erre a sajátos indián nyelvjárásra.

A félelmetes kinézetű törzsfőnök csak egy ágyékötőt viselt, teste a dzsungelben fellelhető különböző gyökerekből készült festékekkel volt kifestve. Egy rövid bevezető után Leo úgy döntött, hogy „megtöri a jeget” régi lemezjátszójával. Lehet, hogy most a fiatalok már nem is tudják mit jelent ez, de azokban a napokban ez volt a legismertebb készülék zene tárolására és lejátszására. Ahogy a nagy lemez körbe-körbe forgott a kicsi, törékeny kar alatt, a folyó partján üldögélő bennszülöttek legnagyobb meglepetésére a dobozból szimfonikus zene szólalt meg. Tátott szájjal hallgatták. Néhány perc múlva Leo úgy döntött, hogy kicseréli a lemezt, és feltette nekik Brazília nemzeti himnuszát. Ahogy az ének elkezdődött, mindannyian felugráltak és eltűntek a dzsungelben. Leo zavarában kicserélte a lemezt a szimfonikus zenére. Az emberek egyenként, lassan kezdtek visszatérni, és leültek a csónak szélére. Néhány nap múlva Leo buzgón dolgozott ugyanabban a faluban, amikor a törzsfőnök néhány harcosá-

val odamasírozott a csónakhoz. A főnök hangosan és nyomatékosan beszélt a tolmácshoz. Leo megkérdezte, mit óhajt. A tolmács kissé félve továbbította Leonak, hogy a törzsfőnök az ő fejét akarja egy dobozban! Leo felesége ezt hallva nagyon megrémült, térdre esett és buzgón imádkozni kezdett. Ez lenne vajon missziós szolgálatuk vége? Nem tudva, mit mondjanak, Leo és a tolmács megpróbáltak egyezkedni a dühös indiánnal. Végül sikerült megérteniük, mit akart: Megmutatná-e Leo a fejet, aki énekelt a dobozban? Amikor néhány nappal korábban Leo feltette nekik a nemzeti himnuszt, azért menekültek be rémülten a dzsungelbe, mert azt gondolták, hogy egy fej van a dobozban. Leo megkönnyebbült, és megpróbálta elmagyarázni nekik a lemezjátszó működési elvét.

Olykor-olykor mi is megpróbáljuk megmagyarázni másoknak Krisztus szeretetét, de nem vagyunk biztosak benne, hogy milyen szavakat használjunk. Azt érezzük, mintha nem ugyanazt a nyelvet beszélnénk, amikor megpróbáljuk megosztani másokkal meggyőződésünket és életmódunkat. Isten azonban megígérte, hogy szánkba adja a szavakat, melyeket szólunk. Ha hiszünk Benne és ígését elrejtjük szívünkbe, mi is osztozhatunk a bizonyágtevés örömeiben.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

Amit Isten TETT – (3.)

Aranyszöveg | Efézus 2:8-10

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”

I. RÉSZ

A mikor Isten megteremtette az embert, a számára tökéletes környezetet is megteremtette neki. Láttuk, hogyan formálta Isten az ember agyát, hogy a Teremtőt keresse. Ezután otthont és foglalkozást adott neki, melyek mind testi, mind lelki fejlődését szolgálják.

Isten a zene ajándékát is a földi családnak adta. Ez már a föld teremtése előtt is létezett, Ádám és Éva pedig örömmel énekelt együtt az angyalokkal az Édenkertben. A zene erőteljes közvetítő és csodálatos áldás. Közlhet dicsőítést, örömet, bátorságot, bölcsességet és bűnbánatot is. Az áhítat részeként előzi a rosszkedvet és az elégedetlenséget, felkészíti a szívet Isten teremthő szavának meghallgatására. Igen, a zene egy csodálatos ajándék, amely segít feljutni a mennybe. Az embernek testileg és lelkileg is egészségesnek kell lennie ahhoz, hogy foglalkozása és odaszentelődése a leghatékonyabb lehessen szá-

mára. Ezért Isten egy növényi alapú étrendet állított össze számára, amely tökéletesen megfelel az egészséges test és elme fenntartására. Bár az Édenben mindig kellemes volt a munka, Ádámnak is szüksége volt pihenőre. Ezért adta Isten a szombatot, amely ma is változatlanul fennáll. Ez segít gyakorolni gondolataink és szavaink féken tartását, a lelkieket minden földi dolog fölül helyezni, ugyanakkor őrzi a Teremtővel való kapcsolatunkat. Emlékeztet az Ő teremthő erejére, és mindenkinek időt biztosít a szentség keresésére.

“ A mennyei szívesség, Isten kegyelme betöltött minket Jézus Krisztus által, és ez túlságosan értékes, hogy odaadjuk a véges, tévedő ember részéről jövő bármiféle feltételezett érdembeli cselekedetért cserébe. ”

– *The Review and Herald*, 1895. január 29.

TARTALOM | C-3 | JANUÁR 15.

17 | Amit Isten tett – 3. rész

21 | Vágyakozás a megváltásra

22 | Isten csodálatos tettei

24 | Életképek

“Jöjjetek Krisztushoz úgy, ahogy vagytok, és csodáljátok az Ő szeretetét, ameddig kemény szívetek megtörik.” – *The Review and Herald*, 1901. szeptember 3.

Ezek a csodálatos ajándékok, az otthon, a természet, a mezőgazdaság, a hasznos munka, a szent zene, az egészséges táplálék és a pihenés egy olyan környezetet biztosítanak, mely hozzásegít az istenfélő élethez. Isten, az Ő nagy bölcsességében és szeretetében tervezte meg ezeket az ajándékokat az embernek, melyek a bűnbeesés után is erőteljes segítségnek bizonyulnak. Általuk kerekedhetünk felül örökölt gyengeségeinken és kialakított rossz szokásainkon.

És Isten még ennél is többet tett értünk. Lefektette a megfigyelés, a szemlélés törvényét. Ez a törvény irányítja elménket, és ennek segítségével vagyunk képesek mások viselkedését szemlélve és azon gondolkodva megváltoztatni jellemünket. Ezt akkor használjuk ki a legjobban, amikor képzelőerőnket a Szentírásban bemutatott szent emberek élettörté-

netének felelevenítésére használjuk fel. Megfigyeljük, szemléljük lelki győzelmeiket, és megváltozunk az ő hasonlatosságukra. Hozzájuk hasonlóvá válunk istenfélő jellemben. Ezt jelenti a lelki gyerekkor. Jézus magyarázta meg ezt a zsidóknak, akik azt vallották, hogy ők Ábrahám gyermekei. Igen, örökölték valamit Ábrahámától, de tagadta, hogy az ő gyermekei lennének. Ha úgy lett volna, hozzá hasonlóan tettek volna: „Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni (...) Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek.” (Jn 8:37-39)

Természetesen mi Jézust akarjuk szemlélni. Az Ő életéről és áldozatáról való elmélkedés tökéletes alkalmat nyújt a Szentléleknek, hogy meglágyítsa szívünket és Iránta való szeretetre készítessen. „Nézőn a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, (...) hogy el ne csüggedjetelek lelkeitekben elalélván.” (Zsid 12:2-3) „Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (Jn 1:29) „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3:18)

A szemlélés törvénye az egyik legértékesebb ajándék. Használjátok ki, hogy segítsen, és ne akadályozzon a menny felé vezető úton.

II. RÉSZ

Lelki fejlődésünk érdekében kapott ajándékcsomagunk és a természetünkbe beépített csodálatos képességek kiegészítésekként Isten egy gyülekezetet is alapított, mely Hozzá közelebb von bennünket. A gyülekezet kötelessége és kiváltsága, hogy az evangéliumot minden emberhez eljuttassa ezen a világon.

A megváltási tervnek ez az egyik legelképezetesebb szempontja: Isten nem a bűntelen angyalokat választotta ki a kereszt történetének hirdetésére, hanem az emberi lényeket, akik ugyanúgy alá vannak vetve a gyarlóságnak és a kísértéseknek, mint azok, akiket megmenteni akarnak. Emlékeztek még, amikor Isten egy angyalt küldött Kornéliuszhoz, de nem azért, hogy elmondja a prédikációt, hanem azért, hogy megmutassa neki, hol találja meg Pétert? Az angyal az etióp komornyiknak sem magyarázta meg az evangéliumot, hanem felkereste Filepet, és megmondta neki, merre menjen az úton, hogy rátaláljon az igazság keresőjére.

Igen, Isten az emberiséget választotta képviselőjül és megszervezte az egyházat, hogy segítsen fel-

jutni a mennybe. Az egyház, a gyülekezet tagjai kapták a feladatot, hogy megosszák az evangéliumot velünk, majd miután mi megtapasztaltuk ennek megmentő erejét, továbbítjuk azt másoknak: „És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Mt 28:18-20)

Isten az egyháznak is adott ajándékokat, hogy a keresztények rendelkezzenek azzal az erővel, hatalommal és bölcsességgel, mely megérintheti a szíveket.

„És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszent-egyházban először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit.” (1Kor 12:28)

Az egyháznak egy másik célja is van. Megfigyelted-e valaha, mi történik az izzó parázsszal, miután kivesszük a tűzből és félretesszük? Amikor az izzó parázdarabokat szétválasztják egymástól, gyorsan kihűlnek. Azonban ha együtt maradnak, és időnként megmozgatják, felkavarják őket, nagyon nagy tüzet szítanak. Ehhez hasonlóan mi, akik szeretjük és szolgáljuk Jézust, együtt maradunk, sikeresen bátorítjuk és erősítjük egymást. Pál mondta: „És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egy-

mást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsid 10:24-25)

Mi nem érdemeljük meg ezeket az ingyen ajándékokat, melyeket Istentől kaptunk megváltásunk érdekében. Ez mind kegyelem, vagyis olyan ajándék, amit érdemtelenül, ingyen megkapunk. Ezek az ajándékok Isten irgalmas természetének és megváltó erejének bizonyítékai.

Isten rengeteg erőt és bölcsességet fektetett megváltásunkba. Egy esélyt sem érdemlünk meg, nem-hogy egy segítő kezét. És mégis mit kaptunk? Kegyelemet kegyelemre, erőt erőre, és megszámlálhatatlan ajándékot, ígéretet, támogatást és meghívást.

Amikor arra gondolunk, mi mindent tett már Isten megváltásunkért, hogyan lehetséges, hogy az emberek egy része nem jut el az üdvösségre? Ennek miértjét boncolgatjuk a következő fejezetben.

III. RÉSZ

Sátán miatt van szükségünk megváltásra, mert világunk teremtése előtt háborút indított Isten ellen, amit a földön is folytat. Hatezer éve az a célja, hogy az embereknek egyre nehezebbé tegye az üdvösség elérését. Ezért figyelmeztette Pál a keresztényeket:

„Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.” (Ef 6:10-11)

Figyeljük meg, milyen utakon és módszerekkel próbálja Sátán megghiúsítani Isten, megváltásunkért kidolgozott tervét.

Először is: mivel Isten jósága vezet a bűnbánatra (lásd: Róm 2:4), Sátán megpróbál visszatartani attól, hogy megismerjük, mennyire jó Isten. Ugyanakkor azt is megpróbálja megakadályozni, hogy segítségért Jézushoz forduljunk. Vagy azzal áztat, hogy amúgy is elég jók vagyunk, vagy azzal, hogy soha nem leszünk elég jók. Amikor megvallottuk bűneinket, megpróbálja elhitetni velünk, hogy ne higgyünk Isten ígéreteiben, reménytelenséget és bűnvádat ébreszt bennünk, hogy ne higgyük, hogy Isten megbocsátott.

Sátán attól fél, hogy képzelőerőnket használva szemléljük Ábrahámot és Jézust, valamint más istenfélő embereket, ezért megpróbálja megakadályozni, hogy olvassuk a Bibliát. Ugyanakkor egészen másfajta mintákat, példaképeket próbál elélni állítani: hősökét vagy sportolókét, milliárdosokét, zenészekét, kedvenc rokonokét vagy akár idősebb testvéreket.

Sátán megpróbálja csökkenteni az életünk végéig tartó próbaidőt életünk megrövidítésével. Összetűzésekre, egészségromboló szokások gyakorlására, vakmerő, meggondolatlan szórakozásra, merész bűnök elkövetésére készlet.

Az ördög egész életünkben arra törekedik, hogy visszatartsa a bibliaolvasástól és az imádkozástól, valamint a Szentlélek befolyásától. Ugyanakkor megnehezíti a szent életet. Az embereket elszakítja természetes környezetükből és nagyvárosokba zsúfolja őket. Haragra és ellenségeskedésre, visszaélésekre és válásra ingereli az embereket. Sátán megpróbálja tönkretenni és elpusztítani az istenfélő otthont, családot és gyülekezetet, amelyek nagy segítségünkre lehetnek a menny felé tartó úton.

Sátán élvezeteink kielégítésére ösztönöz, és eltérít attól, hogy a lelkiismeretünkre hallgassunk. Megpróbálja elferdíteni képzeletünket, eltompítani ítélőképességünket és engedékennyé tesz önmagunkkal szemben.

Ő a zene áldását is megrontotta. Ahelyett, hogy alázatossá tenné szívünket és hűségre vezetne, a legnépszerűbb zenei műfajok haragra és érzékiségre tanítanak.

És a lista folytatódhat.

Meg kell értenünk Sátán taktikáját és célját. Péter mondta: „Józanok legyetek, vigyázatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.” (1Pt 5:8)

Krisztus felajánlotta, hogy helyreállítja azt a csodálatos ajándékot, amit Sátán elvett tőlünk. Ezt ott teheti meg sikeresen, ahol az emberek elfogadják a segítséget.

Sátán megpróbálja minél bonyolultabbá tenni az életet, miközben Isten folyamatosan emlékeztet csodálatos igazságára. Az evangélium egyszerű. Nem nehéz elnyerni az üdvösséget.

„A legnagyobb ok, amiért sokan nem hisznek ebben az igazságban, pontosan az, hogy túl egyszerű-

nek tartják. Azt hiszik, hogy hatalmas dolgokat kellene véghez vinniük, és Isten elvárja tőlük, hogy nagy dolgokat tegyenek meg a megtérés érdekében. De amikor bemutatjuk az igazságot a maga csodálatos egyszerűségében, elképednek: Ez minden? – kérdezik. Olyan tisztává és világossá kell tennünk a Jézusban való életet, hogy mindenki láthassa az Utat, az Igazságot és az Életet. Egyszerűen szaván fogni Istent annyira könnyűnek tűnik, hogy alig merik elfogadni.” (*Manuscript Releases*, 10. köt., 195. old.)

Igen, engedjük, hogy Jézus nekünk adjon mindent, amit szeretne! Fogjuk szaván, higgyünk ígéreteiben! Ez valóban ennyire egyszerű.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. A lecke szerint a zene közvetíthet dicsőítést, örömet, bátorságot, bölcsességet és bűnbánatot is. Vegyetek elő egy énekeskönyvet és keressetek legalább egy éneket minden kategóriában. A tárgymutató segít könnyebben és gyorsabban megtalálni őket. _____

2. Gondolkodj el azon, hogyan működik a szemlélés törvénye a te életedben. Milyen dolgokra gondolsz a legtöbbet? _____

Hogyan befolyásolta ez gondolatvilágodat és tetteidet? _____

Sorolj fel néhány konkrét módot, mellyel ezen a területen javulást érhetsz el. _____

II. RÉSZ

3. Olvasd el a *Jézushoz vezető út* című könyv 9. fejezetét. Miért vonja be Isten az embereket a lélekmentés munkájába, és miért nem az angyalok végzik el? _____

4. Emlékezz vissza az égő parázs képére, majd olvasd el Zsid 10:24-25 verseit! Mit mond ez a szombatiskolában, az istentiszteleten vagy az imaórákon való részvételről? _____

III. RÉSZ

5. Gondold át újra, mi mindent tett Isten a megváltásunkért (az e heti és a két elmúlt heti tanulmányaink témája), majd említs néhány dolgot, melyek segítenek Isten segítségét elfogadni. _____

Csodák az életemben

– 3. rész, írta: John N. Loughborough

Vágyakozás a megváltásra

Ezernyolcszáznegyvenhárom decemberében egyik vasárnap épp az összejövetelre igyekeztünk, amikor a nővérem így szólt hozzám: „Ó, John, hát nem örülsz? A millennium ebben az évben kezdődik el!” Addig még soha nem hallottam ezt a komoly szót.

„Mi az a millennium?” – kérdeztem.

„Hát – kezdte –, elérkezik a világ vége, és Jézus visszatér. A gonoszok elpusztulnak, és a föld olyan lesz, mint amikor Isten megteremtette.”

„Honnan tudod?” – kérdeztem.

„A Biblia tanítja – válaszolta. – Van egy Adams nevű ember, aki ezen a héten eljön ide, hogy erről prédikáljon, és mi meghallgatjuk.”

Én nem örültem annyira a hírnek, mint ő. Nagypapám elküldött, hogy ezt a hírt a szomszédokkal is megosszam. Sokan elszomorodtak, és én is, mert úgy éreztem, nem vagyok készen, és bűneim miatt örökké égni fogok a pokol tüzeiben.

Adams lelkész tanítását Barry lelkész folytatta. Victor akkoriban kisváros volt, csupán 300 lakossal, de a metodista gyülekezetben kényelmesen elfértek ezren is. Minden este zúfolásig megtelt, sokan álltak is. Ezek a próféciákról és az idők jeleiről szóló előadások Isten keresésének vágyát is elültették az emberek szívében, és nagy érdeklődést keltettek. Sikerült végighallgatnom Barry lelkész egyik prédikációját. Az istentiszteletet egy bizonyos himnusz eléneklésével kezdték. A terem egyik végéből tisztán, dallamosan zengett a kérdés: „És te? Honnan jöttél?” A terem másik sarkából szintén csengő hangon válaszoltak: „Egyiptom földjéről érkeztem.” És ez így folytatódott: „És merre tartasz?” „Kánaán felé tartok.” Ezután az egész kórus egyszerre zárta:

„Ó, Kánaán, csodás Kánaán,
Kánaán felé tartok.

Ó, Kánaán, boldog hazám,
Kánaán felé tartok.”

És ugyanebben a stílusban folytatódott tovább, más kulcsszavak beillesztésével, mint: kapitány, vezér, rakomány, stb. És bármennyire is egyszerűek voltak

ezek a szavak, Isten csendben betöltötte erejével a termet, és az emberek sírásban törtek ki.

Barry lelkész Jel 14. fejezetéből prédikált: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája.” A szószék fölött és mögött Dániel és Jelenések könyvének ábrázolásai lógtak. Ó, mennyire magasztosnak és dicsőségesnek tűnt minden. A terem tele volt, és mindenki lélegzetvisszafojtva figyelt.

A prédikáció végén sokan előre mentek imádkozni. Én csendben a helyemen maradtam, és vágytam arra, hogy készen legyek békességben fogadni az Urat.

Egy ember azonban megszólított: „Johnnie, örülök, hogy elhatároztad, jó fiú leszel.” Csalódott voltam. Vágytam arra, hogy valaki segítsen felfedezni és felfedezvinni annak a haragos, bosszúálló Istennek az akaratát, akit gondolataimban elképzeltem, és aki örömét lelné elpusztításomban. Még nem voltam tizenkét éves.

Amikor a gyülekezetből kijöttünk, ámulva csodáltuk a holdfényt, mely széles sugárként ragyogott az égről a földre, és délnyugatról északkeletig ellátszott. Ez a gyönyörű holdsugár egész éjjel és a következő éjszakákon is látszott.

A sorozat következtében nagypapám és egész családja, valamint több száz más ember is hitt a tanításnak. Könyveket, *Idők jelei*, valamint *Az Igazság hangja* folyóiratokat hoztak haza. Szorgalmasan olvastam őket, majd a szomszédokhoz is eljuttattam. Az advent tantételének prédikálását komoly megújulás követte.

Az első dátumon, amelyre az Úr érkezését tették, (1844 tavasza) egész nap fát vágtam. Gyakran felnéztem, hogy jön-e már. Nagyon féltem, hogy valóban megjelenik, mert úgy éreztem, nem állok készen. Bár a nap eltelt, és Ő nem jött el, nem veszítettem el a megváltás utáni vágyat.

Történelmi kapcsolat

Isten csodálatos tettei

Az emberi hétköznapiakból és a természetből vett példázataiban Jézus rámutatott a test és a lélek összhangjára. Az ismeretlent az ismertből vezette le. A mennyeit a földivel szemléltette. A hétköznapi dolgokat az Ő királyságának törvényével tükrözte.

A megváltás tervében olyan titkok vannak, melyeket az emberi agy nem tud felfogni, melyeket az emberi bölcsesség nem tud megmagyarázni, de a természet annyi mindenre megtanít. A fiatalok tanuljanak minél többet a természet tankönyvéből. Minden bokor, minden gyümölcsfa, minden növény a mi javunkra adatott. Isten országának titkai kiolvashatóak a növekvő magból.

Bűnei, találmányai, a természet törvényeinek áthágása által az ember részben elpusztította a természet azon összhangját, amely Isten célja volt a világ megteremtésekor. Isten úgy tervezte, hogy a természet tankönyve legyen az embernek, és az engedetlenség ösvényéről visszavezesse őt Istenhez. Szükségünk van a természet tanulmányozására a Szentlélek vezetése és irányítása alatt. Isten szemléltető példázatok ad és a természet legegyszerűbb megnyilvánulásai által teszi a szent igazságokat hozzáférhetővé az emberi elme számára. Isten úgy tervezte, hogy megihlessen, felébresszen és tanítson minket szent példázatai által. A természetnek kell ellensúlyoznia azt a próbálkozást, mely a tudományt szeretné elszakítani a bibliai kereszténységtől. Szeretné, ha a természet érintené érzékeinket, felkeltené figyelmünket, és elménkbe vésné a mennyi igazságokat.

Isten dicsősége megmutatkozik keze munkájában. Egy egyszerű levélben, a földet betakaró zöld, bársony fűtakaróban, a növényekben és a virágokban, az erdő magasztos fáiban, a magas hegyekben, a gránit szikláknál, a nyugtalan óceánban, az égbolton drágakövekként fénylő csillagokban, a napfény kifogyhatatlan gazdagságában, a hold fenséges dicsőségében, a tél hidegében, a nyár melegében, a változó, vissza-

térő évszakokban, a tökéletes rendben és összhangban, melyet a végtelen erő irányít. Mindezek olyan témák, melyek mélyreható gondolkodásra készítenek és próbára teszik képzelőerőnket. Ha a könnyelmű, élvezethajhász emberek átadják elméjüket a valódi és igaz dolgok keresésének, szívük megtelik áhítattal, és dicsőítik a természet Istenét. Isten jellemének tanulmányozása, amint azt a teremtet világ kinyilatkoztatja, a gondolatok olyan tárházát nyitja meg, amely elvonja az elmét az alantas, bosszantó kívánságoktól. Isten tetteinek, munkáinak, módszereinek ismeretét csak ízlelgetjük ebben a világban, a tanulmányozás egy örökkévalóságon át folytatódik. Isten gondolkodási témákat adott az embernek, melyek az agy minden képességét igénybe veszik. A Teremtő jellemét kiolvashatjuk az égből és a földből is. Ez hálával tölti el szívünket. Minden idegünk és érzékünk válaszol Isten szeretetének megnyilvánulásaira az Ő csodálatos tetteiben és munkáiban.

Isten, aki megteremtette mindazt a jót és szépet, mely az embert gyönyörködteti, szereti a csodálatos, gyönyörű dolgokat. Nekünk is megmutatta, mennyire nagyra értékeli a szépet. A csendes, alázatos lélek

“ Isten úgy tervezte, hogy a természet tankönyve legyen az embernek, és az engedetlenség ösvényéről visszavezesse őt Istenhez. ”

nagy becsben van szemében. Nem azt kellene-e akkor őszintén keresnünk, ami sokkal értékesebb drága öltözékeknél, gyöngyöknél vagy aranynál? A belső dísz, az alázat kegyelme, a mennyei angyalokkal összhangban levő lélek nem alacsonyítja le a jellem méltóságát vagy tesz minket kevésbé szerethetővé ezen a világon.

A Megváltó figyelmeztetett minket a világ büszkeségére, de nem tartott távol a természetes szépségtől és fennkölségtől. Rámutatott a virágok pompájára, és így szólt: „Tekintsétek meg a liliomokat, mi módon növekednek: nem fáradoznak és nem fonnak: de mondom néktek: Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy.” Ezzel arra mutatott rá, hogy vannak, akik mindent megtesznek annak érdekében, hogy elnyerjék mások csodálatát, és ezeket a dolgokat nagyra értékeli, mégsem érik fel szépségben a mezők liliomát. Még ezek az egyszerű virágok is felülmúlják Salamon dicsőségét. „Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy.”

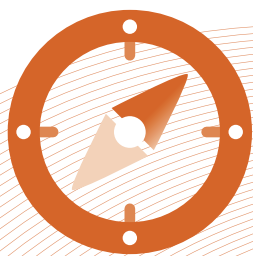
Egy fontos tanulságot találunk itt Krisztus minden követője számára. A világ Megváltója szól a fiata-

lokhoz. Ő olyan témákat tár elétek, melyek megtisztítják, finomítják, megneemesítik a jellemet és erősítik az értelmet. Az Ő szava így szól hozzátok: „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. (...) Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” A Krisztus által bemutatott jelképekben olyan erő van, amelyet a legkifinomultabb érvelés sem birtokolhat. Isten nem azt akarja, hogy imádjuk ezeket a jelképeket, hanem, hogy hallgassunk szavukra, mert érzékeinkhez szólnak; a bölcsesség, az örök igazság szavait szólnak Isten végtelen kegyelmének tetteiről. A természet növekedéséből és fejlődéséből tanuljuk meg Isten országának elveit. Így a mennyei fény élessé teszi elménket, Krisztus maga lesz a tanítónk. Azok, akik iskolai oktatásukat Isten ismeretével egészítik ki és felfedezik az Ő munkáját a fizikai életben, a természet kertjében, egyszerű, mégis jelentőségteljes tanulságokat kapnak azzal kapcsolatban, hogyan dolgozik Ő a lelki életben, a szív kertjében.

– *The Youth's Instructor*, 1897. május 6.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan használta fel Jézus tanításaiban a példázatokat? _____
2. Milyennek tervezte Isten a természetet? _____
Mi a természet célja, feladata? _____
3. Mi ébresszen mélyebb gondolatokat bennünk, mi késztesen képzelőerőnk megerősítésére? _____
4. Voltál-e valaha felszínes, élvezethajhász? Vonzottak valaha az alantas, bosszantó élvezetek? Ha igen, mi vonhatja el figyelmedet ettől és emel egy magasabb szintre? _____
5. Mit tart Isten értékesebbnek az aranytól, a gyöngyöktől és a drága ruháktól? _____
6. Mit foglalnak magukba a Krisztus által bemutatott jelképek, és miről beszélnek ezek? _____
7. Mivel egészítsük ki iskolai oktatásunkat? _____
Milyen többletet ad ez a tanulóknak? _____

A hit fejezetei

Életképek

Leo Halliwell, Fény a dzsungelben (*Light in the Jungle*) írása nyomán

AMAZON
Lifesavers

Visszaemlékszem a *Luzeiro* egyik utasára, aki minden megállónál türelmetlenkedett. Egy össze-
jövételre igyekeztünk, de egész nap maláriával fertőzött emberek integettek, és kérték, hogy
segítsünk rajtuk. Hogyan is hagyhattuk volna figyelmen kívül jelzéseiket? A látogatónk azon-
ban folyamatosan azt mondogatta, hogy ha folyton megállunk, soha nem érünk oda az összejövetelre.

Hét nappal később ugyanez az ember dél felé haladt a tengeren, maga is megbetegedett, és annyira rosszul érezte magát, hogy pénzt és ingóságait átadta a hajó kapitányának, majd búcsúlevelet írt a feleségének. A hajó orvosa azonban kigyógyította a maláriából. Betegsége megtanította néhány fontos dologra a mi munkánkkal kapcsolatban, mert egy levélben így fogalmazott: „Halliwell testvér, ti, szolgálatotokban soha nem hagytok ki egyetlen otthont sem, ahol egy szegény lélek maláriától szenved. Nem számít, hány prédikációt mondunk el, de soha ne hanyagoljunk el senkit, aki súlyos betegségben szenved.”

Mi ezt mindig betartottuk, és mindig is ezt fogjuk tenni.

Soha, akár egyetlen nappal korábban sem tudtuk előre vagy sejtettük, milyen napunk lesz. Itt van például egy falu, ahol barátokra leltünk. Elénk futnak, hogy üdvözljenek, meghívnak ebédre és megkérdezik, mikor tartunk összejövetelt. A boltban, amely a település szíve, körénk gyűlnek az emberek és kérdegetnek a nagy városról és a kinti világról, majd elmondják nekünk saját híreiket: egy fiút megrázott egy elektromos angolna, elkábult és megfulladt. Az angolnát azóta megölték. Egy asszony, akinek a férje maláriás volt, eljött és közölte, hogy a férfi jobban van. Meghallgatjuk a családok és az egyének történeteit egyaránt. Itt három lány van, a vidék egyik legmódosabb gazdájának lányai. Közülük kettőnek évekkal ezelőtt segítettünk kilépni a nagyvilágba. Abban az iskolában tanultak, amelyet mi építettünk ezen a helyen. Most, felnőttként, elmentek innen, egyikük az üzleti világban helyezkedett el, másikuk egészségügyi nővérnek tanul. Kint találkoztunk egy fiatalemberrel, akit néhány évvel korábban kígyómarással kezeltünk. Mind a mai napig hálásan köszöni, és dicsekszik jó egészséggel.

A hajón ebédeltünk, és meghívtuk néhány barátunkat. Jessie különleges ebédet főzött.

Délután egy másik helyre megyünk, ahol néhányan már várnak egy összejövetel megtartására. Számtalanszor megálltunk a maláriás betegek jelzésére. Úgy tűnik, minden családban van legalább egy beteg. A tervezett össze-

jövetel helyét így csak három nappal később értük el. Érkezésünkkor azonban nehézségekbe ütköztünk. Egy színjátszó társulat utazik át a térségen, énekes-zenes kabaréműsort adnak elő, és a város egyetlen előadótermét bérelték ki erre az esti alkalomra. A polgármester megkérdezte, hogy meg tudnánk-e tartani az összejövetelt a szabadban. Beleegyeztünk. Egyeztettünk a városi előljárókkal és a színházi menedzserrel, hogy megkérjük, kezdje kicsit később az előadást, hogy először mi tarthassuk meg az összejövetelt. Kicsit tartózkodó volt. „Mégis, milyen jellegű összejövetelről van szó?” – kérdezte. Amikor elmondtam, hogy egy vallásos összejövetel lesz, vállat vont. „Tarthatjátok, amikor akarjátok. Semmiféle vallásos összejövetel nem tarthatja távol az embereket az én műsoromtól” – válaszolta.

Előkészítettük tehát az aznapi szabadtéri prédikációt. Van egy épület a központban, melynek nagy, fehér falára kivetíthettük az anyagot. Kerestem egy ládát, amelyre felállítottam a vetítőt, és sötétedés után nem sokkal elkezdtem bemutatni a csodálatos, színes képeket Rio de Janeiro-ról. Amikor a bábéskodó fiatalok meglátták, megkértek, hogy várjak egy keveset, ameddig odahívják családjukat. Négyszer próbáltam elkezdni, de minden alkalommal várnom kellett. Este nyolcra látszólag a település minden lakosa a „képernyő” előtt ült. Végül bejelentettem, hogy egy fél órát prédikálok, majd újból képeket mutatok, egészen este tízig. Senki nem ment el. Beszéltem a bibliai próféciaokról, majd a különböző rossz szokások és szenvedélyek káros hatásáról, különösen a szerencsejátékokról és az alkoholfogyasztásról. Egy részeg ember megpróbálta felosztatni összejövetelünket, de a polgármester letartóztatta. Később egy másik is közbelépett, de azt is börtönbe küldte.

A színházi előadás szervezője odajött panaszkodni, hogy ő nem tudta, hogy képeket vagy bármi érdekes dologt fogunk mutatni vagy mondani.

„Kaptál egy esélyt – mondta a polgármester. – Nem gondoltad, hogy ezek a misszionáriusok mondhatnak valami izgalmasat, de most már tudod, hogy igen.”

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

A Lélek AJÁNDÉKA

Aranyszöveg | Lukács 11:13

„Ha azért ti gonosz létekre tudtok
a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni,
mennyivel inkább ád a ti mennyei
Atyátok Szent Lelket azoknak, akik
tőle kérik.”

I. RÉSZ

Mindenki tudja, hogy az oroszlánok veszélyesek. David Livingstone egy orosz-
lántámadás következtében veszítette el bal karját. Nemrég történt Kaliforniá-
ban egy vadmentő központban, hogy egy kiszabadult oroszlán egy mancsca-
pással véget vetett egy fiatalember életének.

Veszélyes, ha elfelejtjük, hogy naponta ki
vagyunk téve „oroszlántámadásnak”: „Józanok
legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az
ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresván, kit
elnyeljen.” (1Pt 5:8)

Ahányszor elégedettek vagyunk és biztonság-
ban érezzük magunkat, komoly veszélybe kerülünk:
„Amikor egy keresztény nem figyel, ez a hatalmas
ellenség hirtelen, erőszakos támadásba lendül.” (5T,
394. old.)

Isten azonban védelmet nyújt az „emberevő”
oroszlánnal szemben. Ezt egy történetben szemlél-
tette. Sámsonra teljesen váratlan időben és helyen
támadt. Amikor egyedül volt „íme egy oroszlánkő-
lyök jött ordítva elébe”. (Bír 14:5)

Figyeljétek meg, hogy a Lélek ruházta fel őt
azzal az erővel, hogy ennek a támadásnak ellenáll-
jon. „És felindítá őt az Úrnak lelke, és úgy kettésza-
kasztá azt, mint ahogyan kettészakasztatik a gödö-
lye; pedig semmi sem volt kezében.” (Bír 14:6)

“ Isten csak azoknak adja Szentlelkét, akik
alázatosan várakoznak Istenre, akik éberen
figyelnek vezetésére és kegyelmi ajándé-
kaira. Ez a hit által igényelt, megígért áldás
maga után von minden más áldást is. ”

– Jézus élete, 672. old.

TARTALOM | C-4 | JANUÁR 22.

25 | A Lélek ajándéka

29 | További tanulmányaim

30 | Nem biztonságos

32 | Váratlan kitérő

Az „ordító oroszlán” sokféleképpen támad ránk, de a Lélek megvéd minden támadástól, erősítve, vigasztalva és szolgálva bennünket. „Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és nyomorúságban, mikor a kilátások sötétnek látszanak, s a jövő zavarosnak; tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elküldi hozzánk a Vigasztalót, válaszul a hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválaszthatna bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Vigasztalónk mindig a jobb kezünkön áll, hogy támogasson, fenntartsa, erősítsen és megvidámítsa bennünket.” (*Jézus élete*, 669. old.)

Szándékos és ravasz támadásaival Sátán olyan, mint egy oroszlán. „Leselkedik a rejtekhelyen, leselkedik, mint az oroszlán az ő barlangjában.” (Zsolt 10:9) Megpróbál törbe csalni minket. Az a szándéka, hogy elpusztítson bennünket. A Szentlélek azonban megmentésünkre siet a prófécia ajándékával, amely felfedi

Sátán rejtekhelyeit. Ezt az igazságot szemlélteti az az eset, amikor Elizeus próféta megvédte az izraelitákat az ellenségeik által állított csapdától.

„Szíria királya pedig hadat indított Izráel ellen, és tanácsot tartván az ő szolgálóival, monda: Itt meg itt lesz az én táborom. És elküldte az Isten embere az Izráel királyához, mondván: Vigyázz, ne hagyd el azt a helyet, mert ott akarnak a szíriaiak betörni. És elküldte az Izráel királya arra a helyre, amelyről néki az Isten embere szólott, és őt megintette volt, és vigyázott magára nem egyszer, sem kétszer. És felháborodott ezen a szíriai király szíve, és összegyűjtván az ő szolgálóit, monda nekik: Miért nem mondjátok meg nekem, ki tart közülünk az Izráel királyával?! Akkor monda egy az ő szolgálói közül: Nem úgy, uram király, hanem Elizeus próféta, aki Izráelben van, jelenti meg az Izráel királynak a beszédek, amelyeket te a te titkos házadban beszélsz.” (2Kir 6:8-12)

Ilyen hatékony védelem ismeretében nem csoda, hogy Jézus leghőbb vágya az volt, hogy tanítványainak adhassa a Szentlelket.

II. RÉSZ

Szeretjük megajándékozni szeretteinket. Mekkora öröm, amikor megtaláljuk valakinek a tökéletes ajándékot, amely mindkettőnknek tetszik és szükséges is. Mivel Jézus nagyon szeret minket, a lehető legjobb ajándékot szeretné adni nekünk.

„Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabbrendű ajándék, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött.” (*Jézus élete*, 671. old.)

Cserébe, a Szentlélek ajándékokkal halmozza el azokat, akik befogadják. Amikor a következő igeverset olvasod, figyeld meg, hogy nem mindenki ugyanazt az ajándékot kapja, és az ajándékok nem korlátozódnak egy bizonyos számú személyre. Isten úgy tervezte, hogy a különböző ajándékok, melyeket a gyülekezetek tagjai felhasználnak, egységben, együtt munkálkodva végzik el az Ő ügyének munkáját. „És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistácul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul.” (Ef 4:11)

És miért adja Ő ezeket az ajándékokat? A következő versekben találunk néhány okot: „A szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egy-

ségére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Ef 4:12-13)

A Lélek ajándékai megerősítenek minket, felruházva az igazság szeretetével, amely segít megérteni, ésiben tartani és hinni az igazságot. Ez nemcsak egyiséget teremt az egyházban, hanem tökéletességre is vezet az egyéneket.

Ugyanakkor lelki érettségre is eljuttat, mert a továbbiakban azt olvashatjuk, hogy a Lélektől kapott ajándékok segítenek eljutni „az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére: Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által; Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevedeljünk Abban, aki a fej, a Krisztusban.” (Ef 4:13-15)

A lelki ajándékok képesítenek igaz prófétákká, apostolokká, evangélistákká, lelkészekké és taní-

tókká, akik szeretettel szólnak az igazságot, hogy a lélekben gyermekek felnőve Krisztushoz hasonlókká válnak.

Ha hasznodra voltak a bibliai bölcsességek, akkor az is az egyik ajándék megnyilvánulása. „Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.” (2Pt 1:21)

Ha olvastad Ellen White valamelyik könyvét, az is egy ajándék. Ha tanultál valaha valamit egy evangélistától, szintén egy ajándék hatását tapasztaltad. Ha a lelkészed vagy a tanítód oktatott Isten Igéjéből, szintén egy ajándékot tapasztaltál.

Mennyire hálásnak kellene lennünk ezért a hihetetlenül csodálatos ajándékért, a Szentlélek ajándékaért. Mutassuk ki hálánkat mások megmentésén munkálkodva!

III. RÉSZ

Akik fizikailag betegek, gyakran elveszítik étvágyukat. A lelki betegség is okozhat ilyet. Már nem éhezünk a Szentírásra és az igazságra, nem vágyunk a Lélek áldásaira. Jézus mondta: „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot: mert ők megelégtetnek.” (Mt 5:6)

Akik éheznek és szomjaznak, jó dolgokkal elégtetnek meg. Biztosak lehetünk abban, hogy amikor kérjük Istentől az Ő Lelkét, Ő nem fordul el tőlünk.

„Amikor kérjük az Urat, hogy szánja meg elesettségünket, és Szentlelke által vezéreljen minket, az Úr nem fordít hátat imánkunk. Még a szülő is elfordulhat éhes gyermekétől, Isten azonban soha el nem utasítja a szükséglet látó, hozzá vágyakozó szív kiáltását.” (*Gondolatok a Hegyibeszédéről*, 132. old.)

Isten annyi Szentlelket ad nekünk, amennyire szükségünk van és amennyit befogadunk: „Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják.” (Lk 11:10) „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti menyeyi Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11:13)

Ezek az ígéretek ma is ugyanolyan igazak és helytállóak, mint amikor Krisztus mondta őket tanítványainak: „Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéletén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket.” (*Az apostolok története*, 50. old.)

Talán eltűnődünk azon, hogy habár a korai egyházban annyira jelen voltak a lelki ajándékok, de nap-

“ A Szentlélek lágyítsa meg, tegye alázatossá, odaadóvá és a tanulásra fogékonnyá a szívünket. ”

– *The Review and Herald*, 1895. december 24.

„Mindenki, aki élvezte Isten szolgálóinak munkáját, képességei szerint egyesülnie kellene velük a lélekmentés szolgálatában. Ez minden igaz hívő munkája, lelkészeké és tagoké egyaránt. A nagy ügyet mindenkinek szem előtt kellene tartania és mindenkinek törekednie kellene betölteni megfelelő helyét az egyházban, fegyelmezetten, összhangban és szeretetben együtt munkálkodva másokkal.” (5T, 238. old.)

jainkban hiányozni látszanak. A következő mondat arra mutat rá, mi *nem* okozza ezt: „Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiadását a földön, hogy gyermekeire szálljon.” (i.m.)

Három fő oka van annak, amiért ma kevesebb erővel rendelkezünk. Az első, hogy nem úgy értékeljük a Szentlelket, ahogy kellene, ezért nem is vágyunk rá annyira, amennyire kellene. „Hogy ígéletének beteljesedése azonban nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetne, abban keresendő, hogy az ígéletet nem értékelik annyira, ahogy kellene.” (i.m.)

A második, hogy nem szeretnénk teljes mértékben átadni Neki a terveinket, hogy azt vigyük véghez, amit Ő tervezett el az életünkben. „Ha minden keresztyén készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket.” (i.m.)

A harmadik, hogy rossz az értékrendünk. Időnket lekötik a közönséges tevékenységek. „Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk. Ahol értéktelen dolgok köthetik le a figyelmet, ott az isteni erő hiányzik. Az az erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez; ez az erő hozza

az összes többi áldást is, és Isten felmérhetetlen bőségben kínálja ezt fel mindnyájunknak.” (i.m.)

Izrael hitehagyásának sötét korszakaiban, Éli utolsó éveiben a filiszteusok győzelmet arattak a zsidók felett. Több ezer fiatal ember vesztette életét a harcokban. Figyeljétek meg, milyen kérdést tettek fel a vezetők, amikor a katonák hazatértek a csatából: „És mikor a nép a táborba visszatért, mondanak Izráel vénei: Vajon miért vert meg minket ma az Úr a filisz-

teusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját Silóból, hogy jöjjön közénk az Úr, és szabadítson meg ellenségeink kezéből.” (1Sám 4:3)

Ennek egy könnyen megválaszolható kérdésnek kellett volna lennie, de minél távolabb vagyunk Istentől, annál kevésbé látjuk bűnösségünket. Akkor mélyseges önvizsgálatra, bűnvallomásra és bűnbánatra volt szükség, és ma is mindannyiunknak erre van szükségünk.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Röviden mesélj el egy olyan esetet a saját tapasztalatodból, amikor figyelmetlen voltál, és Sátán hirtelen lecsapott rád. Ezután azt is mondd el, hogyan kerülheted el, hogy ez a múltbeli eset újra megismétlődjön. _____

2. Olvasd újra a *Jézus élete* című könyvből való idézetet. Válaszd ki a kedvenc részedet, majd fogalmazd át saját szavaiddal. _____

II. RÉSZ

3. Sorolj fel néhány konkrét esetet, amikor a Szentlélek ajándéka segített. _____

4. Mi minden igaz hívő dolga, lelkészeké és tagoké egyaránt? _____
Hogyan lehetnél jobb segítője Isten szolgájának, aki a segítségedre volt? _____

5. A *Jézus élete* 672. oldalán ezt írja a Lélek gyümölcseről: „Ez a hit által igényelt, megígért áldás maga után von minden más áldást is.” Melyek azok az áldások, melyeket a Lélek magával hoz? _____

III. RÉSZ

6. Ha nem érzed, hogy szükséged lenne a Szentlélek ajándékaira, kérheted, hogy segítsen felismerni ezt a szükséget? (Fil 4:19, 1Jn 5:14-15, Zsolt 139:23-24, Lk 11:9-13) _____
7. A tanulmányban három fő okot hangsúlyoztunk, amiért kevesebb Szentlélekkel rendelkezünk, mint amennyivel kellene. Melyik illik rád a legjobban, és hogyan pótolhatnád ezt a hiányt? _____

Csodák az életemben

– 4. rész, írta: John N. Loughborough

További tanulmányaim

Ezernyolczáznegyvenhét áprilisában, tizenöt éves koromban elhagytam nagyszüleim házát és visszatértem szülővárosomba legidősebb testvéremhez, aki adventista volt. Szerettem volna kitanulni a szekérférfi készítés mesterségét. Itt nemsokára rossz társaságba keveredtem és egyre hanyagabbul kezeltem a vallásos dolgokat.

Amikor komolyan elgondolkodtam és vágytam a jóságra, akkor szemléletmódom megegyezett a testvéremével, azonban sajnos nem tudtam lemondani a rossz társaságról és végérvényesen eldönteni, hogy az Urat szolgálom. 1848–49 telén Victorban jártam iskolába, özvegy édesanyámmal éltem, és a tandíjat különböző alkalmi munkákból fizettem: felsepertem az iskola padlóját, reggel begyújtottam a kályhákba, és csengettem, amikor szükséges volt.

Tanáruk felismerte diákjai képességeit és minden tőle telhetőt megtett, hogy segítse fejlődésüket. Legkiemelkedőbb diákjaival szervezett egy irodalmi kört. Az idősebbek írták a beszédek, memoárokat, majd bemutatták azokat a többieknek. Ezzel gyakoroltuk a nyilvános beszédet. Visszatekintve, elmondhatom, hogy az Úr készítette fel ott engem a bibliai igazságok prédikálására. Amikor édesanyám megkért, hogy menjek el a vasárnapi összejövetelre, mindig találtam valami kifogást: tanulnom kellett, fogalmazást kellett írnom vagy ehhez hasonló. Ez így folytatódott egészen júniusig, amikor elkísértem Norton nagybátyámat legidősebb bátyámhoz, aki Adam's Basin-ba költözött. Érkezésünk után nem sokkal részt vettünk egy egész napos összejövetelen, melyet P. A. Smith, egy őszinte adventista lelkipásztor tartott. Az Első-napi Adventisták azt tanították, hogy Európa nemzetének nagy felkelése jelenti majd az Armageddont, és az Úr most már nemsokára eljön. Ez a tanítás újra felkeltette érdeklődésemet 1843-as meggyőződéseim iránt. Az összejövetel után, amikor a lelkész a testvéremmel beszélgetett, hozzám fordult, és megígértette velem, hogy az Urat fogom szolgálni. Megkönnyebbülést éreztem, hogy most már nyílt utam van mindenhez. Őszinte keresztyén akartam lenni, és mivel két hét alatt több összejövetel is volt, vágytam ezeken részt venni.

Visszatekintve tanulmányaimra, minden sötétnek tűnt. Rettegtem visszatérni világias barátaimhoz, ameddig nem erősödöm meg jobban az igazságban és nem kapom meg az Úr elfogadásának bizonyosságát. Ekkor adódott egy lehetőség, hogy kovácssegédként dolgozzak, megtanuljam a vasmegmunkálás fortélyait, és ezzel beszálljak testvérem vállalkozásába.

Hazatérve elmondtam a tanáromnak és osztálytársaimnak, hogy felvettek kovácsinasnak, de távozásom valódi okát nem mondtam el. Bemutattak nekem minden kecsegtető lehetőséget, melyekre addig vágytam, de nem hatódtam meg. Döntésem végleges volt, és két hét múlva már a testvéremnél szerettem volna lenni, hogy újra részt vehessek az előadásokon.

Elfordultam a tanároktól, a barátoktól és saját anyámtól is. Elhatároztam, hogy mindent feladok, másképp elveszek. Vágytam az igazságra, a világosságra és a megbocsátásra.

Egy értékes befolyás

„Loughborough lelkész befolyása értékes gyülekezeteink számára. Pontosan ilyen emberre van szükségünk, aki rendíthetetlenül állt és elfogadta a világosságot, amelyet Isten adott népének, miközben sokan mások meggondolták magukat. Azt mondom, engedjétek, hogy Loughborough lelkész elvégezze azt a munkát, ami annyira sürgető a gyülekezetekben. Az Úr hallhatóvá teszi hangját, mint a Jánosét, hogy elmondja, amit látott és hallott, amit ő maga tapasztalt a harmadik angyal üzenetének hirdetése során.”

– 1888 *Materials*, 716–717. old.

Történelmi kapcsolat

Nem biztonságos

Isten törvényének fényében tanulmányoznunk kell azokat az indokokat, melyek cselekvésre sürgetnek, és tudatosítják bennünk a hiányosságainkat. Amikor az ember felfedezi bűnösségét, nem kell elcsüggednie, habár az igazság elvei elítélik.

Az embernek látnia és tudatosítania kell a bűn gonoszságát ahhoz, hogy megbánja azokat, és személyes Megváltójaként higgyen Krisztusban. Soha nem biztonságos azt gondolni, hogy rendelkezünk minden erénnyel és megdicsérhetjük magunkat erős jellemünkért, tisztaságunkért és áhítatosságunkért. Dávid gyakran győzött Istennel, mégis sokat gondolkodott érdemtelenységéről és bűnösségéről. Lelkiismerete nem aludt és nem hunyt ki. „Az én vétkem szüntelen előtttem forog” – mondta.

Nem áltatta magát azzal, hogy semmi köze a bűnhöz. Ahogy látta szívében a csalás mélységeit, mélyen megbotráncozott önmagában. Azért imádkozott, hogy Isten őrizze meg a szándékos büntől és tisztítsa meg titkos vétkeitől.

Nem biztonságos, ha becsukjuk a szemünket és megkeményítjük a lelkiismeretünket, hogy ne lássuk és ne tudatosítsuk bűneinket. Értékelnünk kell azokat a leírásokat, melyek a bűn gyűlöletes jellegéről szólnak, hogy őszintén megvallhassuk és elhagyhassuk vétkeinket. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” Vágysz megtisztulni minden igazságtalanságtól? Céltudatosan törsz előre, de nem saját erődből, Krisztus Jézus elhívására a végső jutalomért? Féld az Urat! Egyedüli reményed, ha Jézus a tanácsadód.

A fiataloknak sokkal fennköltebb eszmékre van szükségük arról, mit jelent a keresztyénység és az azzal járó felelősség. Krisztus odaadó követői számára nem biztonságos társulni a hanyagokkal, a meggondolatlanokkal. Könnyen követhetik viselkedésüket és elve-

szíthetik Jézust. Figyeljete nagyon erre, ne engedjétek magatokat befolyásolni! Szavaikról és tetteikről tudjátok, hogy nem Isten követői. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.”

Ha erőfeszítéseket tesztek, hogy mind magasabb és magasabb célokat érjete el a tanulásban és a lelki dolgokban, akkor rendelkezni fogtok azzal a józan ítélőképességgel, hogy megértsétek, mit várnak el tőletek. A Szentlélek betölti minden hiányosságokat. A fiatalok számára természetes a szórakozás, a könnyelmű élet, a felelőtlenség szeretete, de felülkerekedhetünk a természetes hajlamokon, ha lelkünket Isten fegyelmezi. A fiatalok vegyék fel Jézus igáját, mert Ő meghívta őket erre, és gondolataikat összpontosítsák Krisztusra. Ekkor örömmel felkiálthatnak: „Az Ő igája gyönyörűsége, és az Ő terhe könnyű.”

A Lélek mércéje minden embernek megadott. Az angyalok szolgálata által a Szentlélek dolgozik az emberek szívében és elméjében, hogy Krisztushoz vonja őket. Ő fizette ki a lélek megmentésének árát, és így a bűnös megmenekül a bűn és Sátán rabszolgaságából. Isten Lelke azonban nem fosztja meg az embert szabadságától. A Szentlélek segítőtül jött, hogy az emberek együtt munkálkodhassanak a mennyei lényekkel. Soha nem kényszerít engedelmességre. Krisztus ismer minden kísértést, amely az embert érheti, ugyanakkor minden ember képességét is. Ő felméri annak erejét, látja a jelent és a jövőt, bemutatja, milyen kötelezettségeink vannak, valamint rámutat, hogy a közönséges, földi dolgoknak nem kellene annyira lefoglalniuk bennünket, hogy szem elől tévesszük az örökérvényűeket. Az Úr kegyel-

mének teljességét árasztja mindenkire, aki elfogadja a mennyei ajándékot. A Szentlélek állítja ezeket az Istentől kapott képességeket Krisztus szolgálatába, formálja és alakítja az embert a mennyei mintára, ha ő őszintén vágyik az átalakulásra

Közbenjárónk, Krisztus adja a Szentlelket, és a Szentlélek munkája által a kereszten hozott engesztelés kapcsolatba kerül a lélekkel, hogy átformálja a jellemet, megváltoztassa a természetet, míg el nem mondhatják a mennyben: „Ti Isten munkatársai vagytok, hordjátok Krisztus igáját és az Ő terhet.” A Szentlélek munkája által az ember másokat is elvezethet Isten országába. A Lélek megszentelése által világossággá válhat, amely az igazság ösvényére irányítja az embereket, és lelkeket von közelebb Jézus Krisztushoz. A szunnyadó lelkiisége felélénkül. Krisztus igazsága által a keresztény olyan csatornává válhat, mely által a Szentlélek dolgozhat, és az emberi eszközökkel végzett munka nem okoz csalódást a Megváltónak. Az ilyen eszközöket tudja felhasználni, mert ők látnak és értenek.

A fiatalok szemléljék a mennyei mércét és soha ne elégedjenek meg kevesebbel! Soha ne dolgozzanak a lelkek nagy ellenségének oldalán, aki arra törekszik,

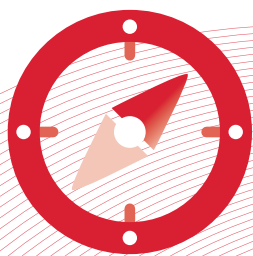
“Felülkerekedhetünk a természetes hajlamokon, ha lelkünket az isteni fegyelem szolgálatába állítjuk.”

hogy tönkre tegye Isten Lelkének munkáját. Ne tétozva, hanem határozottan cselekedjünk, Jézus Krisztus erejével és kegyelmével. Neki adatott minden erő mennyen és földön. Találjunk menedékre Jézus Krisztusban és lépjünk határozott szövetségre Vele hitben! Szeressük és szolgáljuk Őt! Válasszuk Őt ügyvédünknek, mert a kegyelem kapuja tárva áll számunkra. Ígéretet kaptunk, hogy bármit kérünk az Ő akarata szerint, megadja számunkra, ha hittel kérjük. Jézus mondta: „Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.” Annak, aki elhanyagolja a megváltás feltételeit, nincs mentsége, hisz a kegyelem kincsei korlátlanul állnak mindenki rendelkezésére.

– *The Youth's Instructor*, 1894. július 5.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi soha nem biztonságos számunkra? _____
2. Kikkel nem biztonságos a keresztényeknek társulni? _____
Miért? _____
Mire figyeljünk különösen? _____
3. Melyek azok a dolgok, amelyeket a Szentlélek megtesz nekünk? _____
Mi az, amit soha nem tesz? _____
4. Írd le, hogyan dolgozik a Szentlélek az odaszentelt keresztények által. _____
5. Miért nincs mentségük azoknak, akik végül nem üdvözlnek? _____

AMAZON
Lifesavers

A hit fejezetei

Váratlan kitérő

Leo Halliwell, Fény a dzsungelben (*Light in the Jungle*) című műve nyomán

Az egyik legemlékezetesebb eset Jessie és számomra egy váratlan kitérő volt, amelyet semmi szándékunkban nem volt megtenni. Manausban voltunk, és siettünk visszaérni Mauesba, ahol egy ötnapos tábori összejövetelt kellett tartanunk. Egyházunk négy-ötszáz tagja vett részt rajta.

Két útvonalon juthattunk el Mauesba. Az egyik a Madeira folyón felfelé, majd egy keskeny csatornán le Mauesba. A másik, az Amazonason lefelé, majd onnan egy csatornán egyenesen be a városba. Az utóbbi öt vagy hat órával rövidebb volt.

Délután négy órakor, amikor éppen átkelni készültünk a Madeira torkolatán, Jessie megkérdezte, melyik útvonalat választottam. „Hát, mivel sürget az idő, menjünk le az Amazonason” – válaszoltam.

Jessie nem örült a döntésemnek. „Nézd meg, milyen viharfelhők gyülekeznek. Egyenesen beleme gyünk a viharba.”

Egyetértettem vele. „Igen, megvan az esélye, hogy elkapjon a vihar, de az a sok ember csak ránk vár, ezért itt kell mennünk.”

Elindultunk lefelé az Amazonason, megpróbáltunk átkelni a Madeira torkolatánál található keskeny, örvénylő részen. Én álltam a kormánynál és erősen kellett tartanom, hogy egyenesben maradjunk. Amikor a közepe fele jártunk, valami megfogta és elforgatta a kormánykereket. Megpróbáltam tartani, de nem tudtam, bár erős, széles mellkasú, komoly vállizmokkal rendelkező ember vagyok. Valami nálam erősebb fordította el a kereket, és mi a Madeira folyón találtuk magunkat.

Azt gondoltam, hogy talán egy faág szorult a lapátok közé, és áthajoltam a korláton. Semmit nem láttam. Megpróbáltam visszafordítani a kormányt az Amazonas felé. Nem mozdult. Életemben először féltem. Végül belenyugodtam „Ha ez a dolog a Madeira folyón akar felmenni, akkor ott megyünk.”

Pár másodperccel később odajött Jessie. „Mi történt? – kérdezte. – Miért gondoltad meg magad?”

Elmondtam, hogy egyáltalán nem gondoltam meg magam, hanem valami egyszerűen nem engedte, hogy elfordítsam a kormányt. „Örülök – mondta. – Azért imádkoztam, hogy mégis errefelé menjünk, és ne be a viharba, az Amazonason.”

A Madeira folyón felfelé a csónak teljesen szokványosan viselkedett. Tíz óra körül, jóval sötétedés után tértünk le arra a keskeny ágra, amely Mauesba vezetett, és elhatároztuk, hogy ott megállunk éjszakázni. Ahogy megálltunk, villámlott egyet, és nagy vihar kerekedett. Ömlött az eső, mintha dézsából öntötték volna, és a szél nagy erővel fújt. A széles Amazonason majdnem biztosan katasztrófába torkolt volna az út, de itt, a keskeny mellékágban biztonságban voltunk.

Másnap reggel minden nyugodt és csendes volt. Korán indultunk, és kilenc óra körül, amikor kiértünk a folyó kanyarulatából, megláttunk egy magas partot egy házzal. Egy férfi állt ott egy fehér kendőt lengetve, hogy álljunk meg. Ahogy ledobtuk a horgonyt, a brazil férfi így szólt: „Nagyon sajnálom, hogy meg kellett állítsalak, de haldoklik a lányom. Bejönnének? Hátha meg tudnátok menteni!”

Természetesen bementünk, és Jessie gondos ápolásának köszönhetően a tizenkilenc éves lány nem sokára a teljes gyógyulás útjára lépett. „Szeretnék elmondani nektek egy történetet” – mondta, amikor jobban érezte magát. Gyümölcsöt szedett, és az egyik fának a tüskéje beleszúródott a kezébe. A seb elfertőződött, és az idő múlásával a helyzet egyre rosszabb lett. Előző délutántól kezdve már mindenhová sugárzott a kezéből a fájdalom. Ahogy ott szenvedett, egy férfi ment el a ház mellett. „Van egy kis csónak Mauesban – mondta nekik. – Egy aprócska, fehér orvosi csónak, amely lefelé halad a folyón. Biztos vagyok benne, hogy ha erre jönnek, tudnak segíteni rajtad.”

A lány elmondta, hogy miután a férfi távozott, kiszállt a függőágyából, letérdelt és imádkozott, hogy az a kis, fehér orvosi csónak errefelé jöjjön a folyón. Elmondta apjának, hogy menjen ki a partra és lengessen egy törölközőt, ha meglát egy kis, fehér csónakot.

Megkérdeztem, hogy hány órakor imádkozott. „Tegnap délután kevéssel négy óra után” – mondta a lány.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

Az üdvösség KÉRDÉSEI

Aranyszöveg | Példabeszédek 14:12

„Van olyan út, mely helyesnek
látszik az ember előtt, és vége
a halálra menő út.”

I. RÉSZ

Tegyük fel, hogy egy gyülekezeti szeretetvendégségben megismerkedsz két látogatóval. Ahogy beszédbe elegyedtek, felfedezed, hogy egyikük vegetáriánus, a másikuk pedig nem. A megváltás szempontjából van valami jelentősége annak, hogy mit esznek? Az egyikük könnyebben a mennybe jut, mint a másikuk?

Egyesek úgy döntenek, hogy többet nem hallgatnak egy bizonyos fajta zenét, nem néznek bizonyos filmeket vagy sporteseményeket. Ettől szentebbek lesznek másoknál? Biztos, hogy gyülekezetetek legtöbb tagja nem fogyaszt alkoholt és nem dohányzik. De ha megtennék, Isten kizárná őket a mennyből, amiért időnként megteszik? És mi a helyzet azokkal, akik teát, kávét vagy más élénkítőszereket fogyasztanak?

Vannak, akik nagyvárosokban laknak, egy hatalmas tömbház valamelyik lakásában, míg mások vidé-

ken élnek. Megváltásunk szempontjából lényeges, hol élünk? És, hogy állunk a házasság előtti szexuális élettel, az önkielégítéssel vagy a homoszexualitással? A legtöbben semmi rosszat nem látnak ezekben. De vajon Istent érdekli, hogy mikor, ki iránt és hogyan mutatjuk ki szeretetünket? És mi a helyzet a gyakori randizgatással, vagy egy más felekezetből való kereszténnyel kötött házassággal?

Istent érdekli vajon, hogy mit viselünk? Elveszítheti valaki az üdvösségét, amiért rövid ruhákat, sminket, fülbevalót vagy eljegyzési gyűrűt hord?

“Ünnepélyes időket élünk, ezért magasztos gondolatokkal kellene lefoglalnunk elménket. Minden léleknek őszintén fel kell tennie a kérdést: Mit tegyek, hogy üdvözljek?”

– *Review and Herald*, 1888. szeptember 25.

TARTALOM | C-5 | JANUÁR 29.

33 | Az üdvösség kérdései

37 | Új meggyőződés

38 | Járj a fényben – 1. rész

40 | „Küzdök a tizenegy felé”

És ott vannak a bibliai tantételek. Egyesek szerint a keresztségnek alámerítéssel kell történnie, míg másoknak az a véleménye, hogy a meghintés ugyanúgy elfogadható.

Egyesek szerint nem számít, mit hiszünk a halál utáni állapotról, vagy adunk-e tizedet. Ezek a tanítások vajon személyes jellegűek, vagy érintik az üdvösséget?

Egyesek szerint elég, ha hiszünk a megváltásban, a szombat megtartása pedig egyáltalán nem számít. Lehet, hogy számodra fontos a szombati pihenő – mondják –, de ez egyszerűen nem üdvösség kérdése.

Tettél fel valaha ilyen kérdéseket? Elgondolkodtál azon, melyek azok a szabályok vagy tanítások, amelyek valóban érintik az üdvösséget, és melyek nem? Ha igen, te is hasonló vagy sok más emberhez, akik az évezredek során eltűnődtek azon, hogy mit kell tennünk mennybe jutásunk érdekében. Egyikük egy gazdag fiatalember volt, aki ugyanezzel a kérdéssel kereste fel Jézust: „És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?” (Mk 10:17)

A következő néhány tanulmányban azt boncolgatjuk, hogy meggyőződésünk és cselekedeteink milyen kapcsolatban vannak üdvösségünkkel. Biztos vagyok benne, hogy értékelni fogjátok a Biblia egyértelmű válaszait.

Először azonban egy figyelmeztetés. Gyakran fogjátok hallani különböző emberektől: „Nem látok benne semmi rosszat.” „Azt hiszem, ezt meg lehet tenni.” „Szerintem, ez nem üdvösség kérdése.” Legyetek óvatosak az ilyen kijelentések hallatán. Az emberek nagyon gyakran tévedhetnek is. A „béke és biztonság” üzenete népszerű. Az emberek szeretik azt hallani: „Minden rendben van.” De ha még sincs minden rendben velünk, lenne még időnk felkészülni az örökkévalóságra? Vegyük nagyon komolyan a Szentírás figyelmeztetéseit: „Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket.” (Mt 24:4) „Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja.” (Péld 16:25)

Ne építsük örök sorsunkat bizonytalan alapra. Amikor a Szentírás felfedi előttünk Isten végtelen bölcsességét, miért fogadnánk el nagyobb tekintélynek az emberi véleményt olyan kérdésekben, amelyek befolyásolhatják örök sorsunkat?

II. RÉSZ

A mikor Ellen White Európában járt, elment Észak-Olaszországba, a híres valdenszek völgyébe, hogy bátorítsa a szombatünneplők egy csoportját. Szombat reggel az Istennek való engedelmességről és a szombat szentségének fontosságáról beszélt.

Ezt mondta: „Egyesek azt állítják, hogy nem fontos, megtartjuk-e a szombatot, vagy sem. Mi azonban azt mondjuk, hogy a Biblia szemszögéből nagyon is fontos kérdés.” (*Historical Sketches*, 232. old.)

Ezután Jézusról beszélt, aki otthagya a mennyet, emberré lett, elviselte a szegénységet és a próbákat értünk. Nem kérdezte: „Vajon ez jó, kifizetődő nekem?” Jézus követőiként, az Ő példáját kell követnünk. Ne azt kérdezzük: „Kifizetődő az engedelmes-ség?”, hanem „Ez az én kötelességem a Szentírás szerint?”

Beszédét hirtelen egy férfi szakította meg, aki kevés ideje volt szombatünneplő, és nemrég fel is adta. Felállt, majd így szólt: „A szombatünneplés komoly gondokat okozott nekem az elmúlt évben, és most

szeretnék feltenni egy kérdést: a szombat megtartása szükséges az üdvösségemhez? Válaszolatok igennel vagy nemmel!” (i. m., 234. old.)

Elgondolkodtál már te is ezen a kérdésen, vagy a lecke első részében feltett bármelyik kérdésen? Akkor nagyon figyelj a válaszra: „Azonnal válaszoltam. Ez egy fontos kérdés, és sokkal többet érdemel egy igennel vagy nemmel. Mindenki a kapott világosság fényében lesz megítélve. Ha rendelkezik a szombat igazságával, nem nyerhet üdvösséget, ha elveti azt. Azonban senkit nem vonnak felelősségre olyan világosságért, amelyet soha nem kapott meg. Ezután Krisztus szavait idéztem: »Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniök az ő bűnüket.«” (i. m.)

Vagyis a válasz lehet igen vagy nem, az érintett egyén lehetőségeinek és hozzáállásának függvényében. Ha valakinek nincs tudomása a szombat igazságáról, nem volt lehetősége megismerni Isten akaratát ebben a kérdésben, de megtartotta volna a szombatot, ha megértette volna, Isten nem fogja elítélni őt tudatlanságáért. Isten azonban nem tud üdvözíteni egy olyan személyt, aki ellenszegül és dacol az Ő tekintélyével, tudatosan figyelmen kívül hagyva kinyilatkoztatott akaratát az adott kérdésben. Ahogy Jakab fogalmazott: „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (Jak 4:17)

A kérdést feltevő férfi azonban nem volt megelégedve a kapott válasszal. „Ezt a választ is nagy nehézségek árán tudtam megadni, mert a kérdező folyton

talpra ugrott, félbeszakított, és nagyon izgatottan, erősen gesztikulálva követelte, hogy igennel vagy nemmel válaszoljak.” (*Historical Sketches*, 234–235. old.)

Pálhoz hasonlóan legyünk alázatosak, tanulmányosak, miközben azt tanulmányozzuk, hogy viselkedésünk milyen kapcsolatban van üdvösségünkkel. Ő mennyei vezetéssel hirtelen fordult le arról az útról, amelyről pedig azt gondolta, hogy jó irányba vezet. Mondjuk mi is vele együtt: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (ApCsel 9:6)

Azt is tartsuk szem előtt, hogy mivel nem tudjuk, milyen lehetőségekkel rendelkeznek más emberek, soha ne ítéljük el senkit, és ne mondjuk senkire, hogy elveszett vagy hitetlen, még akkor sem, ha bizonyos cselekedetei nem Isten mércéje szerintiek.

III. RÉSZ

Tegyük fel, hogy egy baráttal beszélgetsz a fülbevaló viseléséről. Miután megemlítesz néhány bibliaiszöveget arról, hogy ne viseljünk ékszert, a barátod így szól: „Értem, hogy mit mondanak ezek a szövegek, de ez nem üdvösség kérdése.” Mit ért konkrétan az alatt, hogy „üdvösség kérdése”?

A barátod valószínűleg a következő dolgok egyike értette:

1. A fülbevaló eltávolítása nem tesz valakit szentté. Ha az illető nő szíve továbbra is büszkeségtől dagad, nem jut a mennybe csak azért, mert kivette a fülbevalóját.

2. A fülbevaló viselése nem bűn, legalábbis nem egy súlyos vétek. Vajon Isten valóban kizárna egy jó embert a mennyből csak azért, mert fülbevalót visel?

Az első állítás igaz? Igen. A szentség a mennybe jutás egyik követelménye, és a szentség a szív dolga. (lásd: Zsid 12:14, Ez 18:30-32) Ha leszedjük egy tölgyfa leveleit, attól nem változik gyümölcsfává. A szív sem változik bűnösből igazzá pusztán a rossz szokások elhagyásával. „Igaz, hogy Krisztus újjáteremtő ereje nélkül is élhetünk külsőleg kifogástalan életet.” (*Jézushoz vezető út*, 58. old.) „És ha vagyonomat mind felétem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból.” (1Kor 13:3)

Tehát, ha lehet helyes a viselkedésünk, és mégsem üdvözülünk, akkor levonhatjuk azt a következtetést, hogy a viselkedés nem üdvösség kérdése? Ez a kérdés a fenti második ponthoz kapcsolódik. Mi a Biblia

válasza? Mit mond Jézus, mit kell tennünk megváltásunk érdekében? Erre a Biblia egyik legismertebb szövege adja meg a választ: „Mert úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16)

A Biblia szerint ki üdvözl? Aki hisz Jézusban. A kérdés nem bonyolult vagy nehéz. Nem egy többzetes szabályjegyzék, melyet csak néhány nagyon okos ember tudna megtanulni. Tulajdonképpen a megváltás feltételei annyira egyszerűek, hogy sokan megpró-

“Ha mindannyian felismernék a sátáni ámítások látszólag mennyei megjelenését, sokkal figyelmesebbek lennének. Sokkal kevésbé bíznának az emberi bölcsességben és sokkal jobban függnének Istentől.”

– *The Upward Look*, 95. old.

bálják megnehezíteni olyan plusz elvárásokkal, mint a böjt, zárandoklatok vagy az adakozás.

Sátán nagyon sok embert próbál egy másik úton az örök pusztulásba vinni. Azzal ámítja őket, hogy a „hit” kifejezésnek van egy felületes értelmezése. „Semmit nem kell tenned, csak higgy Jézusban” – mondják. Bizonyos értelemben ez így igaz, de mégsem engedhetjük meg magunknak a „hit” szó félreértését, hisz „az a megállapítás, hogy csak hinnünk kell, már ezreket tett tönkre.” (*The Review and Herald*, 1890. április 1.)

Bárki könnyűszerrel kijelentheti: „Én hiszek Jézusban”, de nem mindannyian mondanak igazat, még ha azt is hiszik, hogy igen. Sokan azt gondolják, hogy kapcsolatban vannak Jézussal, pedig a valóságban nem. Az ítéletkor Jézus majd azt mondja nekik,

hogy soha nem ismerte őket. „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben űztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismeretek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” (Mt 7:21-23)

Nem szeretnénk az ítéletkor rádöbbszenni, hogy a megváltás hamis bizonyosságával ámítottak bennünket. Szeretnénk Jézus barátai közé számláltatni, akiket örömmel üdvözlöl majd a mennyei otthonban. Ezért a következő tanulmányban arról tanulunk, hogy mit jelent hinni Jézusban.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Bízhatunk saját vagy más emberek véleményében, amikor az élet útjának kiválasztásáról van szó? _____
Miért nem? Jer 17:9 _____
2. Mit tesznek sokan, amikor nem tetszik nekik az igazság? 1Tim 4:3-4 _____
3. Mit tegyünk e helyett? Zsolt 19:7-14, 139:23-24 _____

II. RÉSZ

4. Tegyük fel, hogy valaki legjobb tudása és képességei szerint engedelmeskedik Istennek, de őszinte tudatlanságból áthágja valamelyik törvényét. Mit tesz azonnal, amikor erre rájön? _____
5. Miért annyira fontos, hogy akkor se ítélkezzünk mások sorsáról, ha tisztán és világosan megítélhetőt tesznek? _____

III. RÉSZ

6. Van-e olyan vetülete életednek, ahol csak külsőleg mutatsz szépet, de a szíved még nem tiszta? Miért nem kéred Istent, hogy adjon neked új szíved, hogy cselekedeteid és szíved összhangban legyenek?
7. Mi a „hit” felszínes értelmezése, melyet Sátán használ? _____
8. Mit jelent valóban hinni? Jak 2:14-26 _____

Csodák az életemben

– 5. rész, írta: John N. Loughborough

Új meggyőződés

Az összejöveteleken bemutatott igazság jobban megvilágította az Úr közeli eljövételének kérdését. Szorgalmasan tanulmányozni kezdtem a Bibliát, egy kis zseb-Bibliát a kovácsműhelybe is magammal vittem, és amikor a többiek elmentek vásárolni a közeli vegyesboltba, én azt olvastam. Volt, amikor hátramentem a sötét szénraktárba, hogy csendben imádkozzam.

Késztetést éreztem, hogy nyilvánosan is beszéljek és elmondjam szívem vágyát, hogy imádkozzam, és kérjem mások imáját. Ezzel a kereszttel évekig küzdöttem. Amikor bűneim bocsánatáért imádkoztam, késztetést éreztem, hogy megkeresztelkedjek. Ez nem hagyott nyugton, ezért megkérdeztem a testvérem. Ő így válaszolt: „Ha én így éreznék, az első adandó alkalommal megkeresztelkednék. Smith lelkész Clarksonba megy jövő vasárnap és megkeresztel valakit út közben, te is csatlakozhatsz hozzá.”

Amikor Smith lelkész megérkezett, és elmondtam neki érzéseimet, így biztatott: „Igen, mindenképp lépj előre.” Őszintén imádkoztam az Úr vezetéséért és remegve mentem a keresztség helyszínére. Csodálatos nyári reggel volt, és amikor kiléptem a vízből, nem is lehettem volna boldogabb. Úgy tűnt, az egész természet az Urat dicsőíti. Most már szabad voltam, és kijelenthettem: „Tudom, hogy az Úr szeret engem.” Onnan mintegy tíz mérföldet kellett még mennünk az összejövétel helyszínére, és egész úton énekeltünk és dicsőítettük az Urat.

Amikor 1849 júniusában megkeresztelkedtem az Elsőnap Adventisták sorába, még nem volt hivatalos egyházszervezetük. Nem vezettek semmiféle nyilván tartást. Azt vallották, hogy a keresztségkor nevük bekeverült az „Élet könyvébe”, és az elegendő. Ha az adventistákkal szembeni ellenségeskedés közepette valaki vette a bátorságot, hogy nyilvánosan elfogadja hitüket, testvérükké fogadták.

A műhelyben, ahol dolgoztam, sok kliens betért és különböző dolgokról beszélgettünk, de vallásról soha. Ahányszor hozzám szóltak, én mindig megpróbáltam vallásos témákra terelni a szót, különösen az Úr közeli visszatérésére. Volt, aki meghallgatott, és láthatóan mélyen érintette a kérdés, mások gúnyolódtak és csúfolkodtak, de ez csak még jobban megerősített. A munkaidő végén sokszor éjfélig fennmaradtam, és a gyertya fénye mellett tanulmányoztam az igazságot.

A műhely közel volt az Erie-csatornához, és klientsink nagy része a vízben dolgozott. Ahelyett, hogy megtanultam volna valamit a kocsihajtásról vagy a szerkesztésről, inkább lovakat kellett patkolni, elgörbült szegeket kiegyenesíteni, lereszelni és kezelni a patákat, stb. Ez alatt a három hónap alatt még egy szerkerék sem fordult meg a műhelyben. Mivel nem kaptam meg a megígért képzést, felbontottam a szerződést, kaptam három hónapra járó ellátást és szállást, valamint egy borjúbőr kötényt. Teljesen pénztelenül tértem vissza édesanyámhoz a szülővárosomba. Ott nemsokára le kellett aratnom a csatorna maláriás környezetében való nyári tartózkodásom következményeit. Hidegrázás kínozott először kétnaponta, majd naponta, majd naponta kétszer. Miután ez már két hónapja tartott, kezdtem azt hinni, hogy vége az életemnek.

Amikor a hidegrázások elkezdődtek, magasztos késztetést éreztem, hogy kimenjek, és másoknak is prédikáljam azt a drága igazságot, amelyet a Szentírásból megtanultam. Azzal az érveléssel próbáltam elhesegetni ezt a meggyőződést, hogy egy alig tizenhét éves fiú nem prédikálhat. Azon kívül pénzem még mindig nem volt, és a ruháim valósággal leszakadtak rólam. Amikor elkezdődött a hidegrázás, éreztem, hogy ki kell mennem prédikálni, mert akkor elmúlik. Egy nap, amikor már két hidegrázás is rám jött, kijelenttem: „Uram, vedd el tőlem ezt a hidegrázást és lázat, és amint elegendő erőt gyűjtök hozzá, kimegyek, és prédikálok.” Aznap elmúlt a betegségem.

Kilenc hét malária után fizikailag nagyon gyenge voltam, de tartottam magamat az elhatározásomhoz, hogy amint lehet, elkezdem a szolgálatot. Felvállaltam, hogy felások egy burgonyaföldet, de erőtlenységem miatt abba kellett hagynom. Ezután favágást ajánlottak. Néhány hét elteltével, költségeim kifizetése után, sikerült megtakarítanom egy egész dollárt. Ezzel elmentem oda, ahova akartam, de milyen ruhában?

Történelmi kapcsolat

Járj a fényben – 1. rész

Van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út.” A tudatlanság nem mentség a vétkekre vagy a bűnre, amikor valakinek pedig minden lehetősége adott Isten akaratának megismerésére.

Egy utazó elérkezik egy útkereszteződéshez, ahol nyilak jelzik, merre, mi található. Ha figyelmen kívül hagyja a nyilakat és arra megy, ami a legjobbnak tűnik számára, lehet akármilyen őszinte, akkor is a legnagyobb valószínűséggel a rossz úton találja magát.

Isten ígését azért kaptuk, hogy megismerjük tanításait. A tudatlanság nem mentség sem a fiataloknak, sem az időseknek, és nem menti meg őket attól a büntetéstől, amely Isten törvénye áthágásának következménye, mert a kezükben van a törvény minden elve és szabálya. A jószándék nem elegendő. Nem elegendő azt tenni, ami jónak tűnik, vagy amit a lelkész jónak nevez. Az üdvösség a tét, ezért mindenkinek magának kell tanulmányoznia a Szentírást. Bármilyen erősek legyenek is meggyőződései, bármennyire biztos is abban, hogy a lelkész ismeri az igazságot, ez nem az ő egyéni megalapozottsága. Rendelkezik egy térképpel, amelyen be van jelölve a menny felé vezető út minden pontja, ezért semmit nem kell kitalálnia, mert tudja az igazságot. Térden állva kutassa a Szentírást reggel, délben és este, imádkozzon titkos kamrájában, és szívében folyamatosan fohászkodva kérje Isten irányítását.

Isten ígéje nem adja meg az embernek azt a szabadságot, hogy önmaga állítsa fel az igazság mércéjét, mint ahogy sokan állítják, akik büntetlenek vallják magukat. Ők nem a nagy mércéhez, Isten törvényéhez hasonlítják magukat. Miközben saját, hiányos mércéjük szerint szentek, a Szentírás bűnös farizeusoknak mutatja be őket, akik Isten törvényének ítélete alatt állnak, melyet naponta áthágnak. Saját elképzeléseik szerint járnak, saját elveiket követik.

“A jószándék nem elegendő. Nem elegendő azt tenni, ami jónak tűnik, vagy amit a lelkész jónak nevez.”

Közülük mégis sokan őszinték. Azt gondolják, hogy igazak, mert „van olyan út, mely helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra menő út”. Az érzések senki számára nem jelentenek semmiféle támpontot. Az emberek kijelentései nem az igazság bizonyítékai. „A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok.” Az emberek számos elméletet és tantételt mutatnak be, ezért állítják sokan, hogy büntelenek, pedig áthágják a törvényt. Ha belenéznének Isten tükrébe, hátrahökölnének. Pállal együtt mondanák: „Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedék a bűn, én pedig meghalék.” Ó, hányan hagyják el „az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak magoknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet”. Ez a jelen világ hamis szentségének helyes képe. Isten útja azonban a bűnbánat, a hit és az engedelmesség útja, melyen nincs emberi pótlás.

„Mert nem kívánsz te véresáldozatot, hogy adnék azt, égőáldozatban sem gyönyörködöl. Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg!” A szent-

séggel való hiú hencegés nem isteni. Az Úr kijelentette Izraelnek: „Ne cselekedjete ott (...) mindenik azt, ami jónak látszik néki”, hanem „vigyázz és hallgasd meg mindezeket az igéket, amelyeket én parancsolok néked”. Ugyanakkor Ő megígérte nekik: „Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekszed, ami kedves az ő szemei előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését”, „az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, amely felől megesküdtött a te atyáidnak” és „áldottabb léssz minden népnél”.

És te, kedves olvasóm, megvizsgálod hited indítékait a törvény és a bizonyágtétel fényében? Sátán sok mellékösvényt mutat csábító virágokkal, melyek egyenesen a halálba és a pokolba vezetnek. Csak az engedelmesség ösvényén vagyunk biztonságban. Az emberek nem követhetik saját vágyaikat, hogy az igaz is legyen. Így nemcsak saját lelküket taszítják pusztulásba, hanem példájuk által másokat is veszélyeztetnek.

– *The Signs of the Times*, 1884. július 17.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi fog valószínűleg történni azzal az utazóval, aki megérzése alapján választja ki az utat, és figyelmen kívül hagyja az útjelző táblákat? _____
2. Miért kaptuk Isten ígését? _____
Mi az a két dolog, melyet nem mentegethetünk a tudatlansággal? _____
3. Miért nem elegendő a jószándék és az erős meggyőződés? _____

- Ezek helyett mire támaszkodjunk? _____
4. Sok ember őszinte, és azt gondolja, hogy igaza van, de mit mond erről a Biblia? _____

5. Mi a helyes bemutatása napjaink hamis szentségének? _____

- E helyett melyik az isteni út? _____
6. Mitől óvta az Úr az ókori Izraelt? _____
Mit ajánlott nekik? _____
Miben állt ígérete? _____

7. Mi a mi egyedüli biztonságunk? _____
Mit nem lehet elmondani arról, aki ragaszkodik egyéni elképzeléseihez? _____
Milyen két következménye van ennek? _____

A hit fejezetei

„Küzdök a tizenegy felé”

Leo Halliwell, Fény a dzsungelben (*Light in the Jungle*) című műve nyomán

AMAZON
Lifesavers

Egy este, amikor ébren feküdtem a hajókabin sötétjében, erőteljes csobbanásokat hallottam. Késő volt, tíz óra körül, legalábbis úgy sejtettem az ablakon át látható holdsugár állásából.

Már rég befejeztük aznapi teendőinket, de a furcsa hangok erősödtek, és egyre közelebb jöttek. Felkeltem, felhúztam a rövidnadrágomat, és Jessie-vel a nyomomban felmentünk a fedélzetre. Álltunk és hallgatóztunk az éjszakában. Hallottuk, hogy egy kenu közeledik, hangosan szelve a vizet. Nemsokára kiért az árnyékból, és a hold ragyogó fényénél megláttuk egyetlen utasát: egy vézna fiúcska volt, félmeztelen, olyan tizenegy-tizenkét éves forma.

Ahogy közeledett, hangosan odakiáltott: „Van valami lázcsillapító gyógyszeretek?” Pár percen belül melénk ért. Gyújtottunk egy lámpát, és a fényben tisztán kivehető volt, hogy egész testében remeg. Kinyújtotta a kezét, hogy felhúzhassuk, de azonnal felismertem, hogy ehhez sincs elegendő ereje. Átkaroltam, és úgy húztam fel a hajónkba. Sápadt, beesett arcáról azonnal tudtuk, hogy ő is a környéken pusztító malária egyik áldozata. Elmondása szerint Antonionak hívták. Kérdésekre, hogy hol lakik, a távolba mutatott. „Már három órája evezek – mondta portugál nyelven. – Megpróbáltam elérni a csónakotokat.”

„Hol vannak a szüleid?”

„Édesapám meghalt tegnap, édesanyám otthon fekszik magas lázzal.”

„Vannak testvéreid?”

„Mindkét bátyám meghalt a múlt héten.”

Miközben a csónakban a gyerekekkel beszélgettünk, elővettük gyógyszeres táskánkat, és Jessie előkészített számára egy injekciót. Egyikünk sem orvos, de Jessie szakképzett ápoló. A folyón élve, különösen az első időszakban, sokszor egyetlen orvos sem volt többmértöldes körzetben. Ezért szükség esetén mi voltunk az orvosok, a sebészek. Mindenféle beavatkozást elvégeztünk a bábáskodástól a végtag amputációig, valamint a környéken megjelenő mindenféle betegséget kezeltünk.

Miközben beadtuk neki az injekciót, mosolyogva nézett ránk. „Antonio, hány éves vagy?” – kérdeztem.

Válaszát soha nem felejttem el: „Tízéves vagyok, és küzdök a tizenegy felé.” „Mióta szenvedsz ettől a lázas betegségtől?” „Három hónapja.” „Nem kaptál semmiféle kezelést?” „Ó, de igen, kezelte a varázsló.”

A kabin másik oldalán álló Jessie érdeklődve tette fel a kérdést: „Milyen kezelést kaptál a varázslótól?”

Félelemtől tágra nyílt szemmel nézett hol egyikünkre, hol másikunkra, hisz ő is tudta, hogy választás furcsának fogjuk majd tartani.

„A varázsló mindannyiunkat bezárt egy kunyhóba, majd mindenfélét égetett körülöttünk: haját, tollakat, bőrt, szarvasmarha szarvat, mindent, amit csak elképzelni tudtok.”

A feleségem letérdelt mellé: „Mit mondott, hogy miért teszi mindezeket?” – kérdezte.

„Azért, hogy elűzze a szellemeket” – mondta a fiú, és vékony hangján utánozta a varázsigé dallamát.

„És nem vált be?”

A fiú megrázta a fejét. „Nem tudta kifüstölni őket, ezért kiment az erdőbe és hozott egy tuskés liánt, azal vert meg minket.” Levette az ingét, és megmutatta sebes hátát. Lefertőtlenítettük és kezeltük a sebeit, eláztuk gyógyszerrel saját maga és édesanyja számára, majd küldtük, hogy siessen haza, amilyen gyorsan csak tud. Abba az otthonba, ahol szegénység, betegség, szenvedés, babonáság és halál uralkodott.

Ahogy Jessie-vel a fedélzeten álltunk az éjszaka hűvösében, idejövételünk célja mélyen az elménkbe vésődött. Mennyire vágytunk arra, hogy megosszuk ezekkel az emberekkel Krisztus üzenetét, hogy reményt és szabadulást hozzunk ezer, tízezer ilyen fiúcskának, aki gyengén, szinte félholtan jött hozzánk egy traumatikus tragédia környékére indító történetével: „Tízéves vagyok, és küzdök a tizenegy felé.”

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

Meggyőződés ÉS VISELKEDÉS

Aranyszöveg | 1János 2:3-4

„És arról tudjuk meg, hogy megismer-
tük őt, ha az ő parancsolatait megtart-
juk. Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az
ő parancsolatait nem tartja meg, hazug
az, és nincs meg abban az igazság.”

I. RÉSZ

Az Édenkertben Isten egyetlen korlátozást adott Ádámnak és Évának. Csak any-
nyit mondott, hogy ne egyenek a jó és gonosz tudásának fájáról. Az utasítás
tisztá és világos volt: az evés halált, az attól való tartózkodás életet eredményez.

Amikor Sátánnak alkalmá adódott beszélni
Évával, nagyon magabiztosan szólította meg: „És
monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok
meg.” (1Móz 3:4)

Más szavakkal: „megkóstolni ennek a fának
a gyümölcsét nem üdvösség kérdése”, vagyis „az en-
gedelmesség nem hat ki az üdvösségre”.

Most Évának volt választási lehetősége. Isten azt
mondta: „Ha eszel, meghalsz.” Sátán pedig azt: „Ha
eszel, nem halsz meg.” Éva Istennek, vagy Sátánnak
hisz? Honnan tudhatta, melyik az igazság?

Nem nehéz megmondani, nemde? Mivel Éva
a gyümölcsöt választotta, egyértelmű, hogy jobban

bízott vagy hitt Sátán kijelentésében, mint Istené-
ben. Cselekedetei felfedték hitét. Akinek hitt, annak
engedelmeskedett. Látjátok, hogy itt tulajdonkép-
pen Ádám és Éva hite volt próbára téve? Igen, úgy
tűnt, mintha pusztán az evés vagy a nem evés sza-
bályának betartásáról lenne szó. De tulajdonképpen
a hit próbája volt.

Velünk is ugyanez a helyzet. Gyakran azt gon-
doljuk, hogy külső megnyilvánulásaink kerülnek
megítélés alá. Lehet ez Isten valamelyik szabálya az
étkezés, az öltözködés, a zene, a pénz vagy a szom-
batünneplés kérdéséről, amely nem tűnik logikus-
nak számunkra. Azonban amikor megértjük, mi

“ Isten nem parancsolt semmi olyasmit,
ami önkényes vagy szükségtelen, és
a tisztelet kimutatásának nincs annál
jobb módja, mintha engedelmeske-
dünk annak, amit Ő mondott. ”

– Nevelés, 244. old.

TARTALOM | C-6 | FEBRUÁR 5.

41 | Meggyőződés és viselkedés

45 | Az ifjú prédikátor

46 | Járj a fényben – 2. rész

48 | Az elhívás

történik tulajdonképpen, rádöbbenünk, hogy ezek a próbák azt fedik fel, hogy valóban hiszünk-e Istenben, vagy sem.

Szerető Istenünk kegyelmesen alkalmat adott a bűnösöknek, hogy újra hozzáférhessen az élet fájához. Csak egyetlen feltétel van: engedelmeskedj és élsz. Ez Ádám és Éva esetében is ugyanígy volt. „Bologok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemeheessenek a kapukon a városba.” (Jel 22:14)

Míg a Biblia nagy hangsúlyt fektet az engedelmes-ségre, ugyanakkor nagyon világosan kijelenti, hogy kegyelemből üdvözülünk, hit által, és nem a törvény-nek való engedelmisség miatt. (lásd: Gal 2:14, Ef 2:8) Szívünk állapotával kapcsolatban azonban könnyen becsapódunk. Könnyen mondjuk: „Hiszek Jézus-ban”, vagy „Kapcsolatban vagyok Vele”, és elhisszük, hogy rendben vagyunk, miközben nem. Azt gondol-juk, hogy van hitünk, pedig nincs. „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17:9)

Honnan tudhatjuk tehát, hogy van-e hitünk vagy nincs? Isten elkészítette a tanítványság próbáját. Ezt mondta: „Azért az ő gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” (Mt 7:20) Az engedelmisség a hit természetes gyümölcse, és az engedelmisség próbája fedi fel szí-vünk valódi állapotát, hogy valóban hiszünk-e Jézus-ban vagy sem. Ha valóban hiszünk benne, mindent megteszünk, amiről tudjuk, hogy kéri tőlünk. Ha bármilyen „apró” dologban az engedetlenség útját választjuk és figyelmen kívül hagyjuk utasításait, biz-tosak lehetünk benne, hogy nincs üdvözítő hitünk. Évához hasonlóan, ha nem engedelmeskedünk, azzal azt bizonyítjuk, hogy saját bölcsességünkben jobban bízunk, mint Jézusban.

János apostol, aki legtöbbet írt a szeretetről, aki a legszorosabb kapcsolatban volt Jézussal, ezt így ma-gyarázza: „És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság.” (1Jn 2:3-4)

II. RÉSZ

Isten végtelenül bölcs. Az emberek nem. Ez a két szempont rendkívül fontos, amikor arról kell dönten, hogy miként viselkedjünk, vagy mit higgyünk. Ezért vonjuk le a következőket:

- Isten ígéje mindig megbízható.
- Az emberek véleményét fenntartásokkal kell kezelni.

A valaha élt legbölcsőbb ember szavaival élve: „Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötétséget világossággá s a világos-ságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé! Jaj azoknak, akik magoknak bölcsék-nek látszanak, és eszesek önnön magok előtt!” (Ézsa 5:20-21)

A bölcsességéről híres görög kultúrában élő ke-resztényekhez így szólt Pál: „Mert e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Meg-fogja a bölcséket az ő csalárdságukban. És ismét: Ismeri az Úr a bölcsék gondolatait, hogy hiábavalók.” (1Kor 3:19-20)

Ha Isten azt mondja: „Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillogását; könnyen alá csuszamlék.” (Péld 23:31), de az ember azt, hogy „a vörös bor jót tesz a szívnek”, nem kell

összezavarodnunk. Nem bölcsességet bölcsességgel, hanem bölcsességet osto-basággal hasonlítunk össze. Ezért mondta Dávid: „Jobb az Úrban bízni, mint főem-berekben reménykedni.” (Zsolt 118:9)

Ez érvényes minden bibliai tanításra a tized-

“Nem az engedetlenség tettének nagysága képezi a bűnt, hanem az, ha akár a legkisebb mértékben is Isten kifejezett akaratától tért el valaki.” – *Gondolatok a Hegyi-beszédről*, 51. old.

től a szombatünnepelésig, az étrendtől az öltözködésig. Nem számít, mit mond Isten, valaki biztos rávágja, hogy az nem üdvösség kérdése. Mi azonban csak akkor vagyunk biztonságban, ha valóban hisszük, hogy az Úr komolyan gondolta, amit mondott. „Ne engedjétek meg, hogy azok, akik vallják, hogy bölcsen magyarázzák a Bibliát, eltántorítsanak az egyéni kutatástól és tanulmányozástól, illetve az Isten akaratának való engedelmességtől. Ne tápláljátok azt a gondolatot, hogy a Biblia egyes tanításai nem lényegesek.” (*The Signs of the Times*, 1884. július 24.)

Mi a helyzet az ihletett írással, amelyik nem tűnik közvetlen parancsnak? Ezek a tanácsok valóban kérelmek, vagy csak javaslatok, amelyeket nyugodtan követhetünk, ha akarjuk? Ez jó kérdés lenne, ha Isten értelmileg egy szinten lenne velünk, vagy nem lenne megbízható. Isten azonban végtelenül bölcs és tökéletesen megbízható. Az Ő „tanácsa” mindig jobb, mint a legbriliánsabb emberi elméé, és a Belé vetett bizalmunkat fejezzük ki azzal, ha „minden ígérel” élünk, amely az Ő szájából származik. (lásd: Mt 4:4)

Az ilyen hit és engedelmesség kihat a jelenre és örök életre is. „Amikor Isten parancsol valamit, az annak való engedelmesség jelenlegi és örök javunkat

egyaránt szolgálja. Amikor veszélyekre figyelmeztet, biztonságos tiszteletben tartani rendelkezéseit.” (*The Review and Herald*, 1895. november 5.)

Isten tanácsai rengeteg gondtól megvédenek: rossz házasságtól, elzáródott vérerektől, indulatkitörésektől, függőségektől, depressziótól vagy korai haláltól. Lehetőséget ad meglátni a gonosz ármánykodását, mielőtt még beleesnénk csapdájába. Erősít, hogy előrelépjünk, bár nem látjuk a jövőt. Megóv a csalódásoktól, megvéd a hitehagyástól és a bűntől, ugyanakkor felmérhetetlen örök jutalmat ígér. Miért akarná valaki kipróbálni a balga életet?

„Azért hogy gyűlölték a bölcsességet, és az Úrnak félelmét nem választották. Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet. Esznek azért az ő útjoknak gyümölcseiből. (...) Aki pedig hallgat engem, lakozik bátorságosan, és csendes lesz a gonosznak félelmétől. (Péld 1:29-33)

Mutassuk ki, hogy értékeljük annak a szerető bölcsességét és tudását, aki soha nem hibázik! Ne kérdezzük, hogy szükséges-e engedelmeskednünk ebben vagy abban, hanem mondjunk köszönetet Neki azért, hogy élénk tárt egy jobb, boldogabb életmódot, valamint keressük az Ő tanácsainak megismerését.

III. RÉSZ

Képzeljétek el meglepetéseket, ha a matematika tanár az első iskolai nap bejelenténél, hogy egy nagyon nehéz vizsga következik, amelyen csak kevesen mennek át, de megígéri, hogy egyéni felkészítőt tart, amikor szükséges.

Ha elhiszed, amit a tanár mond, mit teszel? Szorgalmasan tanulsz, ameddig minden tételt megértesz és minden választ tudsz.

Mit teszel, ha nem hiszed el, hogy a vizsga annyira nehéz lesz? Talán halogatod a tanulást. Megpróbálhatod előző este gyorsan átnézni az anyagot. Talán azt hiszed, hogy a válaszaid lesznek annyira jók, mint a tanár válaszai. Bármikor hivatkozhatasz tudatlanságra és mondhatod, hogy nem volt miből tanulnod. Ez hatalmas ostobaság lenne, nemde?

De ez csak egy tantárgy. Ha megbuksz, mehetsz pótvizsgázni, és meg van oldva. Talán szégyelled magad egy kicsit, de nem komoly probléma.

Mi történik azonban, ha sokkal nagyobb, ha örök sorsod a tét? Egy ilyen vizsga mindannyiunkra vár, a követelmény pedig Isten akaratának ismerete, és az annak való engedelmesség. Ahogy Péter mondta:

„Milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét (...) Annakokáért szeret-eim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben. (2Pt 3:11-14)

Mit teszünk, ha hisszük, hogy Isten komolyan gondolja, amit mond? Szorgalmasan tanulmányozzuk a Bibliát, őszintén keressük az Urat, hogy segítsen megérteni akaratát. Élünk azzal a segítséggel, amit felajánlott a jellem tökéletesítése céljából, hogy alkalmassá váljunk a mennyei léthez.

Mi történik, amikor félretesszük Isten akaratának tanulmányozását? Elkezdjük azt hinni, hogy a mi akaratunk az Ő akarata. Vagy kerüljük az ihletett tanácsok olvasását arra gondolva, hogy Isten nem von majd felelősségre azért, amit nem tudunk.

Igaz, hogy Isten figyelembe veszi, ha valakinek nincs ismerete egy igazságról. (lásd: ApCsel 17:30) De vajon felmenti-e azokat, akik úgy döntenek, hogy figyelmen kívül hagyják a kezük ügyében levő igazságot? Éppúgy nem, mint amennyire nem huny szemet az akaratlagos engedetlenség felett sem.

„Mikor minden lehetőség megvan Isten akaratának megismerésére, a tudatlanság nem mentség a tévedésre és a bűnre (...), hiszen kezükben van a törvény elveinek és kívánalmainak hiteles ismertetése.” (A Nagy Küzdelem, 597, 598. old.)

Gondolatok csak a pogány bölcsekre, akik felke-resték az újszülött Jézust. A természet kutatása által nyertek istenismeretet. Az Ószövetség tanulmányozásából tanulták meg, hogy a Megváltó eljövetele közel

van. Amikor a csillag megjelent, kutatni kezdték az írásokat: „A bölcsek örömmel köszöntötték a menyeyei igazság fényét, amely most már ragyogóbb sugarakkal áradt rájuk. Álomban utasítást kaptak, hogy induljanak az újszülött Fejedelem felkeresésére.” (Jézus élete, 60. old.)

Ezzel ellentétben a vallási vezetők elhatározták, hogy távol maradnak Betlehemről, bár hallották a pásztorok és a bölcsek jelentését, és tudták, hogy Betlehem a Messiás születésének helye.

Ki hitt valóban Istennek? Ki volt engedelmes? Ki megy át a végső vizsgán? Akik sokat tudtak, de nem tettek semmit, vagy akiknek kevesebb lehetőségük és ismeretük volt, de azt értékelték és figyeltek az igazság minden rájuk ragyogó sugarára?

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Miért választott egy próbát Isten Ádámnak és Évának, amelyben megtiltotta nekik, hogy megkóstolják egy fa ízletesnek tűnő gyümölcsét? Mi a lényege egy próbának, amikor nem egyértelmű, hogy a tiltott dolog veszélyes? _____
2. Olvassátok el Zsid 11. fejezetét, majd válasszatok ki néhány ott megemlített személyt. Mondjátok el, hogyan volt megpróbálva a hitük. _____
3. Hogyan próbál meg minket Isten, hogy lássa, valóban hűséges tanítványai vagyunk-e vagy sem? Mt 7:20, 1Jn 2:3-4 _____

II. RÉSZ

4. Gyakran, amikor a szülők kérnek valamit gyermekeiktől, azok megkérdik, hogy „Miért?”, mielőtt engedelmeskednének. Megtehetjük-e ezt biztonságosan Istennel kapcsolatban is? Miért nem kellene zavarnia bennünket, ha nem mindig értjük Isten kéréseinek okát? Róm 11:33-34, Pátriárkák és próféták, 360–361. old. _____
5. Bár Isten annyira bölcs, és bár az Ő parancsolatainak való engedelmesség jelen és örökkévaló javunkat szolgálja, miért választja mégis olyan sok ember a bűn ösvényét az engedelmesség útja helyett? Jn 3:19-20 _____

További tanulmányozásra: A Nagy Küzdelem, 597–598. old.

III. RÉSZ

6. Bár Jósiás királynak kevés ismerete volt, mindenben követte Istent. Mi történt, amikor kézbe kapta a Szentírás másolatát? 2Krn 34 _____

Csodák az életemben

– 6. rész, írta: John N. Loughborough

Az ifjú prédikátor

A szomszéd, akinek dolgoztam, adott egy használt mellényt és egy nadrágot, de mivel sokkal magasabb volt nálam, egy jó darabot le kellett vágni a nadrág szárából. Nem mutatott valami jól. Zakó helyett a testvéremtől kaptam egy kabátot.

Ebben a furcsa öltözékben, a megtakarított egy dollárommal elhatároztam, hogy elindulok egy ismeretlen helyre prédikálni. Ha kudarcot vallok, barátaim nem tudják meg, ha sikereket érek el, az lesz a bizonyítéka, hogy a prédikálás a kötelességem.

Egy nap Caleb Broughton keresett fel, és megkérdezte, hogy milyen terveim vannak a télre. Vágytam arra, hogy valamilyen út nyíljon érzéseim felfedésére, de nem mertem mondani semmit, nehogy tévedjek. Így válaszoltam: „Azt gondoltam, az Úr azt szeretné, ha prédikálnék, de lehet, hogy tévedek.”

„Hála az Úrnak, John testvér! – kiáltott fel. – Már régóta figyelek, és nekem úgy tűnik, hogy neked a prédikálás a feladatod. Mindenben segítek, ami- ben csak tudlak.” Adott egy 3 dolláros bankjegyet, ami az első adomány volt erre a célra. Ez nyitva hagyta a kérdést más adventisták előtt is, és a legtöbben egyet értettek abban, hogy prédikálnom kell.

1848 karácsonya után vonattal Rochesterbe utaztam, majd 12 mérföldet gyalogoltam Adams Basinig. A testvéremnél töltöttem az éjszakát, majd Kendall Cornersbe mentem, ahol egyetlen lelket sem ismertem. Az öt dollárt érő könyvekkel, melyeket azért kaptam, hogy eladjam, és az árát a jó ügy érdekében felhasználjam, megközelítettem egy helyet, majd szívemben fohászkodtam az Úrhoz, hogy nyissa meg előttem az utat.

„Megmondanák nekem, hol laknak adventisták ebben a faluban?” – kérdeztem egy embertől, aki a háza előtt állt.

„Igen, abban a házban milleriták laknak, Thompsonék” – mondta.

Amikor bemutatkoztam nekik, hogy adventista prédikátor vagyok, szívélyesen fogadtak, de furcsán

méregettek. Attól féltem, hogy megkérdezik, mióta prédikálok, de nem tették. Megöleltek, de amikor megkértek, hogy vessem le nyugodtan a kabátom, be kellett vallanom, hogy az az egyedüli ruhám.

Elmentem a baptista lelkészhez és a baptista gyülekezet gondnokához, és lefoglaltam a termet három estére, majd január 2-ra az iskolát, és az utána következő alkalomra a postahivatalt. Nemsokára híre ment, hogy egy fiúcska fog prédikálni.

Este a gyülekezeti termet zsúfolásig telve találtam. Énekeltem, imádkoztam, majd újra énekeltem. Az ember bűnbeeséséről beszéltem. Nem voltam megilletődve, és nem is izgultam, pedig ettől féltem. Éreztem magamon Isten áldását, és szabadon, tisztán, folyékonyan beszéltem. Másnap reggel elmondták, hogy előző este hét lelkész volt jelen a teremben, akik meghallgatták prédikációm.

Másnap újra zsúfolásig megtelt a terem. Feltételeztem, hogy vonzotta őket fiatalságom, és kíváncsiak voltak, hogy tudok prédikálni, hisz nem voltam még tizenhét éves. A prédikáció után felállt a baptista lelkész, és bejelentette, hogy másnap estétől énekórát tartanak a teremben, ezért én nem prédikálhatok már ott. Ekkor Thompson úr is szót kért. Ő volt szállásadóim fia: „Loughborough úr, az énekórát azért szervezték, hogy te ne prédikálhass itt. Én egy iskolai kerületben lakom, öt mérföldre innen, déli irányba. Hatalmas iskolaépületünk van, és én vagyok az egyik gondnok. Már beszélünk a dologról, és meghívunk, tartsd meg ott az előadásaidat. Én is a közelben lakom, lehetsz nálam.”

Hálás szívvel mondtam köszönetet neki: „Kérlek, add le a foglalási kérésemet az iskolában, és értesítsd az embereket a holnap esti prédikációról.”

Történelmi kapcsolat

Járj a fényben – 2. rész

Isten pontosan megnevezi a bűnt. A gondatlanság, a hanyagság, a feledékenység, sőt a tudatlanság bűnével kapcsolatban is a legcsodálatosabb módon fejezi ki nemtetszését.

Sokaknak, akiknek borzalmas büntetéseket kellett elszenvedniük bűneikért, érvelhettek volna ugyanolyan nyomósan, mint ahogy napjainkban teszik azok, akik hasonló vétekbe esnek: nem akartak rosszat, illetve azt gondolták, hogy ez Isten akarata. A világosságot azonban megkapták, de figyelmen kívül hagyták.

Nézzünk meg néhány példát a szent történelemből. Áron fiaival együtt mutatta be az áldozatot, amelyet Isten kért, majd felemelte a kezét, és megáldotta a népet. Minden úgy történt, ahogy Isten kérte, és Ő elfogadta az áldozatot, majd a legcsodálatosabb módon kinyilatkoztatta dicsőségét: tűz szállt alá az égből, és megemésztette az oltáron levő áldozatot. Az emberek ámulva, nagy érdeklődéssel nézték a mennyei erő ezen megnyilvánulását. Ebben látták az Ő dicsőségének és elfogadásának biztosítékát, ezért együttesen dicsőítették és imádták az Urat. Arcra borultak Előtte, mintha Isten közvetlen jelenlétében állnának.

Ahogy a nép imája és dicsérete felszállt Istenhez, Áron két fia fogták füstölőiket, és jó illatot füstölögtettek. Azonban túlságosan sok bort fogyasztottak, idegen tüzet használtak, ez pedig ellenkezett Isten parancsával. Az Úr haragja ezért lecsapott Nádábra és Abihura engedelmességükért. Tűz szállt le az égből és megemésztette őket a nép szeme láttára. Ezzel az ítélettel Isten azt akarta megtanítani, hogy tisztelettel és hódolattal kell Felé

közeledni, az Ő előírásai és rendelkezései szerint. Nem elégzik meg részleges engedelmességgel. Nem volt elegendő, hogy azokban az ünnepélyes pillanatokban majdnem minden az Ő utasításai szerint történt.

Az Úr egy különleges üzenettel küldte el Sámuel Saul királyhoz: „Most azért menj el és verd meg Amálekot, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhót; mind a tevét, mind a szamarat.” Saul hűsége és buzgón teljesítette az utasítás egyik részét, és elpusztította az amálekítákat, de megtartott egy részt az emberei ellátására, és életben hagyta a királyt: „Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, barmoknak és másodszülötteknek javát; a bárányokat és mindazt, ami jó vala, nem akarták azokat elpusztítani.”

Az Úr ezt parancsolta Saulnak: „Menj el, és pusztítsd el az Amálekítákat, kik vétkezének; és hadakozzál ellenök, míg megsemmisíted őket.” Isten tudta, hogy az a gonosz nemzet, ha tudja, kiűzi népét és megsemmisíti imádatát a földön, ezért parancsolta, hogy mindenkit pusztítsanak el. Saul azonban megkímélte a királyt, aki a legrosszabb és leggonoszabb volt

mindenki közül, aki gyűlölte és pusztította Isten népét, és akinek befolyása nagyon erőteljes volt a bálványimádó társadalomban.

Saul azt gondolta, hogy minden lényegeset

“Senki ne áltassa magát azzal, hogy Isten parancsolatainak egy része nem lényeges. Ő semmi olyat nem mondott, aminek az ember saját elképzelése szerint engedelmeskedhet vagy sem, és annak ne legyen következménye.”

megtett, amit az Úr kért. Lehet, hogy azzal ámitotta magát, hogy ő kegyelmesebb Teremtőjénél, mint ahogy napjainkban is állítják egyes hitetlenek.

A következő köszöntéssel fogadta Sámuel: „Áldott vagy te az Úrtól! Én végrehajtam az Úrnak parancsolatját.” Amikor azonban a próféta megkérdezte, hogy mit jelent az állatbőgés, amit hall, be kellett vallania, hogy a nép megtartott magának hadisákmányt, állatokat azokból, amelyeket el kellett volna pusztítania, hogy megáldozza azokat az Úrnak Gilgálban.

Isten elfogadta Saulnak ezt a mentegőzését? Megelégedett ezzel a részleges engedelmességgel, és elnézte a többi, mert jó okuk volt rá, hogy úgy tegyenek? Nem. „Vajon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szó-

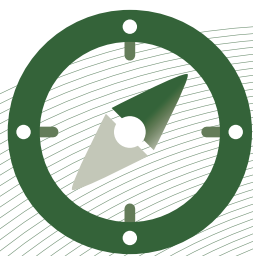
fogadás a kosok kövérénél! Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király” – mondta Sámuel.

Ezek az esetek rámutatnak, hogyan tekint Isten népére, amikor ők csak egy részét teljesítik parancsolatainak, és a többi kérdésben saját elképzeléseik szerint járnak el. Senki ne áltassa magát azzal, hogy Isten parancsolatainak egy része nem lényeges. Ő semmi olyat nem mondott, aminek az ember saját elképzelése szerint engedelmeskedhet vagy sem, és annak ne legyen következménye. Ha az ember más utat választ, mint az engedelmesség, rá kell döbbernienie, hogy „vége a halálra menő út”.

– *The Signs of the Times*, 1884. július 17.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen bűnöket büntetett meg Isten? _____
2. Mit mondhatnának egyesek, akik elszenveték bűnük büntetését, amit egyesek ma is mondanak? _____
3. Milyen parancsolatokat adott Isten a papoknak? _____
Ebből ők mennyit teljesítettek? _____
Mi volt Nádáb és Abihu bűne? _____
Mi lett ennek a következménye? _____
4. Mit parancsolt Isten Saulnak? _____
Ebből ő mennyit teljesített? _____
Mi volt a bűne? _____
Mi lett ennek következménye? _____
5. Saul azt gondolta, hogy mindent megtett, ami lényeges volt Isten parancsában. Ha mi is így gondolkodunk, milyen kapcsolatban vagyunk Istennel? _____
6. Hogy néz Isten népére, aki csak részben teljesíti akaratát? _____
7. Adott Isten valamilyen lényegtelen parancsolatot? _____
8. Mi az engedetlenség útjának a vége? _____

A hit fejezetei

Az elhívás

Brad Mills

Napjaink rohanó társadalmában, ahol majdnem mindenki rendelkezik okostelefonnal, internettel, majdnem mindenhol vannak gyorséttermek, Isten még mindig elhív misszionáriusokat, mint Leo és Jessie Halliwellt? Még mindig szükség van úttörőkre, akik az elérhetetlenekért dolgozzanak? Felhasználhat Isten engem az Ő nagy tervében?

Brad és Lina Mills agyában is ilyen gondolatok kergették egymást, amikor 2007-ben elvégezték családgondozói, illetve fogászati tanulmányaikat. Mindketten számos missziótörténetet olvastak, és szerettek volna egész életüket Isten szolgálatának szentelni. A Déli Adventista Egyetemen találkoztak, később összeházasodtak. Közös vágyuk volt, hogy a tengerentúli missziómunkába álljanak. Szakmájuk kiválasztásakor kérték Isten tanácsát, hogy minél képzetettebbek legyenek az ő szolgálatára. Most, amikor készen álltak, még mindig rengeteg kérdésük volt. Hol? Hogyan? Istennek valóban ma is szüksége van misszionáriusokra?

Ahogy a történelem folyamán Isten számos alkalommal szólt gyermekeihez, egyszer csak elkezdte nyilvánkoztatni akaratát Bradnek és Linának is. Amint tanulmányozták a Bibliát és kérték Isten vezetését, felismerték, hogy Isten valóban elhív misszionáriusokat a szolgálatába. Meggyőződtek róla, hogy Isten nemcsak elhív misszionáriusokat, hanem minden kereszténynek misszionáriusnak kell lennie. A kérdés csak az volt, hova szeretné küldeni őket szolgálni?

Apró csodák sorozata által kezdte el felfedni előttük nagy terveit. Brad és Lina már meglátogatták egyszer a braziliai Manaust, amikor évekkel korábban missziós szolgálatot teljesítettek Bolíviában. Akkor abban a kiváltságban volt részük, hogy felmehettek az eredeti *Luzeiro I* fedélzetére, amely évekkel azelőtt olyan sok évig adott otthont a Halliwell családnak. Brad és Lina sokat olvastak róluk, és mélyen érintette őket a család sokéves szolgálata a brazil esőerdőkben. Azóta a látogatás óta bennük is égett a vágy, hogy az Amazonason végezzenek orvosi missziós szolgálatot.

2007-ben egy kaliforniai gyülekezeti tag felhívta Bradet és elmondta neki, hogy különböző körülmények összjátéka által Isten készítette őt, hogy adomány-

ként odaadja hatalmas óceánjáró csónakját. Sok ima után jutott tudomására, hogy ez a fiatal házaspár az Amazonas folyón szeretne dolgozni. Egy rövid telefonhívás után ez a férfi a Szentlélektől irányítva odaadta csónakját ennek a fiatal házaspárnak, amely biztos jele volt annak, hogy Isten Leo és Jessie Halliwell útjára vezeti őket, ugyanarra a vidékre.

Ugyanabban az évben, miután Isten a költözéshez szükséges anyagiakat is biztosította számukra, és a helyi egyházterület által utat nyitott nekik a szolgálatra, Brad, Lina és kisfiuk, Levi, hittel Brazíliába költöztek, hogy újraindítsák a *Luzeiro* programot. Számos kalandban volt részük, beleértve az egy hónapig tartó hajóutat a Karib-szigetekről az Amazonas dzsungeléig.

Brad és Lina már két fiukkal, Levi-al, és Lucas-al, azóta is az Amazonas térségében szolgálnak. Életük aktív missziómunka, minden nap látják Isten közbelépését, miközben ismeretlen területeket térképeznek fel üzenetükkel.

És Isten ma is elhív misszionáriusokat. Szeretné, ha te is csatlakoznál szolgálatához. Ne feledd, hogy a valódi missziómunka otthon kezdődik. Nem mindenkinek kell elköltöznie idegen országba, de mindenkinek el kell kezdenie Istent szolgálni ott, ahol él. Mire vársz? Csatlakozz Isten titkosszolgálatához, legyél a világegyetem Urának nagykövete.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

Törvényeskedés VAGY SZERETET?

Aranyszöveg | Máté 23:25-26

„Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadománnyal és mértéktelenséggel. Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen.”

I. RÉSZ

Az 1700-as évek eleje nagy lelki sötétség időszaka volt Angliában. Nagyfokú tudatlanság és erkölcstelenség jellemezte a köznépet, a gazdagok pedig egyenesen büszkék voltak istentelenségükre. A nemzet gyakorlatilag teljesen pogány-nyá vált.

Tudjátok, mi volt a lelki romlás oka? Meglepődnétek, ha azt mondanám, hogy épp a jócselekedetek általi üdvösség tanának hirdetése okozta?

„A hit általi megigazulás nagy jelentőségű tana, amelyet Luther oly világosan tanított, majdnem feledésbe ment, és a katolikusoknak az a dogmája foglalta el a helyét, amely szerint a jó cselekedetek üdvösségszerző voltában kell bízni.” (*A Nagy Küzdelem*, 253. old.)

Az előző leckében láttuk, hogy az engedelmisség az üdvösség előfeltétele. Ez azonban nem azt jelenti,

hogy azért engedelmeskedünk Isten törvényének, hogy elnyerjük a megváltást. Soha nem érdemelhetjük ki Isten kegyeit, nem válhatunk szentté jó cselekedetek végzése vagy a törvény betartása által. Lehetetlen szent életet élni megtéretlen szívvel. Pál ezt írja: „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.” (Róm 8:7-8)

“ Az engedetlenségre vezető szeretet az ördög készítetése. Az engedelmisségre vezető szeretet a menny készítetése. ”

– *Sermons and Talks*, 1. köt., 97. old.

TARTALOM | C-7 | FEBRUÁR 12.

49 | Törvényeskedés vagy szeretet?

53 | Találkozás egy lelkésszel

54 | Keresztény életút

56 | Egy uszály a vízen

Amikor úgy tűnt, hogy az éj sötétje elborítja Európát, Isten reformátorokat választott, hogy helyreállítsák az egyházban azt a biblikus tanítást, hogy a megváltás a Jézusban való hit által lesz a miénk, és nem jó cselekedeteink következtében. Ezek a férfiak, John és Charles Wesley, barátjukkal, George Whitefielddel együtt először nem értették pontosan, hogy a megváltás ingyen ajándék. Ők azt tanulták, hogy Isten kegyeit erényes étellel és az egyház szabályainak betartásával tudjuk elnyerni. Figyeljétek meg, hogy ennek eredményeképpen mit tettek: „Meggyőződtek arról, hogy a szív szentségére éppúgy szükség van, mint a helyes magatartásra, és buzgón új életet kezdtek. Nagy kitartással és imádkozó étellel igyekeztek szívük bűneit legyőzni. Önmegtagadó, könyörületes, alázatos életet éltek, nagyon szigorúan és pontosan betartva minden olyan szabályt, ami véleményük szerint hozzásegítette őket az Isten tetszését kiér-

demlő, hön óhajtott szentséghez.” (*A Nagy Küzdelem*, 254. old.)

Ezeket az embereket vallási fanatikuskoknak tartották, sőt egyesek gúnyolódva „Szent Klubnak” nevezték őket. Wesley azonban egy dologban határozott volt: bármibe kerül is, megszerzi a megváltást és Isten kegyeit. Azonban fáradhatatlan erőfeszítései ellenére sem sikerült megtisztítania szívét.

„De nem érték el azt a célt, amire törekedtek. Hiába próbáltak megszabadulni a bűn kárhoztatásától, és hiába igyekeztek megtörni a bűn hatalmát. Épp olyan küzdelem volt ez, mint amelyet Luther vívott erfurti cellájában. Ugyanazt kérdezték ők is, mint amit Luther: »Hogyan is lehet igaz a halandó ember Istennél?«” (Jób 9:2).” (i. m.)

És te? Megpróbálsz saját erődből elérni a megigazulást? Vagy megtanultad a titkot, amelyet Wesley még nem fedezett fel?

II. RÉSZ

John és Charles Wesley nem hagyták abba a szentség keresését. Folytatták önmegtagadó életmódjukat és azt tették, amiről tudták, hogy igaz. De évek teltek el, és nem találtak békét a szívükben.

Ez idő alatt a Wesley testvérek kapcsolatba kerültek néhány német morva emberrel, akik elődei Husz Jánostól tanulták a hit általi megigazulás tantételét. John Wesleyre nagy hatással voltak ezek az emberek. Egy alkalommal, amikor néhányuk társaságában átkelt az Atlanti-óceánon, lehetősége nyílt még közelebbről szemlélni őket.

„Már régen észrevettem mélységes buzgóságukat. Alázatosságuk állandó bizonyosságát adták azzal, hogy elvégezték a többi utas helyett azokat a szolgai munkákat, amelyekre egyetlen angol sem vállalkozna. Nem vártak és nem fogadtak el fizetséget, mondván, hogy az a szolgálat jót tett büszke szívüknek, és szeretett Megváltójuk többet cselekedett értük. Nap mint nap olyan szelídséget tanúsítottak, amelyen semmilyen bántás nem változtatott. Ha meglökték, megütötték vagy földre taszították őket, felkeltek és tovább mentek, de panasz nem hagyta el ajkukat. Mindennap próbára tették magukat, hogy megszabadultak-e a félelemtől, büszkeségtől, haragtól és bosszúállástól. Zsoltáreneklés közben, amellyel munkájukat kezdték, a hullám felcsapott a hajóra, darabokra szaggatta a fővitorlát, elborította a hajót, beömlött

a fedélzetek közé. Mintha a hatalmas mélység máris elnyelte volna a hajót. Az angolok irtózatossá kezdtek. A németek nyugodtan tovább énekeltek. Egyiküket később megkérdeztem: Nem féltetek? Így válaszolt: Istennek hála, nem! Asszonyaitok és gyermekeitek sem féltek? – kérdeztem. Szelíden válaszolt: Asszonyaink és gyermekeink nem félnek a haláltól.” (*A Nagy Küzdelem*, 255. old.)

John Wesley meggyőződött róla, hogy ezek a keresztények rendelkeznek azzal, amire ő oly nagyon vágyott. Többel, mint tiszta étellel. Békesség volt a szívükben.

Az egyik morva lelkész segítségével Wesley elkezdte felfedezni, hogy fel kell adnia saját cselekedeteibe vetett biztonságát, és teljes mértékben bíznia kell Jézusban, Isten Bárányában, aki elveszi a világ bűneit. Egy nap pedig teljes mértékben világossá vált számukra a hit általi megigazulás valósága.

„Londonban egy morva társaság összejövetelén felolvasták Luther egyik kijelentését, amely azt ecsevelte, hogy Isten Lelke milyen változást hoz létre a hívő szívében. Ezt hallva Wesley szívében hit ébredt: »Különös melegséget éreztem a szívemben – mondta.

– Éreztem, hogy Krisztustól várom az üdvösséget, egyedül Tőle. Biztos lettem abban, hogy elvette bűnemet, még az enyémet is, és megváltott engem a bűn és a halál törvényétől.» (i. m., 255. old.)

Wesley tapasztalata a tied is lehet. Jöjj Krisztushoz úgy, ahogy vagy. Ne várj, ameddig jobba teszed magad, mert ez lehetetlen. Bízd magad teljes mértékben az Ő gondjaira. Fogadd el Tőle a megbocsátás ajándékát. Hidd el, hogy Ő meg tudja és meg fogja bocsátani bűneidet, és megvált, ahogy megígérte. Amikor feltétel nélkül, teljes mértékben átadod magad Istennek, és elfogadod ígéreteit, akár azonnal érzed a melegséget szívedben, akár nem érzel semmit, már

III. RÉSZ

Bár Wesley erőfeszítései eleinte rossz irányba tartottak, Isten megértette szíve vágyát, és amikor a mennyei időzítés megfelelőnek tartotta, felfedte magát az igazság őszinte keresője és kutatója előtt.

„Ezt megelőzően Wesley hosszú éveken át keményen és vigasztalanul küszködött. A szigorú önmegtagadás, a szégyen és megalázottság évei voltak ezek. De Wesley rendületlenül hű maradt egyetlen szándékához: kereste Istent. És most megtalálta. Ráébredt arra, hogy a kegyelem, amelynek elnyeréséért imával és böjttel, jótettekkel és lemondással küzdött, ajándék, »pénz nélkül és ingyen« . (A Nagy Küzdelem, 256. old.)

Wesley felfedezett egy csodálatos igazságot, hogy a megváltás nem csupán egy sor, külső megnyilvánulásokat szabályozó törvény pusztá betartása, hanem Isten ingyen ajándéka, amely megváltoztatja a szívet. Ezért Wesley odaszentelte életét ennek a két igazságnak a prédikálására: a megváltás Krisztustól jön, hit által, és a Szentlélek megújító ereje által mindennapi életünkben követjük Krisztus példáját.

Megtérése előtt Wesley nagyon vigyázott viselkedésére. Milyen volt a megtérése után? „Wesley továbbra is lelkiismeretes és önmegtagadó életet élt, de most már nem hite alapjaként, hanem eredményként; nem a szentség gyökereként, hanem gyümölcseként. Isten Krisztusban nyújtott kegyelme a keresztyén reménységének alapja, és ez a kegyelem engedelmisségben ölt testet.” (i. m.)

Az igaz szeretet nem kérdezi, „Muszáj megtennem?”, hanem inkább „Mit tehetnék még?” Amikor Isten gyermekeivé válunk, örömet lelünk az Ő szolgálá-

“**Legyetek eléggé nyíltszívűek ahhoz, hogy higgyetek Isten ezen ígéreteiben.**” – *The Youth's Instructor*, 1897. július 8.

a Király gyermeke vagy. Többé nem állsz harcban Istennel. „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1)

latában. Leghőbb vágyunk, hogy az Ő akarata szerint éljünk. „Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:9)

Amikor hiszünk Jézusban, vagyis hit által élünk, az iránta való szeretet önkéntes engedelmisségben nyilvánul meg. Ez a kettő egymástól elválaszthatatlan. „Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.” (Jak 2:17)

Amikor mindenben az Ő akaratát keressük, az emberek törvényeskedőnek nevezhetnek, és mondhatják, hogy ne legyünk annyira alaposak minden apróságban, mert végtére is nem a szeretet számít? De igen. „Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22:37-40)

Hogy segítsen megérteni, milyen kapcsolatban van egymással a szeretet, az engedelmisség és a viselkedés, János apostol ezt írta: „Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük, és az ő parancsolatait megtartjuk. Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.” (1Jn 5:2-3)

A megváltás elnyerése érdekében tett pusztán külső megnyilvánulások valóban törvényeskedés-

nek számítanak. A valódi engedelmesség azonban nem az, hanem a hit eredménye. Az ihletett író így magyarázza: „Gondoljátok azonban meg, hogy az engedelmesség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. (...) Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, épp a hit, és pedig egyedül a hit az, amely Krisztus kegyelmének részeseivé, az engedelmes-ségre képessé tesz bennünket. Engedelmisség által nem érdemeljük ki az üdvösséget. A megváltás Isten

ingyen kegyelmi ajándéka, melyet hittel kell elfogadnunk. Ám a hit gyümölcse: az engedelmisség.” (*Jézushoz vezető út*, 60–61. old.)

Az igaz szeretet azt keresi, hogy kedvére tegyen választottjának, különösen a kis dolgokban. Ha szeretjük Istent, azt keressük, hogy mindenben az Ő akaratát teljesítsük. Az igaz engedelmisség nem törvényeskedés, hanem a szeretet szolgálata. Ahogy Jézus mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (Jn 14:15)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Gondolj azokra a jó dolgokra, amelyeket mostanában teszel. Lehetséges, hogy megpróbálsz a magad erejéből igazzá válni, vagy elnyerni Isten kegyeit? _____
Ha igen, mit tanulhatsz Wesley tapasztalatából? _____

2. Mit tanácsolt Jézus a laodiczeai gyülekezetnek, ami alkalmazható azokra, akik megpróbálnak saját cselekedeteik által megigazulni? Jel 3:17-18 _____

II. RÉSZ

3. Átélted már Wesley tapasztalatát, vagyis elfogadtad a megváltást hittel, Jézus Krisztusban? _____
Ha nem, miért nem térdelsz le most és fordulsz Jézushoz úgy, ahogy vagy? Ezzel a témával kapcsolatos gyakorlati tanácsokat olvashatsz a *Jézushoz vezető út*, 49–55. oldalán. Ez a 6. fejezet, címe: „Hit és elfogadás”.

III. RÉSZ

4. Melyik kérdést nem teszi fel az igaz szeretet? _____
Mit kérdez helyette? _____
Gondolkodj el őszintén Istennel való kapcsolatodról. Valóban szereted Őt? _____
Gondolkodj el őszintén szüleiddel, testvéreiddel való kapcsolatodról. Valóban szereted őket? _____
5. Mit tanulhatunk Mt 23:23-ból a nagy dolgok és a kis dolgok fontosságáról? _____
6. Hasonlítsd össze 1Kor 7:19-et, Gal 5:6-tal. Mit mond ez a hit és az engedelmisség kapcsolatáról? _____

További tanulmányozásra: *Jézushoz vezető út*, 57–65. old. (7. fej.), *Krisztus példázatai*, 272–283. old.)

Csodák az életemben

– 7. rész, írta: John N. Loughborough

Találkozás egy lelkésszel

Másnap a család, aki érdeklődött a sorozatomról, meghívta a baptista lelkészt. Több szomszéd is csatlakozott, és megkérdezték tőle, hogy mi a véleménye az összejövetelekről. Így válaszolt: „Hívjátok ide azt a fiút, és két perc alatt elintézem.”

Így a családfő a következő üzenettel küldte értem a fiát: „Gyere át hozzánk vacsorára, most azonnal!”

Amint helyet foglaltam a szobában, ahol a szomszédok is összegyűltek, kinyílt a bejárati ajtó, és belépett rajta a baptista lelkész. Féltem lelkészekkel találkozni, ezért titokban imádtam rebegettem Istenhez.

A lelkész elkezdte: „Hát, nagy hallgatóságod volt a múlt este.”

„Igen, és nagyon érdeklődők voltak” – mondtam.

„Biztosan kíváncsiak voltak rá, hogyan prédikál egy fiúcska – folytatta. – De valóban jól értettem az este? Azt mondtad, hogy a lélek nem halhatatlan?”

„Igen, valóban ezt mondtam. Nem tudom, te hogyan értetted.”

Ezután megkérdezte: „Akkor hogy magyarázod azt a szöveget, hogy *»Ezek mennek az örökké tartó büntetésre, a soha meg nem szűnő halálba«*?”

Meglepetten válaszoltam: „Nem ismerek ilyen bibliaverset. Az idézeted egyik része a Bibliából származik, a másik része pedig a metodista énekeskönyvből.”

Ő azonban őszintén bizonygatta: „Mondom, hogy amit idéztem, a Bibliából van, Jelenések könyvének 25. fejezetéből.”

„Talán Máté evangéliumának 25. fejezetéből” – válaszoltam. „Igen, egy része valóban ott olvasható, és azt írja, hogy a gonoszok *elmennek majd az örök gyötrelmére*.”

„Igen – egyezett bele. – Ez rendben van, de a következő részt Jelenések 25. fejezetéből idéztem.”

„Akkor az három fejezettel meghaladja a Bibliát, mert a Jelenések könyve csak 22 fejezetből áll” – válaszoltam.

„Add ide a Bibliádat, és megmutatom neked” – mondta. Mindenki legnagyobb meglepetésére elkezdte lapozni az Ószövetséget, majd felcsattant: „Hol van a Jelenések könyve?”

„Keresd a hátsó borító környékén – mondtam. – Az az utolsó könyv, de csak 22 fejezete van.”

Visszaadta a Bibliámat, majd így szólt: „Hát, szeretnék valamikor elbeszélgetni veled, de most egy nagyon sürgős találkozásom van valakivel.” Majd zavarában elhagyta a szobát.

A jelenlevők megdöbbenek. Az egyik hölgy megjegyezte: „Azt hittem, ő egy tanult ember.”

„Hatalmas könyvtára van, és járatos is azokban a tudományokban, de a Biblia tanulmányozását elhanyagolta” – magyaráztam.

A család elmondta, hogy nagyon érdekelte őket, amiről az elmúlt este prédikáltam, és összegyűltek, hogy megbeszéljék, de megjelent a lelkész, és kérte, hogy hívjanak oda, hogy rámutasson tanításom hibáira. Miután egy jót beszélgettünk, úgy mentem el, hogy a lelkészeiktől való félelmem teljes mértékben eloszlott.

Thompson úr iskolájában öt előadást tartottam, majd továbbutaztam nyugat felé, a Twobridge Iskolába. Úgy éreztem, hogy ez egy megfelelő hely lesz az összejövetelek megszervezésére, és bekopogtam a legközelebbi házba. Megkínáltak vacsorával és megmutatták a gondnok házát. Elbeszélgettem vele, és kitűztük az időpontokat. Első este zsúfolásig megtelt a terem. Beardsley úr meghívott, hogy ott tartózkodásom idején náluk lakjam.

A holdvilágos estén, amikor a szánút jól látható volt, mindig megtelt a terem. Kilenc előadás után Beardsley urat megvádolták, hogy egy eretneket fogadott a házába. Az egyik előadásomon nyilvánosan mondott védőbeszédet és kijelentette, hogy a tanításaim igazak. Ez megtörte a jeget, és mások is kiálltak mellette.

Tizenegy este után hagytam el azt a helyet. Elhatároztam, hogy hazautazom pihenni és segíteni özvegy édesanyámnak.

Történelmi kapcsolat

Keresztény életút

A kereszténység azt jelenti, hogy birtokoljuk Krisztus jellemtulajdonságait, szívünk telve van Isten iránti szeretettel, örömről leljük az Ő tiszteletében, és őszintén vágyunk a mennyi tudásra. Azt jelenti, hogy hálatelt szívvel, dicsőítő énekekkel áldjuk az Ő nevét, és nagyra értékelünk mindent, ami Istentől és a mennyből származik.

A keresztény azt szereti, amit Isten. A keresztény, szeretettel teljes szív felülemelkedik az önzésen, tiszta, ragyogó, szent légkörben él. A szeretet, amelyet Isten ültet a szívbe, szent lendületre készítet, kötelességtudatra ébreszt, és észszerű gondolkodást eredményez. A lélekben, amely értékeli ezt a szeretetet, az erény úgy növekszik, mint a fák egy szépen gondozott kertben.

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy keresztény értékekkel rendelkezünk, megteremjük az igazság, a Lélek gyümölcseit: „szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.” Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy otthon gyakoroljuk a vallást. Hol lehet nagyobb szükség rá? Az otthon befolyása, amely minden jóra kész, csak akkor válik azzá, ha gondosan ápoljuk. Durvává és hanyaggá válik, ha megsebesül, és azt nehezen lehet gyógyítani.

A keresztények indítékai és ízlése teljesen ellentétes a világiakéval. Lehetetlen egyidőben összhangban lenni Krisztussal és a világgal is. Isten népe soraiban riasztó mértékben növekszik a világ szeretete. Nem maradhatunk nyugodtak, amikor látjuk, hogy sokan, akik vallják, hogy elfogadták Krisztust, napról napra ugyanúgy élnek, mint előtte. A hívők gyakran úgy járnak el, hogy a hitetleneknek nincs okuk azt gondolni, hogy közelebb lennének Krisztushoz, mint ők maguk. Beszélgetéseik sikamlóság

és cselekedeteik nem krisztusiak. Sokan, akik felvették a keresztségi fogadalmat, egyetlen napig sem élnek a szerint. Nem jöttek ki a világból. Nem tudják mit jelent kapcsolatot fenntartani Istennel. Attól félünk, hogy sok fiatal már nem is tud valódi beszélgetést folytatni Vele. Cselekedeteik azt bizonyítják, hogy nincsenek Krisztusban, csak azt állítják.

„Gyümölcseikről ismeritek meg őket.” A szív valódi átalakulása magán hordozza ennek bizonyítékát. A valóban megtért ember élete teljesen más, mint a világié. Ahelyett, hogy világi szórakozásokkal foglalná le magát, a keresztény éhezi és szomjazza az élet kenyerét és az üdvözítő vizet. Vágyik megtanulni az Úr útját, és az Ő akaratát keresni, nem azok elismerését, akik nincsenek összhangban Istennel.

„Menjetek be a szoros kapun. (...) Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” Amikor Krisztus ezeket a szavakat mondta, hallgatói közül sokan elfogadták tanítását, de őszintébb szívre volt szükségük az örök élethez. Elérkeztek az útkeresztelkedéshez, és a rossz irány volt a csábítóbb. Helyes vágyaik voltak, de nem döntötték el végérvényesen, hogy Isten szolgálják. Távolról követték a Megváltót. A világ Megváltója látta a veszélyt, és úgy gondolta, ráébreszti

őket erre. Vágyott arra, hogy teljes mértékben átadják szívüket Neki. Fájt neki, hogy hatá-

“A keresztény azt szereti, amit Isten.”

rozatlanságban, bizonytalanságban élnek. Őszintén mondta nekik: „Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak.” Ez az út széles, ahol az élvezethajhászó, büszke emberek kényelmesen elférnek. Az önzők, az irigyek, a kétszínűek, a könnyelműség fiai és leányai, a hálátlanok, a szentségtelenek ízlésüknek megfelelőnek tartják ezt az utat.

A keskeny úton való járás őszinteséget, önmegtagadást feltételez. Mivel keskeny, kevesen találják meg. Sokan szeretnének rálépni, de őszinteségük hiánya miatt kudarcot vallanak. Végül pedig rálépnek a széles útra, és nem látják, hogy a keskeny úton olyan örömek vannak, amelyek minden próbát ellensúlyoznak.

Sokan, akik a széles úton vannak, hallják Isten hívó szavát: „Menjetek be a szoros kapun.” Ilyenkor

elhatározzák, hogy nem haladnak tovább. Megbánják bűneiket, és Krisztusba vetett hittel belépnek a szoros kapun. Rádöbbennek, hogy le kell mondaniuk az önző élvezetekről, büszkeségüket keresztire kell feszíteniük, és meg kell alázkodniuk. Tudják, hogy félre kell tenniük minden terhet és bűnt. Folytatniuk kell útjukat minden akadályon át, önmegtagadással hordozva a keresztet, ellenállva a kísértéseknek és elfogadva minden segítséget, melyet Isten kezük ügyébe helyezett. Cselekedetekben és igazságban kell elfogadniuk a Megváltót. Haladniuk kell az áldozat keskeny ösvényén, mert az az üdvösség útja. Bár az élvezethajhászók hangja hívogatja őket a gondatlan, önző szórakozásra, nem kell sem jobbra, sem balra elfordulniuk.

– *The Youth's Instructor*, 1901. január 24.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

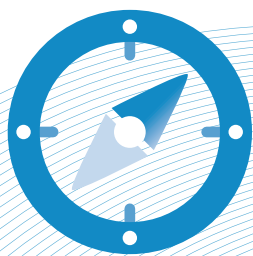
1. Mit jelent kereszténynek lenni? _____

2. Hasonlítsd össze a keresztények indítékait és ízlését a világgal. _____

Mi történik riasztó mértékben Isten népe között? _____
Milyen formában nyilvánul ez meg? _____

3. Jellemezd a valóban megtért keresztényt. _____

4. Mit feltételez a keskeny úton való járás? _____
Miért találják meg olyan kevesen a keskeny utat? _____
Mit nem vesznek ők észre? _____
5. Mit kell tenniük azoknak, akik elhatározták, hogy letérnek a széles útról és a keskeny utat választják? _____

A hit fejezetei

Egy uszály a vízen

Brad Mills

Egy közönséges csütörtök reggel volt, amikor felfújható gumicsónakkal áteveztem a kikötőhöz, hogy elhozzam Tonyt. A karibi nap erősen égette a hátam és tükröződött a vízfelszínen. Baloldról egy másik kis csónak közeledett és lassított, mintha beszélni akarna velem. Mellém érve egészen lelassított, és beszédbe elegyedtünk.

„Te vagy a hajó kapitánya?” – kérdezte, adományba kapott hajónkra mutatva. Miután elmondtam, hogy valóban a miénk, megkért, hogy húzzam fel a horgonyt, és vigyem el onnan a járművet, de minél hamarabb. „Körülbelül fél óra múlva erre kell húznom egy uszályt” – értesített.

Ezen elgondolkodva azonnal megváltoztattam az aznapi délelőtti kigondolt terveimet, felvettem Tonyt és elmagyaráztam neki a helyzetet. Mindketten egyetértettünk abban, hogy kezdjük el felhúzni a horgonyt és elköltöztetni a hajót. Ez tanulás volt számomra, mivel a hajót nemrég kaptuk, és most mozdítottam meg első alkalommal.

Két dízelmotorral működött. Elfordítottuk a kulcsot és lementünk megnézni a bal oldali motort. Hangos dübörgés és a motorból felszálló füst fogadott. Egy gyors szemrevételezés után észrevettük, hogy az alternátor beragadt, a szíj pedig csak üresben forgott és füstölt. Felszaladtam és kivettem a kulcsot, de a motor nem állt le. Ekkor jutott eszembe, hogy a dízelmotoroknak nincs szükségük áramra a működéshez. Egy tűzoltókészülékkel odaálltam a motor mellé, ameddig Tony megpróbálta megtalálni az indító kart. Miután pár percig próbálkoztunk, felhívtam telefonon a csónak eredeti tulajdonosát. Ő azonnal elmagyarázta, hol találjuk a kapcsolót, így sikerült leállítani a motort. Megkönnyebbülve mentünk fel a fedélzetre, és hirtelen megláttuk, hogy az uszály egyenesen felénk köze-

ledik. Linával és Tonyval idegesen tanácskoztunk, mit is tehetnénk. Nagyon sok időt eltöltöttünk az első motorral, ezért nem maradt több időnk felhúzni a horgonyt és továbbállni. Figyeltük, ahogy az uszály lassan közeledett, és közben a part mellett nekiment egy má-

sik kis csónaknak. Azonnal felismertük, hogy ez isteni beavatkozást igényel. Mindhárman leborultunk és imádkoztunk. Bölcseséget és a hajó védelmét kértük Istentől. Tonyval gyorsan felkaptunk egy-egy hatalmas felfújható labdát, és a hajó oldalához rögzítettük, hogy fel fogja az ütközést. Ahogy az uszály egyre közele-

dett, északról erős szél kerekedett. Addig fújt, ameddig arrébb tolta az uszályt annyira, hogy egészen irányt változtatott, és elkerült bennünket. A hála és dicsőítés szavait zengtük Istenhez, amiért megóvta a hajót. Ez a tapasztalat eszembe juttatta, mit mondtak a tanítványok Jézusnak: „Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek néki?”

Istenünk valóban hatalmas Isten. Ahogy haladunk az élet útján, megtanuljuk, hogy Isten több egy távoli Teremtőnél, aki az univerzum valamely pontjáról figyel a Földet. Ő személyes Barát. Beszélgetsz minden nap a Barátoddal? Szakítasz időt, hogy meghallgasd szavát? Ő vár rád. Miért nem ismered meg Őt?

Az Amazon Lifesavers két csónakja

Brad Mills az Amazon Lifesavers ('Amazonas-i életmentők') projekt koordinátora, és az Outpost Centers International (OCI) tagja. Szolgáltatásról többet is megtudhatok az 1-423-236-5600 telefonszámon, vagy a www.amazonlifesavers.org honlapon.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

A megátalkodottság BALGASÁGA

Aranyszöveg | Zsidók 3:12-13

„Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon, hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által.”

I. RÉSZ

A fáraó, aki a kivonulás idején Egyiptom uralkodója volt, elkövette a megbocsát-hatatlan bűnt. Tudjátok, hogy sok bűne közül Isten melyiket nem bocsátotta meg? A napisten imádatát vagy az alattvalóitól elfogadott hódolatot? Azt, hogy tiszteletlenül beszélt Mózes és Áronnal, rabszolgasorban tartotta az izraelitákat és megölette fiúgyermeküket? Vagy valami más?

A következőkben vizsgáljuk meg az erre a kérdésre adott választ. Mit mond a Biblia a megbocsát-hatatlan bűnről? Mi az, és hogyan kerülhetjük el?

Amikor a megbocsáthatatlan bűnről beszélünk, elsőként Jézus szavai jutnak eszünkbe: „Még aki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de aki a Szentlélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg nem bocsáttatik.” (Mt 12:32)

Mi készítette Jézust egy ilyen kijelentésre? Nem sokkal ez előtt tett egy csodát, mely istenségének

megcáfolhatatlan bizonyítéka volt. „Akkor egy vak és néma ördögöst hoztak ő eléje; és meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, mind lát vala.” (Mt 12:22)

A farizeusok látták, hogy Jézus az, akinek mondja magát, de mivel már korábban szembe-álltak vele, túlságosan büszkék voltak ahhoz, hogy beismerjék tévedésüket. Ugyanakkor féltek, hogy ez a csoda tömegeket készítet majd Jézus Messiás-ként való elfogadására. Ezért olyasmit mondtak,

“ A Szentlélek elleni bűn leggyakoribb formája az, amikor valaki kitartóan semmibe veszi a menny bűnbánatra hívó szavát. ”

– Jézus élete, 324. old.

TARTALOM | C-8 | FEBRUÁR 19.

57 | A megátalkodottság balgasága

61 | További képzés

62 | Az aratás törvénye

64 | Mielőtt kértük

amiről ők is tudták, hogy hamis. „A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével.” (Mt 12:24)

Ezen borzalmas állításukkal a farizeusok elköveték a megbocsáthatatlan bűnt? Nem. Figyeljétek mit válaszolt Jézus: „Bizony mondom néktek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind, amelyekkel káromlanak: de aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök kárhozatra méltó.” (Mk 3:28-29)

Isten *minden* bűnt meg akar bocsátani. Ez csodálatosan jó hír! A farizeusok tehát nem követték el a megbocsáthatatlan bűnt, amikor Jézust hamisan vádolták, azonban nagyon közel álltak ehhez. Ellenálltak annak a meggyőződésnek, hogy Ő a Messiás. Ez veszélyes döntés.

„A Szentlélek gyalázásának bűne nem egy bizonyos kifejezést vagy cselekedetet jelent, hanem az igazságnak és a bizonyosságnak való elszánt és határozott ellenállást.” (*The Faith I Live By*, 58. old.)

A Szentlélek munkássága ismeretének fényében ez logikus. „És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn 16:8)

Amikor a Szentlélek meggyőz valakit a bűnről, az illető eldöntheti, hogy megbánja és elhagyja azt, vagy visszautasítja és ellenáll neki. Aki visszautasítja a bűnbánatot, az egyre nagyobb rabságba kerül. Ha csakul ellenállunk, a lelkiismeret érzékeny mechanizmusa egyre jobban sérül, és egy idő után már a rosszat gondoljuk jónak, és fordítva. Ha ez a folyamat több ideig fennáll, ha valaki tudatosan ellenáll a bűnbánat készítésének, az beleágyazódik a saját bűnébe, és ebben az esetben Isten sem tehet semmit. Kénytelen otthagyni bennünket dédelgetett bűnünkben. Látjátok, miért sürgeti Pál, hogy ma adjuk át szívünk a Szentléleknek, és ne keményítsük meg azt? „Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja.” (2Kor 6:2) „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsetek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor.” (Zsid 3:15)

Ma van az üdvösség napja. Most biztonságban átadhatjuk magunk Istennek

II. RÉSZ

Isten számos példát tárt elénk a Bibliában a megbocsáthatatlan bűn megértésére: Ézsau, Júdás, Bálám, Saul király, Koré. A legegységelműbb példa azonban a fáraó esete. Az ő története komoly figyelmeztetés számunkra.

„Ugyanaz megy végbe mindazok lelkében, akik nem becsülik meg a világosságot, s nem járnak halogatás nélkül a sugaraiban, ami a fáraó szívében történt. Isten nem pusztít el senkit, a bűnös pusztítja el önmagát megátalkodottságával. Aki egyszer nem engedelmeskedik az Isten Lelkétől származó hívásoknak, figyelmeztetéseknek és intéseknek, megbénítja a lelkiismeretét, s amikor újra feddés éri, még nehezebben tud engedelmeskedni, mint azelőtt. S így megy ez tovább, minden egyes ismétlődéskor. A lelkiismeret Isten hangja, amelyet az emberi szenvedélyek csatazaján keresztül hallunk. Ha ellene állunk, megszomorítjuk Isten Lelkét.” (57, 120. old.)

Jézus földi szolgálatának idején, a fáraóhoz és magához Luciferhez hasonlóan, sok vallási vezető elkövette a megbocsáthatatlan bűnt. Isten még Jézus megöletését is megbocsátotta volna nekik, és utolsó esélyként elküldte hozzájuk az apostolokat. Ők azonban

üldözték azokat, akik az Ő feltámadásáról és mennybemeneteléről tettek bizonyosságot, és folyamatosan ellenálltak a Szentlélek erőteljes készítésének. Végül szívük annyira megkeményedett, hogy Isten sem talált módot megmentésükre.

„És az Úr, az ő atyáiknak Istene elküldé hozzájuk követeit jó idején, mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének. De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen az Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen, s többé nem vala segítség.” (2Kron 36:15-16)

Ezekkel a szomorú történetekkel szöges ellentétben áll Dávid király esete. Ő is borzasztó bűnöket követett el: gyilkolt és paráználkodott. „Nagy” bűnöket, melyeket egyesek megbocsáthatatlannak minősítenek. Mégis, amikor Nátán próféta szembesítette ezekkel, mit válaszolt? Mit tett ekkor Isten? „Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda

Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.” (2Sám 12:13) Dávid bűnbánata őszinte volt. Elfogadta a dorgálást és a fenyítést. Amikor tudatosította gonoszságát, vágyott a megbocsátásra, a megigazításra, a megtisztulásra, Isten megtette ezt. „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” (Zsolt 51:12)

Aki Dávidhoz hasonlóan elfogadja a dorgálást, megbánja bűneit és vágyik az igazságra, nem követte el a megbocsáthatatlan bűnt. Hallgassuk Isten csodálatos ígéreteit a bűnösöknek: „Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizet a szárazra; kiöntöm lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre.” (Ézsa 44:3) „Boldogok, akik éheznek és szomjúhozók az igazságot: mert ők megelégtettek.” (Mt 5:6) „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamiságtól.” (1Jn 1:9) „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van. Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait,

III. RÉSZ

Emlékeztek még rá, milyen meleg szeretettel fogadta a tékozló fiú apja visszatérő fiát? Ez a megható történet segít magunk elé képzelni, hogyan fogad Isten minden bűnöst, aki Hozzá tér. Megváltónk nem azért áldozott annyit egy bűnös lélek megmentéséért, hogy majd ugyanazt a lelket visszautasítsa.

Sátán azonban szeretne távol tartani a Megváltótól, és azzal a gondolattal próbál megfélemlíteni, hogy már elkövetted a megbocsáthatatlan bűnt, reménytelen eset vagy. De te ne hallgass rá! Hidd el, hogy Jézus szeret téged és kész megbocsátani neked!

„Sátán majd azt mondja, hogy bűnös vagy, hogy egy ilyen vétek elkövetése után nincs értelme imádkozni és bocsánatot kérni, de megmondhatod Sátánnak, hogy pontosan azért van szükséged Megváltóra, mert bűnös vagy. Fordulj az Úrhoz, és mondd: *Bocsásd meg bűneim. Kezedbe teszem a kezem. Te segís nekem és bocsáss meg, mert másképp elveszek.*” (*The Review and Herald*, 1892. október 11.)

Amikor vétkezel, hivatkozatsz erre a csodálatos ígéretre: „Mert te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmasságú mindazokhoz, akik hozzád kiáltanak.” (Zsolt 86:5)

De semmiképp ne gondoljuk azt, hogy mivel Isten kész megbocsátani, nyugodtan lehetünk enge-

“Nem tudjuk helyesen felmérni a bűnt. El kell fogadnunk Isten ítéletét, és ez nehéz.” – *The Signs of the Times*, 1894. április 9.

és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istennkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.” (Ézsa 55:6-7)

A megbocsáthatatlan bűn tehát nem valami borzalmas tett, amelyet Isten nem hajlandó megbocsátani. Ilyen nincs. Inkább a Szentlélek meggyőző erejének, bűneink elismerésének, megbánásának és elhagyásának ismételt elmulasztása.

Vétkeztél? Szükséged van a Megváltóra? Akkor térj Jézushoz! Ő örömmel befogad. Megígérte: „Azt, aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37)

detlenek. Sátán azzal ámít, hogy bármikor visszatérhetünk bűnös utunkról. De ez nem így van. Amikor valamelyik bűnhöz ragaszkodunk, az mély sebet hagy lelkünkben. „Ha valaki makacsul megmarad a gonoszság melengetése mellett, ha szántszándékkal semmibe veszi az isteni szeretet kéréseit, akkor elveszti a jó iránti szeretetét, Isten utáni vágyát, sőt azt a képességet is, hogy befogadja a mennyei fényt. A kegyelem hívása még mindig szeretetteljes, a világosság még mindig olyan fényesen ragyog, mint mikor először virradt a bűnös lelkére; de a hang süket fület, a világosság vak szemet talál.” (*Gondolatok a Hegyibeszédéről*, 92. old.)

Ha a bűn útját választod, Isten folyamatosan hív a megtérésre. Ezek a hívások azonban egyre nehezebben érthetőek lesznek, ha szándékosan haladunk előre saját utunkon. Ezért mondta Jézus: „Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket:

és aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.” (Jn 12:35)

Miért ragaszkodunk a bűnhöz? Engedjük el most, és kérjük Istent, hogy cserélje újra kemény szívünket. Ő megígérte, hogy megteszi: „És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet.” (Ez 36:26)

És veled mi a helyzet? A Lélek már régóta szól hozzád, de szíved mindig zárva találta? Kérd Őt ma, ameddig még szól hozzád. Kérj ma egy új szívet Isten-

től. Add át magad ma a Szentléleknek. Az első győzelem, amelyet ma kívívsz egy dédelgetett bűnnel szemben, talán csak nagy harcok árán valósul meg. De miután egyszer győztél, a következő alkalommal sokkal könnyebben megy.

„Minden önfeláldozás megkönnyíti a továbbit. Minden kivívott győzelem utat nyit a további győzelemhez.” (*Üzenet az ifjúságnak*, 96. old.)

Legyünk bátrak, és Jézus erejével irányítsuk lépteinket a menny felé ma!

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. „A Szentlélek ellen tanúsított első ellenállás utat nyit a további ellenállásnak, így keményedik a szív és a lelki ismeret.” (*Üzenet az ifjúságnak*, 96. old.) Milyen cselekedetektől és magatartástól kell őrizkedned, amely végül a megbocsáthatatlan bűn elkövetéséhez vezethet? _____

2. Mit tett Félix, amit mi soha ne tegyünk meg? ApCsel 24:24-25 _____

II. RÉSZ

3. Hogyan követte el a fáraó a megbocsáthatatlan bűnt? _____

4. Isten Nátán próféta által szembesítette Dávidot bűneivel. Sorolj fel néhány módszert, amelyek által mi szembesülhetünk bűneinkkel. _____

5. Mondd el egyszerű szavakkal a megbocsáthatatlan bűn bibliai meghatározását. _____

Honnan tudod, hogy nem követted el? _____

III. RÉSZ

6. „Azonban ha ellenállunk a kísértéseknek, ez megkönnyíti további ellenállásunkat.” (*Üzenet az ifjúságnak*, 96. old.) Milyen cselekedetek és magatartás bátorít, hogy soha ne kövesd el a megbocsáthatatlan bűnt? 2Kor 6:1-2, Zsid 3:7-13, Gal 6:7-8 _____

7. Mit tesz Jézus, ha egy bűnös Hozzá fordul megbocsátásért és békeességért? Ézsa 1:18, 55:7, Mt 11:28, Mik 7:7-9, 18, 19 _____

Csodák az életemben

– 8. rész, írta: John N. Loughborough

További képzés

Első sikereim ellenére még mindig rettegtem egyedül kiállni prédikálni. Miután néhány hetet otthon töltöttem, újra elindultam Thompson úr környékére. Útközben felhívtam Lamson urat Clarksonban, és megkérdeztem, hogy nem kísérne-e el valaki, aki énekel és levezeti az összejöveleteket, de senki nem jelentkezett.

Végül Lamson úr kísért el néhány mérföldnyire, vitte a bőröndömet, és bátorító szavakkal erősített. Miután elváltunk, mentem még egy darabig, majd leültem az út szélén a bőröndömre, és addig sírtam, ameddig megkönnyebbültem. Ezután továbbmentem és felhívtam Thompson urat és családját. Örültek a találkozásnak, és leszerveztek egy összejövetelt aznap estére.

Az iskolához érve egy csoport faragatlan, goromba emberrel találtuk szembe magunkat, élükön egy univerzalizmus-hívó tanárral, akik nagy bajkeverőknek néztek ki. Amikor korábban ott jártam, abba a tanításomba kötöttek bele, hogy a halhatatlanság egyedül Krisztus által lehetséges. Amikor elkezdtem prédikálni, először sugdolóztak, majd elkezdtek hangosan beszélni. Amikor megszólítottam őket ezért, száraz kukoricával, sörrel és pekándióval kezdtek dobálni. Ezekről nem sérültem meg, de hihetetlen erővel és zajjal csapódtak a mögöttem levő táblának. Úgy döntöttem, hogy nincs értelme folytatni, ezért lezártam az összejövetelt. Thompson barátom és mások is javasolták, hogy tegyek feljelentést a fiúk ellen, de visszautasítottam.

Amikor az esetet elmondtam Phineas Smith lelkesnek, aki megkeresztelt, meghívott, hogy kísérjem el őt Morganville-be és Elbába. Ezt meg is tettem, és csodálatos képzésnek bizonyult számomra.

Májusban az Adams Basinben élő bátyám elkapta a maláriát, és megkért, hogy betegsége idejére menjek, és vegyem át helyét az üzletben. A hidegrázások egész nyáron kínozták, ezért ez idő alatt nem prédikáltam, hanem kétkezi munkát végeztem.

Novemberben elintéztem, hogy elkísérhessem Sullivan Heath tapasztalt adventista lelkeszt, és a telet a pennsylvaniai Erie tartományban töltsöm. Előkészítettük a lovat, a kocsit és egy rakomány könyvet, majd elindultunk. Útba ejtettük Erie-t, Girardot, Washington és más városokat is. Mindenhol sikerrel jártunk. Pennsylvaniai barátaim megajándékoztak egy lóval és egy könnyű kiskocsival. Ezzel a felszereléssel tértem

vissza áprilisban, és a nyarat New York-ban töltöttem. 1850-ben tüdővérzéssel diagnosztizáltak. Azt javasolták, hogy dohányossal kezeljem magam, ezért elkezdtem dohányozni. 1852 szeptemberében azonban elhagytam ezt a káros szokást. Egy nap, amikor épp rágyújtottam, érzékletes képként elvonult szemem előtt a dohányzás káros hatása, ellentétbe állítva azokkal, akik majd öröklik az Új Jeruzsálemet. Hallottam, mintha tisztán és világosan egy hang szólt volna hozzám: „Tegyük fel, hogy az Úr visszatér, és téged azzal a szivarral a szádban talál. Beengednek-e így arra a tiszta helyre?” Magamban válaszoltam: „Nem! Uram, a Te kegyelmedből örökre elhagyom a dohányzást!” A félig elszívott szivart a Genesee folyóba dobtam, és attól kezdve soha többé nem érte dohány a számat. A vágy is teljesen eltűnt.

1852 nyarán Rochesterben kifestettem a házam, majd megnősültem. Mivel most már a feleségemet is el kellett tartanom, beálltam Arnold szabadalmaztatott ablakzár kis- és nagykereskedésébe. Jövedelmező állás volt, és maradt időm a vasárnapi összejöveletekre. Időközben a szentély és a Jelenések 13-ban megjelenő kétszarvú fenevad tanát tanulmányoztam. Nem találtam bizonyítékot az elsőnap adventisták tantételének fenntartására, mely szerint a Föld a szentély, de nem fedeztem fel, hogy mi lehet a valódi szentély. Jelenések 13. tanulmányozása közben elolvastam Litch magyarázatát a kétszarvú fenevadról. „Azt hiszem, ez egy erő, amelynek még ki kell teljesednie, a pápaság kiegészítéseként.”

Ezután a vasárnapünneplésre kerestem bizonyítékokat. Úgy véltem, nincs olyan mennyei utasítás, mely ennek a napnak a megtartására vonatkozna, ezért nem volt lelkiismeretfurdalásom, amiért dolgoztam. Mindezek ellenére még mindig azt hittem, hogy a törvény már nem érvényes. Közben az elsőnap adventista vezetők közül néhányan tisztességtelenül viszonyultak hozzám, és ez részben megingatta belém vetett bizalmamat.

Történelmi kapcsolat

Az aratás törvénye

Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratándja is. Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet.”

Ha a fiatalok, akik Sátán hitetlenségének könyvét olvasták, értelmüket az elrejtett kincset tartalmazó föld buzgó kutatására fordították volna, ma már egészen más jellemmel rendelkeznének. Mennyire más bejegyzés lenne róluk a mennyei könyvekben, és mennyire más lenne a helyzet a könyvek megnyitása-kor, amikor mindenki megkapja jutalmát.

„És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyitattának meg, majd egy más könyv nyitatték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. (...) És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek távába vetteték.” Az ítélet napja nincs messze. Vállalod, hogy saját, szentségtelen függetlenségedben állj meg az ítélőszék előtt? Harcban állsz Istennel és a szent angyalokkal azon a napon, amikor minden lélek annak zászlaja alá áll, akit választott és szolgált? Megtagadod Teremtődöt?

Nem szeretnénk, ha továbbra is csalásban élnél, ha van hajlandóságod a jóra.

Azt olvassuk, hogy Isten megkeményítette a fáraó szívét. Hogyan? Kinyilatkoztatta magát előtte Istenként, aki minden más isten fölött áll. A világegyetem kormányzója, a menny és a föld uralkodója üzenetet küldött ennek a gonosz, bálványimádó önkényúrnak, hogy bocsássa szabadon a népet. Amikor ő visszautasította Izrael népének elengedését, Isten nyilvánvalóvá tette erejét csapások, jelek és csodák által. A fáraó azonban ellenállt Isten erejének. Ez volt a magvetés ideje. Isten nem átkozza meg az embert, hogy ellenállásra kényszerítse, hanem a bizonyíték, aminek meg kellett volna győznie a fáraót, megkeményítette őt hitetlenségében, és Isten erejének minden megnyilvánulása még nagyobb ellenállásra készítette.

Amikor Isten kijelölt ügynökei által fény árad a lélekbe, de azt nem fogadják el és nem használják fel, az Isten iránti megvetés és a makacs ellenállás csak növekszik a bűn meggyőzésére és az igazság felfedezésére irányuló világosság jelenlétében. A fáraó esete azért jelenik meg a bibliai történetben, hogy figyelmeztesse az embereket. Makacsul ellenállt Isten minden üzenetének és figyelmeztetésének. Ha a hitetlenek ellenállnak a mennyből jövő minden fénysugárnak, makacsságuk csak növekszik, és végül szívük fellázad Isten ellen. Aki lázadást vet, lázadást arat.

Isten világosságot és bizonyítékokat küld azzal a céllal, hogy meggyőzzön minden józanul gondolkodó, előítéletektől mentes elmét. Ha azonban ezt nem fogadják el, nem használják, hanem inkább visszautasítják, ellenállnak neki, akkor a Szentlélek visszavonul, és az ember megmarad a saját maga által választott konokságban. Az Úr fokozatosan visszavonta a fáraótól a korlátozást, amit a Szentlélek gyakorolt rá, és saját útjára engedte őt. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy szíve belekeményedett az Isten elleni lázadásba. Szavai és jelleme is ezt tükrözte: „Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt.”

A fáraó életében megvolt a vetés és az aratás ideje. Ellenállást és konokságot vetett. Ő maga vetette el a magot a földbe. Isten semmiféle új erőt nem alkalmazott ehhez. A mag kicsírázott, az ember kinyilváníthatta valódi jellemét. (...) Ellenkezése annak megfelelő aratást eredményezett, és minden bizonyíték, amit Isten helyezett el a helyes ösvényen, csak arra szolgált, hogy felgyorsítsa hitetlensége és lázadása folyamatát. Mind makacsabb és makacsabb lett, ahogy minden hitetlen esetében történik egészen az idők végezetéig, ameddig már nem tehetnek mást,

mint megtapasztalni elsőszülötteik halálát. A fáraó jelleme hasonló minden megátalkodott, bűnbánat nélküli ember jelleméhez. Isten egyetlen embert sem pusztít el, de egy idő múlva a gonoszokat átengedi annak a pusztulásnak, amit maguk választottak. Amikor egy ember, minden világosság és bizonyíték ellenére a saját útját választja, visszautasítja, hogy alázatos lélekkel az Úrhoz forduljon, a következő üzenetnek már kevesebb hatása lesz,

mert makacssága irányítja ítélőképességét. Folyamatosan veti el az ellenállás magvait szívében, nem hagyja el saját útját, megmarad az engedetlenségben, szereti a lázadást, és végül beérnek hitetlensége gyümölcsei. A Szentlélek minden lélekért küzd. Ha ellenállsz neki, a mennyei hangnak, egyre kevesebb hajlandóságod lesz a bűnbánatra és a megújulásra. Sátán vesz gondjaiba, és ellát elegendő tennivalóval, hogy egyre job-

“Figyeljete ma a Szentlélek hangjára.”

ban összhangba kerülj választott vezetőddel, és a zászlaj alá összegyűlt társasággal. Talán még elér hozzád Isten figyelmeztetése: „Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh Izráel háza!?” Te azonban így

válaszolt: „Nem szolgálom Istent. Nem vagyok vallásos. Miután kielégítem vágyaimat, ameddig csak akarom, majd választok egy másik vezért. Nem akarok örökre Sátán mellett maradni, csak egy ideig, ameddig elérek

bizonyos dolgokat, utána majd megváltozom.” Sok mentegetőzés kezdődik így...

Figyeljete ma a Szentlélek hangjára! Adjatok hálát Istennek, hogy nincs túl késő a rossz helyrehozására! „Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja.”

– *The Youth's Instructor*, 1893. november 30.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Írjátok le, milyen hatása van, ha valaki Sátán hitetlenségének könyvét olvassa. _____
2. A hitetlenek hogy állnak meg az ítélet napján? _____
3. Miért van a Bibliában feljegyezve a fáraó esete? _____
4. Mikor vonul vissza a Szentlélek az embertől? _____
5. Mit vetett a fáraó? _____
Mit aratott? _____
6. Mi történik, amikor valaki visszautasítja a bűnbánatot? _____
7. Hogyan válaszolnak azok, akik ellenálltak Isten figyelmeztetésének? _____

A hit fejezetei

Mielőtt kértük

Brad Mills

Az uszályal történt eset után elkezdtünk keresni egy új alternátort. Egy olyanra volt szükségünk, amelynek külső tachométere van, hogy láthassuk a motor fordulatszámát. Leszereltük a régi alternátort és egyenesen a hajózási szaküzletbe mentünk. Az üzletvezető nevetve válaszolt: „Ilyet biztos nem kaptok ezen a szigeten.”

A sorban álló egyik vevő azt javasolta, hogy nézzük meg a másik három üzletben is. Továbbmentünk a vásáru boltba. A pult mögött álló hölgy mosolyogva közölte, hogy csak egyfajta alternátort forgalmaznak, ami nem ilyen. Sokkal kisebb volt a mienknél, és 280 dollárba került. Elkezdtek felhívni a többi javasolt üzletet. Mindenhol azt mondták, hogy nincs sok esélyünk ilyet találni a szigeten. Az egyik hölgy azt mondta, hogy egy ilyen drága alkatrész soha nem fog csak úgy porosodni valamelyik polcon. Az utolsó felhívott üzletben azt mondták, hogy meg tudják rendelni egy másik szigetről, körülbelül egy hét múlva érkezik meg és 380 dollárba kerül, de tachométere nincs.

Tonyval kétségbeesetten ültünk és gondolkodtunk. Mit tegyünk? Egy fiatalember, aki hallotta beszélgetésünket, javasolta, hogy próbáljuk meg az utca másik végén levő autóalkatrész boltban. Tizenöt percet gyalogoltunk a boltig. Az eladó hosszan nézte az elromlott alkatrészt, majd hátrament, hogy megnézzze, mit talál a raktárban.

Húsz perccel később tért vissza, kezében egy ugyanolyan alternátorral, mint a miénk. Alig hittünk a szemünknek. Összehasonlítottuk a két alkatrészt, és a rögzítés helye is megegyezett. Megfordítottuk, és láttuk, hogy van egy tachométer csatlakoztatásához való kimenete. Megkérdeztük a férfit, tud-e szolgálni ilyen-nel. Megvonta a vállát, közölve, hogy nem tudja, mi az, még az alternátor rendeltetésével sem volt tisztában, egyszerűen csak meglátta a raktár polcán. Még a csomagolása sem volt meg. Azt gondolta, hogy egy régi Toyota modellhez tartozik, amit már nem is gyártottak. Rettegve kérdeztem meg az árát. Leellenőrizte a számítógépében, és azt mondta, hogy 185 dollárért ideadja. Alig hittünk a fülünknek. Gyorsan kifizettük,

Egy falu a dzsungelben

és boldogságban úszva mentünk a csónakhoz. Felszereltük az alternátort, ami kifogástalanul működött. És a kimenet valóban tachométerhez volt kitalálva. Tony rám nézett, és megkérdezte: „Brad, melyik évben születtél?” Amikor elmondtam, hogy 1981-ben, így válaszolt: „El tudod képzelni, hogy Isten már elhelyezte itt ezt az alternátort a csónakhoz, mielőtt még megszülettél volna?” A Biblia igaz. Isten mondta: „És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam.” (Ézsa 65:24) Csodálatos Istent szolgálunk!

Miközben a mindennapok gondjaival küzdesz, emeld tekintetedet Jézusra! Ne feledd, hogy Isten ezerféle módon meg tud oldani minden helyzetet, ahogy el sem képzelnénk. Bízz Istenben és gondoskodásában, hogy érezd azt a békességet, amit a világ soha nem adhat meg neked.

Brad Mills az Amazon Lifesavers ('Amazonas-i életmentők') projekt koordinátora, és az Outpost Centers International (OCI) tagja. Szolgáltatásról többet is megtudhatok az 1-423-236-5600 telefonszámon, vagy a www.amazonlifesavers.org honlapon.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

Megtérés ÉS ÚJJÁSZÜLETÉS

Aranyszöveg | Ezékiel 18:31

„Vessétek el magatoktól minden
vétkeiteket, melyekkel vétkeztetek,
és szerezzetek magatoknak új szí-
vet és új lelket; Miért halnátok meg,
oh Izráel háza!?”

I. RÉSZ

A természetből sokat tanulhatunk Isten igazságairól. Eszetekbe jutott valaha, hogy minden madár kétszer születik meg? Először tojásként, ami tulajdonkép-
pen nem is élet.

Ott nemsokára elkezd fejlődni, verni kezd a szíve, nőni kezdenek a tollai és megkeményedik a csőre. De még soha nem repült. Soha nem csicseregget boldogan napfelkeltekor. A kikelés előtt egész élete egy aprócska burokban zajlott. Sok madár nem is jut ennél tovább. Ha egy kígyó rátalál a fészekre, hiába védekeznek a szülők kétségbeesetten, meg-
eszi a tojásokat. Ha egy kismadár el akar jutni odáig, hogy örüljön az életnek, újjá kell születnie. Igaz más-
képp, de ez az emberekre is igaz.

„Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:3)

Nikodémusnak nem tetszett az a gondolat, hogy nem elég tökéletes a mennyhez, ezért úgy tett, mintha nem értené Jézus szavait. Megkérdezte, hogy vissza kell-e térnie anyja méhébe. Ez a nevet-
séges kérdés csak arra világított rá, mennyire nem értette meg a dolgot.

Te érted?

“A megváltás nem fejeződik be a megtéréssel. Ezután kell meg-
harcolni az ádáz küzdelmet,
„a nemes harcot.””

– *The Review and Herald*, 1891. augusztus 25.

TARTALOM | C-9 | FEBRUÁR 26.

65 | Megtérés és újjászületés

69 | Előítéletek nélkül

70 | Szabadság Krisztusban

72 | Egy nyitott ajtó

Sokan arra számítanak, hogy amikor megtérnek, különleges érzések kerítik őket hatalmukba. De ez nem feltétlenül van így. Isten azt szeretné, ha ereje már most betöltene téged. Nem kell egy olyan személynek lenned, aki hétről hétre eljön ugyan a gyülekezetbe, de élete soha nem változik meg, esetleg csak rossz irányba. Új szívre van szükséged.

„Mi az új szív? Egy új elme. Mi az elme? Akarat. Hol áll a te akaratod? Vagy Sátán, vagy Krisztus oldalán. Most már tőled függ. Krisztus oldalára állítod ma akaratodat? Ez az új szív. Egy új akarat, egy új elme. »Új szívet adok nékik.« Kezdjük el most. A megtérés egyszerű, nagyon egyszerű. Döntsük el most, hogy betérünk a mennyek országába. Hogyan? Kisgyermekként. Olyan egyszerű, amilyen csak lehet. (...) A legjobb, ha átadod elméd Jézus Krisztusnak, (...) és azt teszed, amit Máté tett. Az Úr Jézus megkeverte Mátét, (...) és azt mondta neki: »Máté, kövess

engem.« Erre ő így válaszolt: »Ó, Uram, majd amikor elég jó leszek követlek téged? Azt mondta: »Ó, Uram, amikor majd szenvedek, borzalmasan szenvedek bűneim miatt, eljövök Hozzád?»

A legtöbben erre azt válaszolják: »Nem, Máté felállt, és követte Őt.« A világosságban járt. (...) Akkor mit is kell tennünk? Csak hinnünk kell, mint egy kisgyerekeknek. Foglaljunk állást az Úr oldalán, és az Ő gyermekeivé válunk. Ő ezt szeretné, hiszen meghalt, hogy azok lehessünk. Azok leszünk?» (*Sermons and Talks*, 1. köt., 210, 211. old.)

Egy madár úgy születik újjá, hogy csőrével belülről kopogtatja a tojáshéjat. Az újjászületés folyamatában a mi feladatunk az, hogy saját, önző hajlamaink helyett Jézust kövessük. Isten azt szeretné, ha követnénk. Amikor ezt választjuk, Isten felruház az Ő erejével, és újjászületünk. Egyszerűen, „olyan egyszerűen, ahogy csak lehet”.

II. RÉSZ

A mikor azt mondjuk, hogy a megtérés könnyű, a mi részünkre értjük azt. Talán nem éppen annyira könnyű, de nem is nehéz megérteni. Isten része megtérésünkben azonban egyáltalán nem könnyű.

Tulajdonképpen „ez a mennyei erő leghatalmasabb csodája” (*Evangelism*, 290. old.).

Isten része, hogy megváltoztassa gondolkodásmódunkat. Amikor ezek a változások bekövetkeznek, megtapasztaljuk ezt az elképesztő csodát, habár lehet, hogy nem érezzük. Ő mondta: „És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet.” (Ez 36:26)

Ennek az elképesztő csodának a része a bűnbánat ajándéka. A megtérés, vagyis a szív megváltozása soha nem következik be bűnbánat nélkül. Nem lehet új szívünk addig, ameddig nem állunk készen elfordulni régi bűneinktől. „Vessétek el magatokat minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztetek, és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket; Miért halnátok meg, oh Izráel háza!?” (Ez 18:31) „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.” (ApCsel 3:19)

A bűnbánat az, ami mások számára is láthatóvá teszi a megtérést. Ők nem láthatják szívedet, nem tudják, mire gondolsz, de amikor abbahagyod a szit-

kozódást, vagy megszűnnek a dühkitöréseid, amikor bocsánatot kérsz hibáidért, amikor elkezded tisztelni szüleidet és szépen viselkedsz testvéreiddel, azt mások is észreveszik. Láthatóvá válik, hogy a dolgok megváltoztak.

A tanítványokat annyira jól ismerték őszinteségükről, hogy amikor Péter el akarta hallgatni kilétét, egyszerűen halász módjára kellett beszélnie. De amint utoljára megtagadta Jézust, Ő ránézett. A szeretet, amit a Mester szemében látott, összetörte a szívét és bűnbánatra készítette. Borzasztóan szégyellte magát és keservesen sírva ment el onnan.

Így történik a megtérés. Amikor Jézusra, az Ő szeretetére gondolunk, amikor látjuk, mennyire jó és kedves velünk szemben, akkor elszégyelljük magunkat, hogyan bántunk Vele. „Avagy megvted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?” (Róm 2:4)

Természetesen nem tudunk mindent megmagyarázni az újjászületéssel kapcsolatban. „A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan

“A követés mindig engedelmességet feltételez. Egyetlen katona sem követheti parancsnokát, ha nem engedelmeskedik neki. A követés utánzást jelent. Mindenben pontosan azt kell tenned, amit Krisztus tenne a helyedben.” – Manuscript

Releases, 18. köt., 276. old.

jó és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.” (Jn 3:8)

Ha a megtérésünk láthatatlan, biztosak lehetünk benne, hogy nem történt meg. „A valódi megtérés egy gyökeres változás. Egész gondolkodásmódunk megváltozik, átalakulnak szívünk indítékai, és új életet kezdünk Krisztusban.” (4T, 17. old.)

Ha meglátsz egy tojást, nem kell feltenned a kérdést, hogy kikelt-e már, vagy sem. A tojás és a csibe közötti különbség nagyon nyilvánvaló. Jézus szerint ez az újjászületéssel is ugyanígy van. Talán nem

látod a Szentlelket dolgozni szívedben, de a változás, amit előidézt, észrevehető lesz. Mint a láthatatlan szél, amely érezhető és hallható, a szívedben végbement változásokat is érzékelik a körülötted élők.

„Az újjászületés által a szív összhangba kerül Istennel és törvényével. E hatalmas változás nyomán a bűnös átment a halálból az életbe; a bűnös szent, a törvénszegő és lázadó pedig engedelmes és hűséges lett. Véget ért a régi, az Istentől elidegenedett élet; megkezdődött az új, a megbékélt élet, a hit és szeretet élete.” (A Nagy Küzdelem, 468. old.)

III. RÉSZ

Ha már újjászületél, eltávolodhatsz az Úrtól? Igen. A tékozló fiú elment egy idegen országba, mert eltávolodott Istentől. De abban a kiváltságban volt része, hogy visszatérhetett.

Ha hátat fordítottál Istennek és eltávolodtál Tőle, Ő hív, hogy térj vissza Hozzá. Helyreállíthatja a lelked. „Térjetek vissza, szófogadatlan fiak, és meggyógyítom a ti elpártolástokat! Ímé, mi hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, a mi Istenünk!” (Jer 3:22) „Titeket is megelevenített, akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2:1)

De hogyan térhetünk vissza Hozzá? Ugyanúgy, ahogy első alkalommal. Megbánjuk bűneinket, és úgy döntünk, hogy elfordulunk azoktól. „Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.” (Ézsa 55:7)

Honnan tudjuk, hogy ezek az ígéretek azoknak szólnak, akik elfordultak az Úrtól? Onnan, hogy az emberek nem térhetnek vissza Hozzá, ha korábban már nem voltak Vele. Nem eshetnek vissza, ha korábban nem fejlődtek lelkileg.

Ez a visszatérés ugyanolyan, mint egy második megtérés? Igen. Amikor teljes szívvel visszafordu-

lunk Istenhez, Ő új szívet ad nekünk. „És szívet adok nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmé lesznek, én pedig Istenökké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzám.” (Jer 24:7)

Mit tegyünk, amikor rádöbbentünk, hogy visszaestünk? Ha már nem érdekelnek annyira a lelki dolgok, mint régen, ha már nem engedelmeskedünk Istennek mindenben, amiben tudjuk, hogy kellene, ne várjunk tovább, azonnal térjünk vissza Istenhez!

„Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez, mert elbuktál álnokságod miatt! Vigyetek veletek beszédek, és térjetek vissza az Úrhoz! Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt, ami jó, és ajkaink tulkaival áldozunk néked.” (Hós 14:2-3)

Nem lenne még jobb, ha teljességgel elkerülnénk a visszaesést? Természetesen jobb lenne. De hogyan tehetjük ezt meg? „Az írás viszont világosan megmondja, hogy aki egyszer már ismerte az élet útját,

örvendezett az igazságnak, azokat a hitehagyás veszélye fenyegeti. Ezért naponta szükségük van Istenhez való határozott megtérésre.” (SDA Bible Commentary, 6. köt., 1114. old.)

A megtérésnek nem egyszer kell megtörténnie keresztény tapasztalatunk kezdetén, majd utána minden lényeges visszaeséskor, hanem naponta.

„Senki sem életerős keresztény, hacsak naponta tapasztalatra nem tesz szert Isten dolgaiban, hacsak naponta meg nem tagadja magát, hacsak jókedvvel nem viseli keresztjét, és nem követi Krisztust. Min-

den életerős keresztény naponta fejlődik lelkiében. Amint halad a tökéletesség felé, naponta tapasztalni fogja az Istenhez való megtérést. A megtérés pedig nem teljes, amíg el nem éri a tökéletes keresztény jellemet, amíg teljesen fel nem készült a halhatatlanság utolsó simítására.” (2T, 505. old.)

Megtértél? Valóban megtértél? Minden nap megtérsz? Ne pihenj elégedetten, ameddig nem vagy teljes mértékben biztos benne, hogy a válaszod mindhárom kérdésre igen.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Mit jelent az új szív, az újjászületés? Válaszolj olyan egyszerűen és világosan, hogy egy kisgyerek is megértse.

2. Melyek azok a dolgok, amelyek nem szükségesek az újjászületéshez? _____

II. RÉSZ

3. Melyik ajándék jár együtt a megtéréssel? _____

Mi a bűnbánat? Tiszta, közérthető szavakkal írd le válaszod! _____

4. Mi vezette Pétert bűnei megbánására, miután előtte többször is fogadkozott és hazudott? _____

Téged mi vezet bűnbánatra? Róm 2:4 _____

5. Olvasd el Kol 3. fejezetét. Írd le a megtért és a megtéretlen ember közötti különbséget. _____

6. Tekints vissza az életedre. Megtértél? Ne feledd, ha megtértél, akkor nyilvánvaló, hogy megtörtént, még akkor is, ha nem tudod megmagyarázni a folyamat minden részletét. _____

III. RÉSZ

7. Milyen bibliai bizonyítékot ismersz arra nézve, hogy bármikor visszatérhetsz Istenhez, ha visszaestél? _____

8. Ez 18:23-ra adott válaszod igen, vagy nem? (lásd: 32. v.) _____

Miért fontos ez? _____

Csudák az életemben

– 9. rész, írta: John N. Loughborough

Előítéletek nélkül

Ezernyolcszázötvenkettő nyarán egyik nagybátyámra erős hidegrázás és láz tört. Magához hívatott, és azt mondta: „John, szeretném, ha felolvasnál nekem Jakab levelének ötödik fejezetéből.” Megtettem.

Ezután hozzátette: „Hiszem, hogy ha megkéred Boughton és Morehouse testvéreket, hogy csatlakozzanak hozzád imában és kenjenek meg olajjal, az Úr kigyógyít ebből a lázból és jobban leszek. Megkéred őket?” Megtettem, és ők azonnal jöttek. Követték a Jakab levelében olvasott utasításokat, melynek következtében a láz teljesen elmúlt, és a szobát betöltötte az Úr jelenléte.

Néhány héttel később tudomást szereztem róla, hogy egy hetednapi lelkész van Parmában, és ott már sok adventista hiszi, hogy az Egyesült Államok lesz a kétszarvú fenevad, ugyanakkor elkezdtek megünnepelni a hetedik napi szombatot. Néhány elsőnapi (vasárnapünnepelő) adventista megpróbált előítéleteket ébreszteni bennem a szombattartókkal kapcsolatban. „Összegyűlnek, kiáltoznak és sírnak, hangos, fanatikus megnyilvánulásaik vannak” – mondták.

Sokat imádkoztam e kérdés tekintetében. Egy éjjel azt álmodtam, hogy Rochesterben vagyok egy adventista összejövetelen. A teremnek alacsony mennyezete, füstös falai voltak, gyér világítással és szellőzéssel. Felismertem néhány lelkészt. Köztük volt Joseph Marsh, J. B. Cooke és O. R. L. Crosier is. Az emberek nemcsak zavarodottak, hanem szomorúak és csüggedtek is voltak. Amikor a lelkészek közül egyesek felálltak prédikálni, beszédük láthatóan megdöbbenetett hallgatóikat.

Ahogy a helyzetről gondolkodtam, közvetlenül előttem kinyílt egy ajtó, amely egy sokkal nagyobb szobába vezetett, ahol a falak magasak és ragyogóan tiszták, fehérek voltak. Jól megvilágított és szellőztetett helyiség volt, és vidám légkör uralkodott. Mindenkinék Biblia volt a kezében és láthatóan nagy meglepődéssel élvezték igazságait. A szoba túlsó végében egy táblázat volt kifüggesztve, amelyet még soha nem láttam. Egy zsidó szentélyt és egy kétszarvú fenevadat ábrázolt. Mellette egy magas ember állt, akinek már a megjelenése is őszinteséget, odaadást és komolyságot sugárzott. A hallgatóságban parmai és hamlini testvéreket fedeztem fel.

Álmomban felálltam és kijelentettem: „Átmegyek a másik terembe.” Elkezdtem gondolkodni a kettő közötti hatalmas különbségről és azzal a gondolattal ébredtem fel, hogy nemsokára nagy világosságot fogok tapasztalni a szentély és a kétszarvú fenevad kérdésének körében.

Néhány nappal később a rochesteri Orton testvér így szólt hozzám: „A hetednapi testvérek sorozatot tartanak a Mt. Hope sugárút 124. szám alatti épületben. Menjünk el egyik összejövetelükre.” „Nem! Én nem megyek” – ellenkeztem.

„De feladatod van ott. A nyájadból néhányan csatlakoztak a szombati adventistákhoz, és neked kötelességed visszahozni őket abból az eretnokségből. Lehetőséget kínálnak fel neked, hogy felszólalj az összejövetelükön. Készítsd elő a beszéded, és két perc alatt bebizonyíthatod nekik, hogy a szombatot eltörölték” – mondta.

Hét másik elsőnapi adventistával elmentünk az említett összejövetelre.

Amikor beléptünk, éppen egy bizonyágtevést hallgattak. Nem volt semmi fanatikus, lármás megnyilvánulás, hanem nyugodt beszélgetés, néhányan könnyeztek. Ez a mennyei légkör mélyen érintett. Ekkor lépett elő Harvey Cottrell Mill Grove-ból, és arca sugárzott Isten szeretetétől: „Áldott legyen az Úr neve az irántam való jóságáért. Múlt csütörtökön nagyon türelmetlenül vártam, hogy eljöhessek az összejövetelre, de egész nap lázasan feküdtem az ágyban. Kérésemre a testvérek követték Jakab levelének utasításait, megkentek olajjal, imádkoztak értem és meggyógyultam. Áldott legyen az Úr neve!”

Ezt a nyugodt, egyszerű bizonyágtételt követően a Szentlélek betöltötte a termet jelenlétével. Ezt mondtam magamban: „A nagybátyám esetében is pontosan így történt.” Előítéletem azonnal azzá a meggyőződéssé változott, hogy ezeken az embereken Isten áldása nyugszik. Amikor körülnéztem a teremben, felfedeztem, hogy az előttem levő falon egy pontosan olyan táblázat lóg, mint amit álmomban láttam, és amikor J. N. Andrews lelkész felállt beszélni, őt is felismertem.

Így kezdte: „Előkészítettem egy bizonyos témát, de a társas beszélgetés alatt meggondoltam magam. Talán az Úr akarata, hogy egy másik témáról beszéljek, és pedig azokról a bibliaszövegekről, amelyekkel azt vélik magyarázni, hogy a Tízparancsolat a kereszten el lett törölve.”

Andrews lelkész nem tudta ki vagyok. Senki, egyetlen szót sem szólt hozzá, mióta beléptem az ajtón.

Történelmi kapcsolat

Szabadság Krisztusban

Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” János nem talált szavakat leírni azt a hatalmas szeretetet, mellyel Isten minket megajándékozott. Csak arra szólít fel, hogy figyeljük meg, tapasztaljuk meg ezt.

Isten beleegyezett, hogy egyetlen, szeretett Fiát elküldi erre az érzéktelen, megromlott földre, hogy emberként az emberek között éljen és elszenvedje a kereszthalált. Hát nem elegendő bizonyíték ez Isten szeretetének erejére?

Isten szeretete olyan magas, mint a menny, és olyan széles, mint az örökkévalóság. Miért adta nekünk? Azért, hogy az Ő gyermekei legyünk. „De én nem vagyok kész keresztény lenni. Még nem éltem ki magam” – mondja egy fiatalember. Egyszer beszélgettem egy csoport fogollyal. Egyikük egy fiatalember volt, aki éppen befejezte a főiskolát. Tanulmányait szorgalmasan végezte és úgy tervezte, hogy jó élete lesz. Azonban rossz társaságba keveredett, elkövettek egy bűncselekményt, előállították és elítélték őket, és ez a fiatalember hét év börtönbüntetést kapott. Szomorú eredménye a fiatalság kiélésének.

Kedves fiatalok, ti is azok között vagytok, akik hisznek a fiatalság léhaságában? Ne feledjétek, hogy közeleg az aratás, és mindenki azt aratja, amit elvetett. A fagy nem töri le, a vihar nem rombolja szét, a kártevők nem pusztítják el a vetést. Biztosak lehetetek a gazdag termésben. Ha időtöket léhasággal, szórakozással, önfényezéssel töltitek, a keserűség termését kell learatnotok. Amikor viszontagságos idők jönnek, megtapasztaljátok, hogy Sátán szolgálata valóban csak szenvedés.

Amikor az egyik fiataalt kérve kértem, hogy térjen a Megváltóhoz, így válaszolt: „Nem vagyok készen. Ez a zenei együttes felbomlana, ha én kilépnék. Szükség van rám ebben a társadalmi körben. És, szükségem van a szabadságomra.”

Nem tudta, mit beszél. Nincs szabadság azon kívül, mint amit Krisztus ad nekünk. A bűnben csak szolgaságot találunk. Mivé vált Ádám a bűnbeesés után? A bűn rabjává, és sötét jövőjét egyedül az eljövendő Megváltó ígérete ragyogta be.

Akik azt hiszik, hogy a Krisztusnak való odaszentelődés szabadságuk elvesztésével jár, a legrosszabb zsarnok fogságában vannak. Sátán megkötözi őket a sötétség láncával és örül pusztulásuknak. És még ők beszélnek a szabadságról! Szabadság a bűnben, amikor a bűn zsoldja a halál!

Krisztus mindannyiunkat elhalmoz áldásokkal, amelyeknek örvendezhetünk. A természet szépségei az Ő keze munkája. Minden lélegzetvételünk bizonyítéka annak, hogy mit köszönhetünk a mennyei erőnek. És hol van odaadásunk, Isten iránti szeretetünk? Sokan, akik az Ő követőinek vallják magukat, csak névleg keresztények.

Isten annyi mindent tett, hogy lehetővé tegye számunkra a szabadságot Krisztusban, hogy szabadok legyünk a rossz szokások és gonosz hajlamok rabságától. Kedves ifjú barátaim, nem törekedtek arra, hogy Krisztusban szabadok legyetek? Ne azokra nézzetek, akik keresztényeknek vallják magukat, és mondják rájuk: „Nem bízunk bennük. Ha életük a kereszténység példája, akkor mi nem kérünk belőle.” Ne a körü-

“ Akik azt hiszik, hogy a Krisztusnak való odaszentelődés szabadságuk elvesztésével jár, a legrosszabb zsarnok fogságában vannak. ”

löttetek élőket figyeljétek, hanem az egyedüli tökéletes példaképet, az ember Jézus Krisztust. Tekintsetek Rá, és átalakultok az Ő képére.

Próbáljátok bemutatni a jobb utat azoknak, akikkel kapcsolatba kerültök; azt, ami abba a városba vezet, melynek építője és alkotója Isten? Ha alázatosan jártok Istennel, a Szentlélek hatékonyá tesz benneteket. Ha világosságotok jó cselekedetekben ragyog, a körülöttetek élők meglátják a világosságot a ti fényetekben. Ne engedjétek, hogy az elhalványuljon, mert az nemcsak saját lelketekre, hanem másokéra nézve is veszélyes. Ragyogjon fényetek. Legyetek vidámak, reményteljesek és állhatatosak. Gyűjtsétek a kegyelmet és az erőt, hogy napról napra mind meg-

bízhatóbbá és reményteljesebbé váljatok. Imádkozzatok, figyeljétek és dolgozzatok, mert másként az Úr napja úgy érkezik meg, mit az éjjeli tolvaj. A sikerekkel együtt feladataitok és kötelességeitek is sokasodnak.

Sátán megpróbálja eltántorítani elméteket Jézustól és azzal ámít, hogy nem azt aratjátok, amit vetettetek. Ne hallgassatok rá. Tegyétek Istent az első helyre. Rejtőzzetek el Benne. Fogadjátok szívetekbe a Megváltót, mint szeretett vendéget. Nélküle semmit, de Vele „mindent” megtehettek. Ő mindenható Isten, örök Atya, békesség Fejedelme. Legyőzhetetlen, és akik az Ő erejével dolgoznak, győztesek lesznek.

– *The Youth's Instructor*, 1902. augusztus 21.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi Isten szeretetének bizonyítéka? _____

- Miért kaptuk ezt a szeretetet? _____
2. Mit ne feledjenek el azok, akik a fiatalság léhaságában hisznek? _____

3. Mi az egyedüli szabadság, amivel rendelkezhetünk? _____
Mi az egyedüli, amit a bűn hozhat számunkra? _____
4. Jellemezd azokat, akik szerint a Krisztusnak való odaszentelődés a szabadságuk elvesztésével jár. _____

5. Soroljátok fel néhány áldást, amit Istentől kapunk. _____

6. Mit kell tennünk ahelyett, hogy a körülöttünk levőket figyelnénk? _____

7. Mit próbáljunk bemutatni azoknak, akikkel kapcsolatba kerülünk? _____
Mi történik, ha világosságunk jó cselekedetekben mutatkozik meg? _____
8. Melyik két dologgal próbálkozik Sátán? _____

9. Mit tegyünk ahelyett, hogy rá hallgatnánk? _____

A hit fejezetei

Egy nyitott ajtó

Brad Mills

Csing-csing.” Azonnal felvettem a telefont, és a vonal másik végén egy kedves hang szólalt meg angolul, erős portugál akcentussal. „Mills úr, itt a miami-i brazil konzulátus. Ezennel értesítjük, hogy a Brazíliában végzett önkéntes munka érdekében beadott vízumkérelmüket elutasították.”

Megdöbbenve, ledermedve, hitetlenkedve kérdeztem vissza: „Elutasították! Úgy érti...? Vagyis, hogy érti? Most mit tegyünk?”

Már ott voltunk Brazíliában és készültünk újraindítani az amazonasi régió orvosi segítő szolgálatát, Krisztus közeli visszajövetelének üzenetével kiegészítve. Ott voltunk, a feleségemnek négy hete volt hátra, hogy világra hozza második fiunkat, és egész életünket arra szenteltük, hogy ezt az ügyet képviseljük. Most pedig a vízumkérelmünket *visszautasították*.

Csak imádkoztunk és imádkoztunk, és kérdeztük Istent, hogy mi történik. Láttuk az Ő irányítását, nagyon sok kilátástalan helyzetben megtapasztaltuk erejét, és rengeteg ajtót nyitott meg előttünk. Hogy történhet ez most? Elhatároztuk, hogy hittel lépünk előre. Biztosak voltunk abban, hogy ez is csak az ördög elterelő hadművelete lehet, hogy elbátortalanítson és eltántorítson Isten munkájától. Hittel, sok imával indultam el az Egyesült Államok nagykövetsége felé, hogy lássam, mi a teendő.

Nehéz helyzet volt. A gyerekünk Brazíliában fog megszületni úgy, hogy szülei csak turistavízummal rendelkeznek. Ezek október 10-ig voltak érvényesek, tehát az volt az utolsó nap, amikor még törvényesen az országban tartózkodhattunk. Ha a kicsi Brazíliában születik meg, akkor kérnünk kell az amerikai állampolgárságot, amerikai születési anyakönyvi kivonatot, valamint amerikai útlevélet neki, és ez mintegy négy hetet vesz igénybe. Tehát kérhetik, hogy hagyjuk el az országot, térjünk vissza az Egyesült Államokba, de a kicsinek, mivel még nem lesz amerikai állampol-

gár, nincs joga visszatérni. Ez komoly gondot jelentett! Az amerikai nagykövetségen a kedves hivatalnok meghallgatott, de ő sem volt biztos benne, hogy mi a teendő ebben az esetben. Azt javasolta, hogy beszéljünk a brazil rendőrséggel, mert ők foglalkoznak az emigrációs kérdésekkel. Még több imával indultam el oda. Újra elmagyaráztam a helyzetünket. A vízumkérésünket visszautasították, úton van a kisbaba, és több időre van szükségünk, hogy a babának útlevélet készíttessünk, hogy visszatérhessünk vele az Egyesült Államokba.

A hölgy nagyon nyugodtan elmondta, hogy amikor a kisbaba megszületik, nem kell mást tennünk, mint bemutatni a keresztlevét, és automatikusan megkapjuk a végleges állampolgárságot. Végleges állampolgárság? Ez csodálatosan jó hír volt. Egy ideiglenes vízum helyett, amely 230 dollárba került és évente meg kell újítani, állandó állampolgárok lehetünk! Ez csupán személyenként 60 dollárba kerül, és állandó! Áldott legyen az Úr neve!

Jézus mondta: „Ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat.” (Jel 3:8)

Van valami, ami lehetetlen Istennél? Biztosan nincs. Az evangélium terjesztése során gyakran találkozunk számunkra lehetetlennek tűnő helyzettel. Isten azonban azt kéri, hogy menjünk előre. A munka az Övé, és Ő biztosítja a sikert.

Szeretnéd látni, hogy Isten ajtókat nyit meg életedben? Bízz Benne! Fogadd el meghívását, és engedd, hogy nyissa meg előtted az ajtót. Csak egy hittel teli élet lehet teljes.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

MISSZIÓUTAK

Aranyszöveg | 1Krónika 16:23-24

„Mind ez egész föld énekeljen az Úr-
nak, napról-napra hirdessétek az ő
szabadítását. Beszéljétek a pogányok
között az ő dicsőségét, minden népek
között az ő csudálatos dolgait.”

I. RÉSZ

Az értelmező szótár meghatározása szerint a *misszió* latin eredetű szó, jelentése fontos küldetés, utazással járó politikai, vallási vagy gazdasági célú megbízatás. Vannak diplomáciai missziók, úrmissziók és katonai missziók is.

Egyes missziók titkosak, nagyon érzékeny információkat őriznek, és csak a legmegbízhatóbb személyeket választják ki teljesítésükre. Vannak veszélyes küldetések, amelyeket komoly képzésnek és tapasztalatszerzésnek kell megelőznie.

Amikor kereszténnyé lettünk, Isten egy küldetést bízott ránk. „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek.” (Mt 28:19-20)

Bár Istennek minden korosztály számára van feladata, legfontosabb küldetéseinek nagy részé-

hez képzett fiatalokra van szüksége. Ezek a missziók időnként nehezek és kockázatosak, és teljesítésükhöz a Föld különböző pontjaira kell elutazni. De minden veszély és kihívás ellenére egy biztos: „Ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20)

Első misszióink ott kezdődik, ahol vagyunk. Ez a felkészülés. „Akik igazi misszionáriusok lesznek távoli országokban, küldetésüket otthon kell elkezdeni. Akik a Mester szőlőskertjében szeretnének dolgozni, először azt a kis szőlőt kell gondozniuk, amit Ő a gondjaikra bízott. Csak így készülhetnek fel.” (*The Youth's Instructor*, 1901. január 17.)

“ Ha minden gyülekezeti tag tevékeny misszionárius lenne, az evangélium gyorsan terjedne minden országban, és eljutna minden nemzethez, nyelvhez, és néphez. ”

– 9T, 32. old.

TARTALOM | C-10 | MÁRCIUS 5.

73 | Misszióutak

77 | A szombat igazságának felfedezése

78 | Ki?

80 | Kedves naplóm

Sokan szentelik életüket az otthoni missziónak, de Isten egyeseket más szolgálatra hív el. Az erre való felkészülés magába foglalhat rövid misszióutakat. Krisztus két ilyen útra küldte el tanítványait. Számkra is hasznos átismételni azokat az utasításokat, melyekkel indulás előtt ellátta őket: „Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét tanítványát, adánakik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására. És elküldé őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak.” (Lk 9:1-2)

A bevezető képzés után Megváltónk elmagyarázta a végrehajtás olyan részleteit is, hogy mi legyen a pénzügyekkel és az ellátással. „És monda nékik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálcákat, se táskát,

se kenyeret, se pénzt; se két-két ruhátok ne legyen. És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok tovább.” (Lk 9:3-4)

Sokan, akik nagyon szegény helyekre mennek misszióútra, meglepetten tapasztalják, mennyire boldogok az emberek fürdőszoba nélküli, zsúpfedeles házaikban. Látják, hogy a pénz és az ingóságok nem teszik a gazdagokat a szegényeknél boldogabbá.

Mégsem gondolnak arra, hogy üres kézzel induljanak egy utazásra! Miért küldte el akkor Jézus üres kézzel misszionáriusait? Azt szerette volna, ha meg tapasztalják, hogy Ő gondoskodik róluk, amikor nekik nincs rá lehetőségük (lásd: Lk 22:35).

És az egyik legcsodálatosabb dolog egy misszióúton: megfigyelni, ahogy Isten betölti szükségleteinket.

II. RÉSZ

Missziós útjukon a tanítványok felfedezték Krisztus örömének titkát: „Krisztus örömét lelte abban, ha segített a bajbajutottakon, ha megkereste az elveszetteket, ha megszabadította az elnyomottakat, ha felemelte az elesetteket, ha meggyógyította a betegeket, ha az együttérzés és vigasztalás szavait mondhatta a szomorúaknak, csüggedteknek és szenvedőknek. (...) Minél többet teszünk másokért, annál jobban megszeretjük ezt a munkát, és annál nagyobb örömet lelünk a Mester követésében.” (*Colporteur Ministry*, 46. old.)

Másokért dolgozni öröm, de ugyanakkor eléggé kimerítő és megterhelő is. A mi megváltásunkért dolgozva Jézus is gyakran kimerült fizikailag, ezért ismeri a hűséges munkások szükségleteit, és tudja, hogyan enyhítse azokat. Ezt onnan láthatjuk, ahogyan tanítványait misszióútjuk végén segítette, amikor szomorú hírt kaptak. A nagy prédikátor, Keresztelő János, halott volt. Saját jövőjükért is aggódtak, amikor a próféta tragikus megölésére gondoltak. Ugyanakkor fáradtak is voltak a nemrég befejezett, kimerítő missziómunka után. Fáradtságukat és szomorúságukat látva Jézus meghívta őket, hogy vonuljanak félre és pihenjék ki magukat: „Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélének néki mindent, amit cselekedtek. És azokat maga mellé vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak pusztá helyére.” (Lk 9:10)

A Biblia más misszióutakról is beszél. Pál első misszióútja két és fél évig tartott. Magával vitte a fiatal János Márkot. Márk egy odaszánt keresztény családból származott, akiknél a korai gyülekezet gyakran

összegyűlt imádkozni. Akkor is egész éjjel ott imádkoztak, amikor Péter kiszabadult a börtönből és megmenekült a haláltól.

Bár János Márk biztosan nagyon izgatottan készült a misszióútra, sokat kellett tanulnia erről a munkáról. Pál és kísérei üldözéseknek voltak kitéve, életveszélyes helyzetekbe is kerültek. János Márk megrémült és hazament. Ez nehezen mondható sikeres kezdsnek. Istennek olyan emberekre van szüksége, akik Márktól eltérően a nehéz körülmények ellenére kitartanak. „Isten embereket hív el, (...) akik az elcsüggesztő és ínséges helyzetekben is kitartanak, akik buzgósággal, elhatározással és hittel rendelkeznek, amelyek a misszióterületeken nélkülözhetetlenek. Kitartó munkával és Izrael Istenébe vetett bizalommal tetterős és bátor férfiak csodákat művelhetnek.” (*Az evangélium szolgálói*, 469. old.)

Később János Márk a második misszióútjára is el akarta kísérni Pált. Barnabás hajlandó lett volna egy második esélyt adni a fiatalembernek, de Pál ezt elle-

“Az igazi nevelés misszionáriusképzés. Istennek valamennyi fia és leánya misszionárius, és arra nyer elhívást, hogy misszionárius legyen. Az Úr és felebarátaink szolgálatára hívtak el bennünket. A nevelés célja pedig az erre a szolgálatra való felkészítés kell legyen.” – *Keresztény szolgálat*, 64. old.

nezte. Nem gondolta, hogy János Márk rendelkezik egy misszionáriushoz illő elszántsággal és határozottsággal.

János Márk távozása után Pálnak eszébe juthatott volna Jónás misszióútja. Isten Jónást is elhívta, hogy prédikáljon a pogányoknak. „És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, (...) mondván: Kelj fel, menj Ninivébe.” (Jón 1:1,2)

De a misszionáriusnak is misszionáriusra lett volna szüksége. János Márkhoz hasonlóan Jónás is feladta. Addig menekül a küldetés elől, míg végül le nem nyeli egy hal. Isten nem mondott le Jónásról, amikor ő nem válaszolt az első hívásra. Megengedte, hogy a körülmé-

nyek megalázzák, majd adott neki egy második esélyt. „És lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszor is, mondván: Kelj fel, menj Ninivébe.” (Jón 3:1,2)

János Márk is elment más misszióutakra. Tanult hibáiból, és hatékony misszionáriussá vált. Mindannyian áldást nyertünk mind Jónás, mind János Márk tapasztalatából, mert mindketten írtak könyvet a Bibliába. A következő alkalommal, amikor Jónás könyvét vagy Márk evangéliumát olvasod, ne feledd, mennyire fontos a második esély!

Csodálatos misszióútra menni, ha képes vagy rá. Tapasztald meg a szolgálat örömét és az Istennel való együttműködés erejét, hogy segíts másokon.

III. RÉSZ

Te is tartozhatsz azon fiatalok közé, akik már voltak misszióutakon. Az egyik leg-hatékonyabb rövidtávú missziós küldetés fiataloknak a nyári könyvevangelizációs programokra való jelentkezés.

„A helyesen végzett könyvterjesztés a legmagasabbrendű lélekmentés. A lehető legjobb és legsikeresebb mód, hogy eljuttassuk az emberekhez a jelen fontos igazságát. A lelkész munkájának hordereje kétségbevonhatatlan. Sokan azonban, akik bár éheznek az élet kenyerére, nincsenek abban a kiváltságos helyzetben, hogy Isten megbízott igehirdetőitől hallják az Igét. Ezért elengedhetetlen, hogy széles körben terjesztük kiadványainkat. Így az üzenet oda is eljut, ahova a lelkész nem mehet. Így sokak figyelmét felhívhatjuk a világtörténelem zárójeleneteivel összefüggő fontos eseményekre.” (6T, 313. old.)

Nem számít, hol vagyunk misszionáriusok, mindig észben kell tartanunk, mennyire fontos fenntartani Istennel való kapcsolatunkat. Sátán minden eszközzel megpróbál elszakítani Tőle. Álmunkat zavarhatják különböző zajok, rovarok vagy kényelmetlen fekvőhely. Előállhatnak egészségügyi gondok

vagy ellenállás. Mi azonban ne engedjük, hogy ezek közül bármelyik megállítson és távol tartson az áhítattól. Amikor Dániel egy pogány országban élt, mindig a személyes áhítatot tette az első helyre, még akkor is, amikor az életveszélyessé vált számára. „Dániel pedig, amint megtudta, hogy megíratott az írás, beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napjában térdeire esék, könyörge és dicséretet tőn az ő Istene előtt, amiként azelőtt cselekszik vala.” (Dán 6:10)

Ez jó tervezés. Nem segíthetünk valakit a mennybe, ha mi magunk nem a menny ösvényén állunk. „Jellemünk és az, ahogy élünk, határozza meg, hogy milyen hatással vagyunk másokra. Ahhoz, hogy másokat meg tudjunk győzni Krisztus kegyelmének erejéről, ismernünk kell tapasztalatból ezt az erőt. Az evangéliumnak, amit mások megmentése érdekében hirdetünk, a saját lelkünket megmentő evangéliumnak is

kell lennie. Csak Krisztusba mint személyes Megváltónkba vetett élő hit által éreztethetjük befolyásunkat egy kételkedő világban. Ha lelkeket akarunk a rohanó árból kimenteni, nekünk magunknak kell erősen állnunk a Sziklán: Krisztus Jézuson.” (*A Nagy Orvos lábnyomán*, 469. old.)

Milyen nagy hangsúlyt fektet ez saját, személyes tapasztalatunk és Jézussal való kapcsolatunk fontosságára! A távoli országokban vagy az otthonunkban

végzett missziómunka is hatástalan, ha nem ismerjük személyesen a Megváltót, akit másoknak próbálunk bemutatni. Amikor azonban ismerjük Őt és elkezdünk megtapasztalni a szabadulást, amit ingyen felajánlott nekünk, akkor első gondolatunk mindig az, hogy megosszuk másokkal ezt a csodálatos hírt, akár közel, akár távol vannak tőlünk. Ezután válhatunk Isten segítségével sikeres misszionáriusokká.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Írd le a farizeusok misszióútjainak hatékonyságát. Mt 23:15 _____

Hasonlítsd össze azzal a küldetéssel, amit Jézus bízott a tanítványaira. Mt 28:18-20 _____

2. Mi az első dolog, amit meg kell tenned annak érdekében, hogy sikeres misszionárius lehess egy idegen országban? _____

Mit jelent ez a mindennapi életben? _____

3. Hogyan lehetnek boldogok a nagyon szegény emberek? _____

Hogyan nyerhetsz boldogságot ugyanabból a forrásból akkor is, ha egy gazdag országban élsz? _____

II. RÉSZ

4. A világ szerint önmagunk kiszolgálása a boldogság útja. Miben lelt Jézus örömet és megelégedést? _____

Minden tevékenységed közül melyik hozza neked a legtöbb örömet? _____

Mit tehetsz annak érdekében, hogy boldogabb légy a Krisztusért végzett szolgálatodban? _____

5. Fogalmazz meg néhány tanulságot Jónás és János Márk történetéből. _____

6. Gondolj ismerőseidre! Adnod kellene valamelyiküknek egy második esélyt? _____

III. RÉSZ

7. Hogyan volt Dániel személyes hitélete bizonyágtétel a perzsáknak? _____

8. Miért annyira fontos a személyes áhítat fenntartása egy misszióúton? _____

Csodák az életemben

– 10. rész, írta: John N. Loughborough

A szombat igazságának felfedezése

Legnagyobb meglepedésemre és csodálkozásomra Andrews lelkész a Kolossébeliekhez írt levéltől kezdve magyarázta azokat a bibliaszövegeket, amelyeket én is pontosan ugyanabban a sorrendben jegyeztem fel.

A Kolossébeliekhez írt levélben található kérdéses szöveget úgy magyarázta, hogy két törvény van. Az erkölcsi törvény, amely a Tízparancsolat, és amely örök érvényű, valamint a ceremóniális törvények, amelyek Jézusra mutattak előre, és amelyek a kereszten megszűntek. Ennél a pontnál a Szentlélek erős ihletést éreztem. Ezt mondtam magamban: „Ez a legkézzelfoghatóbb, amit valaha a törvényről hallottam. Ez mindent a helyére tesz gondolataimban.” És úgy is volt. A továbbiakban Andrews lelkész a kétszarvú fenévről, a szentélyről és annak megtisztításáról, valamint a hármasszöveg üzenetéről is beszélt. Minden pontot egyértelműen tisztázott. Majdnem naponta meglátogatott minket és imádkozott velünk. A rochesteri közösség is sokat imádkozott az érdeklődőkért. Nemcsak az igazságról meggyőző bizonyítékok, hanem a Szentlélek nyilvánvaló jelenléte is meghatározó fontossággal bírt számunkra és meglágyította szívünket. Nem tudtam távol maradni az előadásoktól, és nem tudtam ellenállni a bemutatott érveknek.

Amikor 1852 szeptemberében elfogadtam a szombat igazságát, még mindig volt megbízatásom a következő három vasárnapra az elsőnapig adventistáknál. Elhatároztam, hogy ezeknek eleget teszek, de semmit nem mondok az új világosságról, mert tudtam, hogy alaposan fel kell készülnöm álláspontom megvédésére. Minden helyszínen kijelentettem, hogy nem megyek többé.

Már a negyedik szombatot töltöttem Rochesterben. Aznap nyilvánosan is kiálltam a harmadik angyal üzenete mellett, és beadtam egy cikket a Szemlébe, amelyben bejelentettem áttérésemet. Azon az összejövetelen láttam először White testvért és férjét. Három hónapig távol voltak Rochestertől, lovas kocsival utaztak az országban, látogatva a New England-i szombattartókat.

A szombati összejövetel a Mt. Hope sugárút 124. szám alatt volt. Imaterem, lakóter és a *Review and*

Herald nyomdája is ugyanott volt. Oswald Stowell volt a nyomdász, aki akkoriban súlyos mellhártyagyulladás-tól szenvedett, és az orvosok lemondtak róla. A szomszédos szobában feküdt, és az istentisztelet végén kért, hogy imádkozzunk érte.

Miután bemutattak a White házaspárnak, megkértek, hogy menjek velük a betegszobába imádkozni, míg a közösség többi tagja csendes imában támogatta minket a teremből. Letérdeltünk az ágy mellé, és ameddig mi imádkoztunk, White lelkész az Úr nevében megkenete olajjal Stowell testvért. Azonnal meggyógyult. Amikor felálltunk, már ő is ült, tapogatva oldalát, amely addig annyira fájt. „Teljesen meggyógyultam, holnap már dolgozhatok” – mondta. Ugyanaz az áldás, amely őt meggyógyította, nagy mértékben áradt ki White testvérnőre is. White lelkész ránézett, majd kijelentette: „Ellennek látomása van. Ameddig ebben az állapotban van, nem lélegzik. Ha valaki szeretné látni, nyugodtan közelebb jöhet és meggyőződhet erről.”

Az ágy mellett térdelt nyitott szemmel, a távolba tekintett, de nem elrévedve, hanem kellemes, értelmes arckifejezéssel. Arckifejezése frissességet árasztott, arca pirosposzsgás volt. Bár felfelé nézett, a fejét jobbra-balra mozgatta, mintha különböző tárgyakat követne tekintetével. Mindenki számára világos volt, hogy mindenről megfeledkezett, ami körülötte zajlott. Kezeit időről időre felemelte. A látomás mintegy fél órán át tartott. Közben szavakat, esetenként egész mondatokat mondott, de nem lélegzett. A látomás végeztével mély levegőt vett, és az első három lélegzetvétele olyan volt, mint egy újszülött első lélegzetvétele. A látomás végeztével bizonyosságot tett az ott összegyűtteknek. Különösen hozzám beszélt, vázolván az igazság elfogadása előtti gondolataimat, még azokat is, amelyekről senkinek nem beszéltem. Ahogy ezeket meghallottam, kijelentettem: „Biztos, hogy emberi erőnél nagyobb hatalomhoz csatlakozott a látomás során.”

Történelmi kapcsolat

Ki?

Isten dicsősége az egész földet bevilágítja. Mennyire nehezebb egyeseknek elismerni ezt és megtérni.

Az önzés, büszkeség, szertartásosság és önelégültség légköre veszi körül lelküket, és nagyon nehéz számukra felismerni az igazságot és értékelni azt. Egyesek kilépnek a fényből és sötétségben járnak, ami most sokkal sűrűbb, hisz korábban a világosságban jártak. Visszaautasítva a fényt, a legértékesebb dolgoktól fosztják meg magukat. Visszaautasítva az igazságot nem is tudják, hogy miről maradnak le. A kegyelemből kapott fényt nem értékelték, nem ültették gyakorlatba, és sokan nem cselekszik az ígét. Minden igaz hívőnek fel kell ismernie ezt a magasztos kötelezettséget. Mindenkinek feladata, hogy Isten misszionáriusaként megkeresse az elveszett lelkeket. Oda-szentelt munkások egész hadseregét kellene látnunk, akik nem a saját, hanem az Úr akaratát követik. Isten munkatársainak kell lenniük. Dolgoznak, imádkoznak és folyamatosan Jézusra, hitük szerzőjére és bevégzőjére tekintenek. Akik teljes mértékben átadják magukat Istennek, minden gondolatukat, imájukat és képességüket szolgálatuknak szentelik.

Kedves fiatalok, ha Krisztus igaz tanítványai vagytok, minden képességeket szenteljétek Neki, hogy hatékony módszerek által szólíthassátok meg a megtérteneket. Legyetek Krisztus tevékeny munkásai. Minden gyülekezetben szükség van rátok. Mindenkinek fel kell ismernie, hogy Istentől kérjen tanácsot, majd jól irányzott személyes erőfeszítések által mentsen lelkeket, akikért Krisztus meghalt. Egyetlen bűnös se kerüljön úgy egy keresztény befolyási körébe, hogy ne érezze a krisztusi érdeklődést. Akik az igazság hívőinek vallják magukat, az Igazság Napjának értékes fénysugaraiban kell járniuk. Fiataljaink közül ki adja át magát Istennek azzal a céllal, hogy ifjú társai meg-

mentéséért dolgozzon? Ki adja át talentumait a pénzváltóknak? Ki érez szent kötelességtudatot, hogy minden Istentől kapott tehetségét a lélekmentésre fordítsa? Kedves ifjak, miért nem alkottok csoportokat, hogy Krisztus katonáiként álljatok munkába, és minden erőttökkel tevékenykedjétek a Mester szolgálatában, lelkeket mentve meg a pusztulástól? Minden gyülekezetben alakuljanak csoportok ennek a munkának a végzésére. Olvassuk, hogy a gazda, mielőtt elment otthonról, mindenkinek kiosztotta a feladatát. Senki nem maradt tétlen.

Fiataloktól és idősektől egyaránt kérdezem: Jézus a személyes Megváltótok? Ha nem ismertétek fel, hogy Ő a tiétek, tegyétek ezt meg minden áron, majd késlekedés nélkül mondjátok el másoknak, mit tapasztaltatok keresztény életutatokon. Ne engedjétek, hogy a szél ide-oda vessen, hanem mutassátok meg, hogy van gyökereitek, hogy hisztek és gyakoroljátok az igazságot, hogy annak megszentelő ereje életeteken és jellemeteken nyugszik. Akkor rendelkeztek a világossággal, és abban jártok. A fiatalok nemcsak azokért munkálkodnak, akik szombatünneplőnek vallják magukat, hanem azokért is, akik nem a mi hitünket vallják, mert Istennél nincs személyválogatás? Minden lélek értékes, mert Isten Fiának vére árán lett megváltva.

Miért annyira csekély az érdeklődés a bűnösök iránt? Sokan azok közül, akik nem szombatünneplők és nem rendelkeznek a világossággal, hűségesebb gyermekei Istennek, mint azok, akik rendelkeznek az igazság világosságával, de nem értékelik, hanem saját elképzeléseik gyér fényénél járnak. Senki nem dolgozhat sikeresen a lelkekért igaz, őszinte, önzetlen érdek-

lődés nélkül. Akik így tesznek, láthatják a megtért lelküket, ők maguk is növekednek kegyelemben és az Úr, és Megváltó Jézus Krisztus ismeretében. Nekik nem törpül el Istennel szerzett tapasztalatuk. Tanulnak Krisztus iskolájában és tanítókká válnak, hogy másokkal is megismertessék, amit ők tanultak.

A fiatalok határozzák el, hogy mindennél jobban szeretik Istent és engedelmeskednek parancsolatainak. A legviszontagságosabb körülmények között is maradjanak hűségesek küldetésükhöz, ezen belül is különösen az egészségügyi reformhoz. Legyenek teljes szívűkkel odaadó reformátorok, akik mindenben önuralmat és mértékletességet gyakorolnak. Határozzák el, hogy meggyőzik a gonoszokat. Csak akkor beszélhetünk valódi győzelemről, ha a megtért bűnös aláveti magát az Istennek való feltétel nélküli engedelmességnek, és szavaiban, vállalkozásában, cselekedeteiben egyaránt Istennek ad tiszteletet. Akik így tesznek, olyanok,

mint az ifjú, akihez János így szólt: „Írtam néktek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és meggyőztétek a gonoszt.” Minden fiatal számára rendelkezésre áll a lelki erő. Akik ezt növelni akarják, azoknak komoly harcokat kell megvívniuk, amelyek próbára teszik indítékaik őszinteségét, de ha hűségesek maradnak, bizonyítják, hogy az Isten akaratára melletti határozott kiállásukat szent érdekek vezetik. Az ilyen fiatalok a szó minden értelmében győztesek, mert Krisztus is győzött érdekükben. Ha győznek, kapcsolatba kerülnek a mennyi erőforrásokkal.

Kedves ifjak, látványosságai vagytok a világnak, angyaloknak és embereknek egyaránt. Az igazság érdekében tett határozott erőfeszítéseitek által biztos alapon álltok a hitben, és képesek lesztek idősebb, tapasztaltabb testvéreiteket is szeretetre és jó cselekedetekre buzdítani.

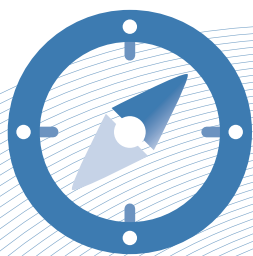
– *The Youth's Instructor*, 1911. január 17.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Írd le, milyen légkör veszi körül azokat, akiknek nehezükre esik felismerni és értékelni a világosságot.

2. Mit kell minden igaz hívőnek felismernie? _____
3. Mit érezzenek a bűnösök, ha bekerülnek a keresztények befolyási körébe? _____
4. A negyedik bekezdésben számos mondat kezdődik a „Ki?” kérdéssel. Jellemezd, milyen fiatalokat keres Isten.

5. Milyen szervezkedés javasolt az Istent szerető fiataloknak? _____
6. Melyik az a két dolog, amit a fiatalok határozottan tegyenek meg? _____
7. Mi valósul meg komoly harcok árán azok életében, akik eldöntötték, hogy meggyőzik a gonoszt? _____
8. Milyenek a győztes fiatalok? _____
9. Mivel tudják a fiatalok szeretetre és jó cselekedetekre készíteni az idősebb, tapasztaltabb testvéreket?

A hit fejezetei

Kedves naplóm

Brad Mills

Ma egy kimondhatatlanul forró nap volt. Azt hittem, elolvadok. Sokszor azon gondolkodom, hogy az Amazonas vajon valóban lakható környék-e? Annyira meleg van, hogy minden erőmet és energiámat leszívja.

Végre kezdem megérteni, hogy az itt élők miért tesznek mindent annyira lassan. Nincs légkondicionálójuk, ami kellemesebbé tegye a légkört, sem zuhanyzójuk, hogy lehűtsék magukat, sőt még olyan alapvető eszközök sem, melyek segítségével kimossák ruháikat, miután egész nap izzadtak. Annyira sok kétkezi munkát kell végezniük a legegyszerűbb hétköznapi feladatok elvégzéséért. Megmosakodnak és kimossák ruháikat a folyóban, a tűz mellett elkészítik és elfogyasztják az ételt, és már vége is a napnak.

Tegnap újra teljes mértékben az Úrtól függtem. Annyira tehetetlennek éreztem magam, amikor hozzám jött egy férfi, akinek halszálla akadt a torkán. Semmit nem tudtam tenni. A csónakban ültünk és vacsoráztunk, amikor hallottam, hogy kint valaki tapsol. Itt az emberek nem szólítanak a neveden, nem kopognak az ajtón, hanem egyszerűen állnak kint, és hangosan tapsolnak. Amikor kimentem, hogy lássam, ki az és mire van szüksége, a férfi felesége elmondta, hogy éppen halat ettek, amikor a férfi torkán megakadt egy szálla. Sajnos nem tudtam segíteni rajta. Időnként nagyon nehéz ápolónak lenni, mert annyira csekély és hiányos felszerelésünk van.

Megvizsgáltam az embert és számos kérdést tettem fel neki. Láthatóan tudott nyelni, és a légzése is rendben volt, de ideges volt és rosszul érezte magát. Beleléztem orvosi táskámba, és bár tudtam, hogy nem sokat segítek, elhatároztam, hogy adok neki egy gyulladás-csökkentő injekciót, amely enyhíti fájdalmát. Leültem mellé és őszintén bevallottam, hogy nincs a halszálla eltávolításához szükséges eszközöm, és sajnos nem sokat tehetek. Nagyon távol laktak minden más orvosi segítségtől. Felajánlottam az injekciót és az imát. Elmondtam nekik, hogy bár én nem sokat tehetek, van Valaki, aki segíthet. A mi Teremtőnk, Isten, megoldhatja ezt a helyzetet. Miután imádkoztam velük és értük, kihúzták kenujukat és hazafelé indultak.

A tegnap este, amint az ágyban feküdtem, arra gondoltam, vajon mi lehet vele. Annyi fájdalom és szenvedés van ezen a világon. Ma reggel, amikor a falu felé mentem, találkoztam vele. Hatalmas mosollyal az arcán közölte, hogy a szálla valahogy elmozdult, kijött, már nincs a torkában.

Köszönöm Uram, hogy segítesz gyermekeidnek itt, az amazonasi dzsungelben is. Köszönöm, hogy nem feledkezel meg szükségleteinkről.

Találkozhatunk nagyon nehéz helyzetekkel is. Soha ne feledjük, hogy szerető mennyei Atyánk gondoskodik rólunk. Bármilyen legyen is a gondod, vidd Isten elé imában. Miközben tovább dolgozol Istenért, ne feledd, hogy bár te nem tudsz megtenni mindent, Ő igen. Ő, aki elhívott, elvégzi a munkát. Álljunk szolgálatába!

Az Amazon Lifesavers Ministry (Amazonasi Életmentő Szolgálat) projektet hetednapí adventista önkéntes laikusok tartják fenn, akik elkötelezték magukat a braziliai Amazonas melletti dzsungel folyói mentén fekvő falvak megsegítésére. A projekt hivatalosan 2007-ben vette kezdetét, és a Leo és Jessie Halliwell által 1930-ban elkezdett munka folytatása.

Az önkéntesek csónakokkal közlekednek a folyón, hogy orvosi és fogorvosi ellátást nyújtsanak a nehezen megközelíthető falvaknak. Segítik az embereket egészségük megőrzésében és javításában, ugyanakkor baráti kapcsolatokat építenek ki és terjesztik az evangéliumot.

Több, mint 200 helyi részmunkaidős önkéntes és néhány teljes munkaidőben dolgozó család tartja fenn az Amazon Lifesavers Ministry csapatot. Gyakran utaznak missziós csoportok Brazíliába is segíteni. A projekt gyorsan növekszik, és a Hetednapí Adventista Egyház missziós programját támogatja az evangélium hirdetésében.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

A kegyelem KÖZPONTI JELLEGE

Aranyszöveg | Zsoltár 130:1-4

„A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram,
hallgasd meg az én szómat; legyenek
füleid figyelmetesek könyörgő szavamra!
Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram,
kicsoda maradhat meg?! Hiszen te nálad
van a bocsánat, hogy féljenek téged!”

I. RÉSZ

A középpontok fontosak. A mi Naprendszerünk középpontjában a Nap van, amely a teljes Naprendszer tömegének mintegy 99,9%-át teszi ki. Sok számítógép egy központi processzorral működik, amely az egészet irányítja. A pénzérmék közepére már az ókori római pénzekről kezdve egy fontos személy portréját nyomták.

A szentélynek is volt egy középpontja. A szentek szentjében egyetlen bútordarab állt, a szövetség ládája, melyben Isten törvénye volt. Különleges, aranyozott fedelét a kegyelem királyi székének nevezték, melyen két aranyból formázott kérub állt kitárt szárnyakkal, lefelé irányuló tekintettel. Ott, a kérubok között, ragyogott Isten látható dicsősége, a *sekina*.

Ebben a leckében arról tanulunk, hogy milyen helyet foglal el, milyen szerepet tölt be Isten meg-

váltási tervében a kegyelem. Amint a kegyelem királyi székének helye is mutatja, a kegyelem a középpontja Isten minden, a földön végzett cselekedetének. Bár nem sokat gondolunk erre, „napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban”.
(*Jézushoz vezető út*, 102. old.)

Ezek az áldások, kegyelmi ajándékok sokféleképpen megnyilvánulhatnak, de amikor Isten kegyelmére gondolunk, a legtöbbször a megbocsátás jut eszünkbe. „Kérlek, kegyelmezz meg e nép

“**Íme, Krisztus. Maradjunk meg az Ő szeretetében és kegyelmében. Ez undorral tölti be a lelket minden bűnnel szemben, és erős vágyat ad Krisztus igazsága iránt.**”

– *The Review and Herald*, 1908. május 21.

TARTALOM | C-11 | MÁRCIUS 12.

81 | A kegyelem központi jellege

85 | Isten gondviselése

86 | Kérésedre várva

88 | Szívek nyílnak meg az evangéliumnak

hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, amiképpen megbocsátottál e népnek Egyiptomtól fogva mind eddig.” (4Móz 14:19) „Könyörülj rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága szerint töröld el az én bűneimet!” (Zsolt 51:3)

Nem téves, ha a megbocsátást Isten kegyelme fő megnyilvánulásának tekintjük. Mivel „a bűn zsoldja a halál” (Róm 6:23), Isten megbocsátása nélkül mindannyian elpusztulnánk. „Minden nap, minden órában Isten megbocsátó kegyelmétől függünk.” (5T, 170. old.)

Azonban a megbocsátás, mint minden más, amit általában áldásnak tekintünk, nem az egyedüli módja Isten kegyelme megnyilvánulásának. Isten ítélete is kegyelmes.

Milyen értelemben nevezhetjük kegyelemnek Isten ítéletét? Először is, az ítéletet gyakran összevetésszik a kegyelemmel. Gondoljunk például Jónás történetére. Isten engedhette volna, hogy belefúljon a Földközi-tengerbe, és küldhetett volna valaki mást Ninivébe. De nem tette. Ehelyett odaküldött egy hatalmas halat, amely lenyelte, majd később partra vetette a prófétát. Ez ítélet volt Jónás számára, de kegyelmes. Jónás életben maradt, és azután már hajlandó volt megtenni, amit Isten kért tőle.

II. RÉSZ

Erdekelt-e valaha egy bizonyos téma? Talán szeretted volna többet megtudni a családfádról vagy a számítógépek működéséről, talán kutatni szeretted volna a tudomány számos titkának egyikét.

Tudod, hogy van egy téma, ami különösen érdekli a szent angyalokat? Ezt a szentek szentjében található két angyal elhelyezésének és testhelyzetének figyelmes tanulmányozásából tudjuk. „Csináld két Kérubot is aranyból, vert aranyból csináld azokat a fedélnek két végére.” (2Móz 25:18)

Ezt a két arany angyalszobrot úgy készítették el, hogy mindig arccal lefelé nézzenek. Mivel aranyból voltak, természetesen soha nem mozdultak meg, nem lélegeztek. Jelképes értelmük azonban nem titok. „A földi templom kérubjai tisztelettel fordultak a kegyelem királyi széke felé, így jelképezve a mennyi sereg érdeklődését a megváltás munkája iránt. Ez annak az irgalomnak a titka, amelybe angyalok vágya-

Más alkalmakkor Isten ítélete a gonoszokon egyáltalán nem nevezhető kegyelmesnek. Sodoma lakói olyan hosszú ideig elutasították Isten kegyelmes hívogatását a bűnbánatra, hogy végül a kegyelem megszűnt irányukba, és városukat mennyből jövő tűz emésztette meg. Akik az özönvíz előtt, Noé idejében éltek a földön, szintén visszautasították Isten kegyelmes hívogatását a bárkába, így odavesztek a vízözönben. Tehát Sodoma lakói és az özönvíz előtti emberek számára nem volt több kegyelem. Mégis, amikor összefüggésükben nézzük a dolgokat, ezek az ítéletek is kegyelmesnek mondhatóak.

„Isten irgalmas volt a világhoz, amikor kiirtotta Noé gonosz kortársait. Kegyelemből pusztította el Sodoma romlott lakóit is. Sátán megtévesztő befolyására a gonosztevők rokonszenvet és csodálatot váltanak ki az emberekből, és így másokat is szüntelenül lázadásra indítanak. Így volt ez Káin és Noé korában, Ábrahám és Lót idejében. Így van ez napjainkban is. Isten a világegyetem iránti irgalomból pusztítja el végül kegyelmének elutasítóit.” (*A Nagy Küzdelem*, 543. old.)

Mennyire igaz ez a mondat, amely 26 alkalommal jelenik meg a 136. Zsoltárban: „Mert örökkévaló az ő kegyelme!”

koznak betekinteni: hogy Isten akkor is igaz, ha megigazítja a megtérő bűnöst, és megújítja kapcsolatát az elbukott emberiséggel; hogy Krisztus lehajolt, és megszámlálhatatlanul sok embert emelt ki a pusztulás örvényéből. Felöltöztette őket a maga igaz voltának foltalan ruhájába, hogy a megváltottak örökre Isten közelében és a soha el nem bukott angyalok társaságában lehessenek.” (*A Nagy Küzdelem*, 415. old.)

Most valami nagyon fontos esemény van folyamatban, amely rálátást biztosít az angyaloknak Isten kegyelmének különleges megnyilvánulására. Ez a vizsgálati ítélet, melyet Dániel látomásban láthatott. Ezt írta: „Nézém, míg királyi székek tételének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint

“Isten gyermeke nem járul a kegyelem királyi székéhez, mielőtt a nagy Ügyvéddel találkozna. Első bűnbánó kérésére Krisztus megbocsát neki és magáévá fogadja, esedezve érte az Atya előtt.” – 6T, 364. old.

a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz, tűzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezer-szer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyitattának meg.” (Dán 7:9-10)

A könyvek megnyitása nem bizalmas tevékenység, mindenki láthatja. Angyalok milliói voltak jelen az eseménynél. És mit figyeltek? A kegyelmet. Amikor Jézus kimond egy nevet az Atya előtt, azt az angyalok is hallják. (lásd: Jel 3:5)

Gondoljatok bele! Ezek a nevek, melyekről Jézus bizonytságot tesz Isten és az angyalok előtt, a bűnösök

nevei, akik csak az örök halált érdemelték volna, de Isten kegyelmének köszönhetően most megváltottak, és örökké élhetnek Istennel és a bűntelen angyalokkal. Milyen csodálatos tettet vitt véghez Isten kegyelme! Az angyalok álmétkodnak, de nemcsak Isten kegyelmén, hanem minden más cselekedeten, amelyet ez a kegyelem véghezvitt.

Amikor közelebbről tanulmányozzuk a témát, mi is ugyanolyan nagy érdeklődéssel figyeljük, mint az angyalok.

III. RÉSZ

Ha a szentélyszolgálat idején éltél volna, soha nem láthattad volna a kegyelem királyi székét. Ha lévítaként templomi szolgálatot végeztél volna, akkor sem nézhettél volna rá soha a szövetség ládájára. De mindent tudtál volna róla. Gyakran magad elé képzelted volna. Minden, ami a templomban történt, arra irányította volna figyelmedet.

Csak egyetlen személy, a főpap láthatta a kegyelem királyi székét, és ő is csak évente egyszer, a nagy engesztelési napon. Azon a napon számos fontos dolog történt, de íme, mi történt a szentek szentjében: „Azután vegyen a tuloknak véreből és hintsen ujjával a fedél felső színére napkelet felé; a fedél előtt pedig hétszer hintsen ujjával a vérből. És ölje meg a bűnéért való áldozati bakot, amely a népé, és vigye be annak vérét a függönyön belől, és úgy cselekedjék annak vérével, amint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis azt a fedélre és a fedél elé.” (3Móz 16:14-15)

A vér természetesen Jézus vérét jelképezte, aki egy nap meghal a világ bűneiért. Az odahintett vér semmit nem mondott. Nem Ábel vére volt, amely Káin vétkét beszélte el. Nem, ennél sokkal nagyobb jelentősége volt. „Hanem járultatok (...) az újszövetség

közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek vérehez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére.” (Zsid 12:22-24)

Mit mondott? Hogy Isten kegyelmes. Hogy Ő annyira szeret, hogy elküldte Fiát, Jézust, hogy meghaljon bűneinkért, és mindenki más bűnéért az egész világon, hogy az örök életet választhassuk.

A kegyelem királyi székének helye is ugyanerről tanúskodik. A szövetség ládáján, Isten és az Ő törvénye között helyezkedett el. Ne felejtjük el, hogy Isten látható jelenléte, a *sekina* a kegyelem királyi széke (a frigyláda fedele) fölött jelent meg, míg a Tízparancsolat benn volt a ládában, a fedél alatt.

„A fedelet pedig helyezd a ládára felül, a ládába pedig tedd a bizonytságot, amelyet adok néked. Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonytság ládája felett

vannak, mindazokról, amiket általad parancsolok az Izráel fiainak.” (2Móz 25:21-22)

Hogyan lehet akkor találkozni a szent Istennel? Ezért jelent meg a kegyelem királyi széke fölött. Kegyelmezni akar nekünk. „Mert megkegyelmezek

álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem.” (Zsid 8:12) „Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.” (Ef 1:7)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. „Napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban.” Sorolj fel néhány kegyelmi ajándékot, amelyet most élvezel. _____
2. Említs néhány bibliai történetet, amelyek Isten kegyelemmel vegyes ítéletéről szólnak. _____
3. Isten bizonyos ítéletei nem kegyelmesek. Magyarázd meg, hogy szélesebb összefüggésben miért nevezhetők mégis annak. _____
4. Olvasd el a 103. zsoltárt, majd elmélkedj arról, hogyan mutatja be Isten az Ő kegyelmét.

II. RÉSZ

5. Jó dolog különböző témák felől érdeklődni. Mit mond nekünk az angyalok érdeklődése Isten kegyelme felől ennek a témának a fontosságáról? _____
6. Olvassátok el Zsid 9:5, majd Róm 3:23-26 verseit. Mit tanulhatunk ezekből a Jézus áldozatában megnyilvánuló kegyelem fontosságáról? _____

III. RÉSZ

7. Mi a kegyelem királyi széke (a frigyláda fedele) helyének jelentősége? _____
8. Keressétek meg egy bibliai konkordanciában a „kegyelem” szót. Olvassátok el néhány ezzel kapcsolatos biblia-verset, majd írjátok le, mit tanultatok ezekből Isten kegyelméről. _____

További tanulmányozásra: Gondolatok a *Hegyibeszédről*, 21–24. old., *Krisztus példázatai*, 243–251. old.

Csodák az életemben

– 11. rész, írta: John N. Loughborough

Isten gondviselése

Három és fél évig prédikáltam az elsőnap adventistáknak, de saját munkámból tartottam fenn magam. Amikor elfogadtam az igazságot, mintegy 35 dollárom volt. Komoly erőfeszítéseket tettem, hogy fejlesszem a vállalkozást, amiben addig sikeres voltam.

Mivel sokat utaztam üzleti ügyben, mindig készte-tést éreztem, hogy megosszam másokkal a felfedezett igazságot. De minden erőfeszitésem ellenére az üzlet nem haladt előre. Volt eset, amikor az egy heti fizetésem alig volt elegendő a szállásra és az élelemre. Ez az állapot lassan tartalékaimat is felemésztette, így már arra sem maradt pénzem, hogy elmenjek Rochesterből. Végül december közepére már csak egyetlen ezüst háromcentesem maradt.

Úgy tűnt, komor felhők lógnak a következő szombati összejövetel fölött. Imádkoztunk a felhő eltávolításáért, és közben White testvérnő látomást kapott, melyben számomra volt üzenete: „Az ok, amiért ez a felhő itt időzik az, hogy Loughborough testvér ellenáll a kötelességvégeztés készítésének. Isten azt szeretné, ha teljes mértékben átadná magát az üzenet prédikálásának.”

Egyszerűen nem láttam át, hogyan valósíthatnám meg ezt. Hazaérve azt mondtam az Úrnak, hogy ha megnyit egy utat, elindulok rajta, de nem történt semmi. Végül a bizonyágtételre támaszkodva ezt mondtam: „Engedelmeskedem Uram, és Te megnyitod előttem az utat.” Hirtelen minden szorongásom és kételyem elszállt, és boldogan nyugodtan bele abba, hogy az Úr majd gondoskodik rólam.

A következő hétfő reggel a feleségem, aki nem tudta, milyen gyengén állunk anyagilag, pénzt kért, hogy gyufát és cénát vásároljon. Kivettem a pénzt a zsebemből, és átnyújtottam neki: „Mary, itt egy háromcentes. Ez minden pénzem. Vegyél egy centre gyufát, egy centre a többi szükséges dolgot, és hozzával vissza egy centet, hogy ne legyünk teljesen pénz nélkül. Próbálkoztam, minden erőmmel azon voltam, hogy fenntartsam a vállalkozást, de nem sikerült.”

Könnyes szemmel kérdezte: „John, most mihez kezdünk?”

„Hetekig biztos voltam benne, hogy a vállalkozás azért nem halad, mert az Úr nem segít, mivel elhagytam feladatomat. A feladatom az, hogy teljes

mértékben átadjam magam az igazság prédikálásának” – válaszoltam.

„De ha te elmész prédikálni, miből élünk meg?” – ellenkezett.

„Amint elhatároztam, hogy engedelmeskedek az elhívásnak, éreztem, hogy az Úr megnyitja előttem az utat. Nem tudom, hogyan, de ez meg fog történni” – válaszoltam.

Visszavonult a szobájába sírni és imádkozni, legalábbis azt gondolom, mert a következő egy órában nem láttam. Ezután elment vásárolni, és én nagyon sajnáltam, amiért szomorúságot okoztam neki.

Mintegy fél órával később erős kopogtatást hallottam az ajtón. Egy úriember volt. Bemutatkozott, majd így folytatta: „Gyenge egészségi állapotom miatt Ohio-ba költözöm, és szeretnék elvinni magammal valami kisebb vállalkozást, munkát, amellyel jövedelmem kiegészíthetem. Garbutt úr ajánlotta, hogy te el tudsz adni nekem szabadalmaztatott ablakzárakat. Szeretnék egy 80 dollárnyi értékű készletet, amiért holnap eljövök és kifizetem.”

Most már nem kellett mást tennem, mint elmen-nem a fél mérföldnyire levő gyárba és összeállítanom a rendeltést. Ők majd elszállítják a zárat, amelyekért megkapom a 26 dollár fizetséget, ami sokat jelentett azokban a napokban.

Amikor a feleségem hazaért, énekelve talált. „Boldognak látszol” – mondta.

„Igen! Ameddig az üzletben voltál, látogatóm jött. Az Úr megnyitotta az utat, hogy prédikáljam az üzenetet.” Amikor elmondtam neki a történeteket, egészen másfajta könnyek öntöttek el a szemét, visszavonult szobájába sírni és imádkozni. Nem sokkal később ugyanolyan boldogan tért vissza, mint én, és nekifogott előkészíteni mindent munkám végzéséhez. Megkaptuk a pénzt, amivel tűzfát és élelmiszert vásároltam, valamint minden olyan szükséges dolgot, amelyek segítségével elkezdhettem a munkát.

Történelmi kapcsolat

Kérésedre várva

Még egy kevés ideig veletek van a világosság.” Ezt mondta a Megváltó a zsidóknak, akik minden arra irányuló erőfeszítésének ellenálltak, hogy visszatükrözzék az Igazság Napját. Ezt a figyelmeztetést idézzük nektek is, akik valljátok, hogy hiszitek az igazságot. „Még egy kevés ideig veletek van a világosság.”

Vegyétek figyelembe az emberi élet rövidségét, az idő gyors múlását. Arany alkalmak és lehetőségek vannak elérhető közelségben. Isten bőszeges kegyelme csak kérésekre vár, hogy rátok áraszthassa gazdagságát. A Megváltó várja, hogy szabadon elboríthasson ingyen áldásaival. A kérdés csak ez: elfogadjátok? Az áldások elő vannak készítve, a világosság számtalan módon árad, de elveszíti értékét azok számára, akik nem élnek vele, nem fogadják el, nem válaszolnak rá, vagy elfogadják, de nem adják tovább másoknak.

A te életed, lelked, erőd, képességeid, akaraterőd és tested mind rád bízott kincsek, melyeket fejleszteni kell az Úrnak életed során. El kell foglalnod kijelölt helyed az Úr hadseregében, hogy véghezvidd tervét saját és mások lelkének megmentésére. Ezt úgy teheted meg, ha értelmes keresztény életet élsz és őszinte erőfeszítésekkel Krisztus iskolájában megtanulod az Ő útját, céljait, majd aláveted akaratodat és utaid az Ő akaratának.

Hát nem mindenki, aki Isten gyermekének vallja magát, veszi figyelembe a nagy Tanító szavait? Azok nem titokzatosak vagy nehezen érthetőek. Amikor a tanítványok úgy gondolták, hogy nem értik azokat, egyértelművé vált, hogy nincsenek egységben Krisztussal, ahogy a szőlővesszők az élő tőkével. Nem volt valódi tisztánlátásuk. Félreértették Krisztus szavait. Ami az igazi hívők számára világos volt, botránykővé vált azok számára, akik nem rendelkeztek megfelelő lelki ítélőképességgel. Megsértődtek, mert olyan szavakat mondott nekik, amelyet természetük nem tudott megérteni és befogadni, ezért visszautasít-

tották, hogy továbbra is Jézussal járjanak. Vajon nincsenek a hívők között olyanok, akik szeretik a világot, és érzéseiket annyira lefoglalják az igazságnak nem engedelmeskedő rokonok és barátok, hogy egészen összezavarodnak, és Sátán kísértéseinek köszönhetően az ő oldalon, és nem az Úr oldalán foglalnak állást?

Isten szeretete a bukott ember iránt határtalan és összehasonlíthatatlan. Krisztus mondta: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.” Ezek voltak a szavak, amelyekben néhányan a tanítványok közül megbotránkoztak, de Jézus eltávolított mindent, ami botránykő lehetett, és így válaszolt nekik: „Titeket ez megbotránkoztat? Hát ha meglátjátok az embernek Fiát felszállani oda, ahol elébb vala?! A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” Isten ígéje él a szívben és ez fejleszti lelki képességeinket.

Szeretnénk tudatosítani azokban, akik vallják, hogy hiszik az igazságot, hogy ez alkalommal figyelniük kell a Hű Tanúbizonyság tanácsára, aki képviseli lelki elesettségüket és határozott hangon hívja őket, hogy térjenek meg és forduljanak vissza első szeretetükhöz. Mi az első szeretet? Ki Ő? Ő a világ Megváltója, és mindig annak kell maradnia. A keresztények életének különböznie kell a világiakétól. A világi élet gyatra minőségű, nem a lelkieket teszi az első helyre. Akiben megvan Isten szeretete, abban élet van, annak

“Isten bőséges kegyelme csak
kéregetekre vár, hogy rátok áraszt-
hassa gazdagságát.”

a reménység a legfontosabb, de nem ebben a világban,
hanem Krisztusban, aki mindennek a középpontja.

Jézus szerette az embert, és mindent megtett,
hogy a drága vére árán megváltott lelkek újjászület-
hessenek, új életet nyerjenek Belőle, ahogy a szőlő-
vesszők a szőlőtőből. „Akié a Fiú, azé az élet: akiben
nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” Akik
hisznek Krisztusban, Tőle nyernek motiváló erőt és

erős jellemet. „Kísértsétek meg magatokat, ha a hit-
ben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy
nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus
bennetek van? Kivéven, ha méltatlanok vagytok.”

„Nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a Krisztusnak tag-
jai?” „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a ben-
netek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Isten-
től nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron
vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetek-
ben és lelketekben, amelyek az Istenéi.”

Helyzetünk, feladatunk világos. Krisztus kijelen-
tését nem lehet félreérteni: „Ha nem eszitek az ember
Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet
bennetek.”

– *The Youth's Instructor*, 1895. január 10.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen figyelmeztetések szólnak azokhoz, akik vallják, hogy az igazságban hisznek? _____
2. Mit kell mindannyiunknak figyelembe vennünk? _____
3. Mi vár kérésünkre? _____
4. Kik számára veszít értékéből az igazság fénye? _____

5. Sorolj fel néhány dolgot, amellyel sáfárkodnunk kell azt az Úrnak. _____

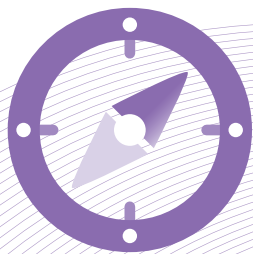
6. Hogyan teljesítsük Isten tervét saját és mások lelkének megmentésére? _____

7. Miért gondolta Jézus néhány tanítványa azt, hogy szavai nehezen érthetőek? _____

8. Miért zavarodik össze néhány hívő és foglal állást Sátán oldalán? _____

9. Mi az, ami összehasonlíthatatlan? _____
10. Mit kell tenniük azoknak, akik az igazság hívőinek vallják magukat? _____

11. Ki él gyatra minőségű életet? _____
Kinek van élete? _____

A hit fejezetei

Szívek nyílnak meg az evangéliumnak

Brad Mills

Lub-dub, lub-dub.” Szív: normális sebesség és ritmus. „Rendben, végy egy mély lélegzetet a kedvemért.” Marlene mellett állok és sztetoszkópomat izzadó mellkasára nyomom hallgatva az élet belülről jövő hangjait.

Szúnyogok és csípős rovarok repkednek az arcom és nyakam körül. Elhajtom őket, és próbálom meghallgatni a páciensem tüdejét az amúgy is hangos gyerekzívajban. Elszigetelt falucskájukban már nagyon régóta nem járt orvos, asszisztens vagy evangélista. Mindenki várja, hogy megvizsgálják.

„Marlene, a tüdőd tiszta, a szíved erős” – biztosítom. Miután elmagyarázom neki, hogy növelje napi folyadékbevitelét, átnyújtok neki egy kis tasakban vitamínokat és ibuprofent. Miközben távozni készül, megkérdem, imádkozhatok-e érte és családjáért. Azonnal mosoly jelenik meg sötét, napégette arcán. Kinyújtja a kezét és megfogja az enyémet. Elkezd mesélni, hogy álmában látta, hogy találkozik egy orvossal, aki többet ad neki fizikai gyógyulásnál. Könnyek csorognak le arcán, amint sorolni kezdi, mi mindenért imádkozzak. Kéz a kézben meghajtjuk fejünket és kérjük a hatalmas Istent, hogy áldja meg ezt az egyszerű hölgyet.

Szolgálatunkban megpróbáljuk Jézus példáját és utasításait követni. „Végezzetek orvosi misszióunkát! Így hozzáfértek az emberek szívéhez és előkészítetek az utat az igazság határozottabb hirdetésére. Felismeritek, hogy fizikai szenvedésüket enyhítve alkalmatok nyílnak lelki szükségleteiket is kielégíteni. (...) A testért és a lélekért végzett istenfélő szolgálat egysége az evangélium valódi magyarázata.” (*Evangelism*, 514. old.)

Ajtónk naponta nyitva áll az orvosi misszió előtt. A várostól mintegy 35 percnyi távolságban helyezkedik el, egy nagyon szegény negyedben, az Amazonas folyó vége felé. Egy barátommal házról házra járva meglátogattuk a szomszédokat, megtanultuk a nevüket és elmondtuk, hogy ha orvosi segítségre van szükségünk, mi bármikor elérhető közelségben vagyunk. Először senki nem jött el, majd később egy-egy szomszéd. Elő-

ször egy kétéves kisgyereket hoztak, széttroncsolt ujjal. Másodiknak egy férfi jelentkezett, rájacsípéssel. Végül megjelent egy külső motorral felszerelt kis kenu a házunkkal egyvonalban, tizennégy utassal. Hallottak az orvosi szolgálatról és kíváncsiak voltak, hogy nyitva van-e a rendelő. Gyorsan a nyakamba vettem a sztetoszkópom és

kinyitottam a rendelőt.

Számos barátságot kötöttünk a szíveket is megnyitó orvosi misszióknak köszönhetően.

Neked milyen képességeid vannak? Miben vagy tehetséges? Bármilyen legyen is az, használd fel mások segítségére. Olyan sok ember szenved mindenféle betegségtől, legyen az fizikai, érzelmi vagy lelki. Időnként egy meleg mosoly, egy kedves szó többet jelent a gyógyszernél. Ha összeköttetésben maradsz Istennel és minden nap ápolod Vele kapcsolatodat, meglátod, hogyan használnál fel téged mások szolgálatára a közösségben.

Brad Mills az Amazon Lifesavers ('Amazonas-i életmentők') projekt koordinátora, és az Outpost Centers International (OCI) tagja. Szolgálatáról többet is megtudhatok az 1-423-236-5600 telefonszámon, vagy a www.amazonlifesavers.org honlapon.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek két evezőlapát, amit a világiasság és hiábavalóság áradatával szemben használnunk kell.”

A lelkiismeret KÉSZTETÉSE

Aranyszöveg | 2Korinthus 10:3-4

„Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására.”

I. RÉSZ

Miert van az, hogy a végső próbában az emberek elfogadják a fenevad jelét? Egyesek annyira összezavarodnak, hogy azt hiszik, ez a hamis tantétel valóban az igazság. A Biblia rámutat, hogy mások esetében ez az imádat nem teljes mértékben önkéntes, hanem félnek a fenyegetésektől, és megpróbálják elkerülni a kigúnyolást, a büntetéseket, a bebörtönzést vagy a halált.

„Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezökre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek, és hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.” (Jel 13:16-17)

Sátánnak és szolgálóinak nem egy új módszere ez. Ő kényszerít, korlátoz és bántalmaz. „Sátán viszont könyörtelen kényszert alkalmaz azokkal szemben,

akiket másként nem tud megrontani. Megfélemlítéssel vagy erőszakkal próbál a lelkiismereten uralkodni és hódolatot kicsikarni.” (*A Nagy Küzdelem*, 591. old.)

Az üldözők Sátán követői. „A gonosz angyalokkal szövetkező emberek az igazságért érzett buzgalom álruhájában zúdítanak szenvedést embertársaikra, hogy saját vallási felfogásukra térítsék őket. Krisztus azonban mindig kegyelmes, mindig szeretetének bemutatásával akar győzni.” (*Jézus élete*, 487. old.)

“ Isten nem kényszeríti a lelkiismeretet. Nem kínozza a testet törvénye betartására kötelezve az embert. Mindez Sátán módszere. ”

– *The Youth's Instructor*, 1893. augusztus 17.

TARTALOM | C-12 | MÁRCIUS 19.

89 | A lelkiismeret készítése

93 | Az üzenet prédikálása

94 | Szelídséggel és alázatossággal

96 | Különleges látogatás

Jézus előre figyelmeztette a szmirnai gyülekezetet. „Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját.” (Jel 2:10)

Isten azonban egészen másképp vezeti országát. Az ördöggel ellentétben Ő nem manipulálja az embereket. Azt szeretné, ha az emberek szabadon gondolkodnának és döntenének. „Isten nem kényszeríti a lelkiismeretet. Nem kínozza a testet, törvénye betartására kötelezve az embert. Mindez Sátán módszere. (...) Isten egy egészen más terv szerint foglalkozik az emberrel. Ő elegendő bizonyítékot biztosít a bűnös-

nek, hogy meggyőzze lelkiismeretét, majd, ha ő úgy akarja, válaszol Jézus hívására és megkapja a Szentlelket.” (*The Youth' Instructor*, 1893. augusztus 17.)

Ebben a leckében a második angyal üzenetét tanulmányozzuk Jelenések könyvének 14. fejezetéből. Figyeljétek meg, hogyan jellemzi Babilon erőfeszítéseit, amely minden népet Isten iránti engedetlenségre akar kényszeríteni. „És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő parázñaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.” (Jel 14:8)

Te képes leszel ellenállni a nyomásnak, amely annyi embert készített alkalmazkodásra?

II. RÉSZ

Nem nehéz megérteni, hogy az Istent gyűlölők miért akarják üldözni az Istent szeretőket. De nem ez az üldözés egyedüli formája és módja. Sokszor az üldözők is Isten követőinek, az Ő munkája végzőinek vallják magukat. (lásd: Jn 16:2) Ez az emberiség kezdetétől fogva így volt.

Káin és Ábel egyaránt istenimádónak vallotta magát, mivel mindketten áldozatot mutattak be. Akkor miért ölte meg Káin Ábelt? „Nem úgy, mint Káin, aki a gonosztól vala, és meggyilkolá az ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a testvéreéi pedig igazak.” (1Jn 3:12)

Jézus tanítványai, Jakab és János azt akarták, hogy használja fel erejét a samaritánusokkal szemben, akik nem fogadták be Őt. Egy bibliai történetre utalva kérdezték: „Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondanak: Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?” (Lk 9:54)

Jézus soha nem zavarodott össze a Biblia félreértelmezésétől. Tanítványai kérdését lehetőségnek használta fel, hogy küldetéséről tanítsa őket. Megdorgálva őket, így válaszolt: „Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek: mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.” (Lk 9:55-56)

A későbbi századokban nem mindenki követte Krisztus utasításait, és az egyház korai történetében olvasunk olyan keresztényekről, akik az üldözést evangelizációs módszerként alkalmazták. Az egyik legbefolyásosabb vezető, aki ezt a nézetet val-

lotta, Augusztinus, Hippo püspöke volt. Mint minden tévelygő, Augusztinus is kiemelt egy rövid részt a szövegösszefüggésből és azt különálló egységként alkalmazta. „Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejöni mindenkit, hogy megteljen az én házam.” (Lk 14:23)

A kifejezés, hogy „kényszeríts bejöni mindenkit”, igazolni látszik az erőszak alkalmazását. Ezért kényszerítették az embereket a római katolikus hit elfogadására, és megölték azokat, akik ennek ellenálltak. Az emberek általában türelmetlenek egymás iránt, ezért készek voltak elfogadni Augusztinus érvelését. A csaló, Sátán, meggyőzte őket, hogy a Biblia az ő oldalukon áll. Ez a szemlélet azonban természetesen nem a Szentírás tanítása. A példázatban a királynak sok meghívottja volt, de senkinek nem volt kötelező elmennie, így sokan nem fogadták el a meghívást. A „kényszerítés” kijelentés azt jelentette, mondj az embereknek meggyőző érveket, könyörögve kérd őket. (lásd: 2Kor 5:14-21)

Augusztinus szemléletmódja a reformáció után is fennmaradt. A puritánok, akik Amerikában partra szálltak, vallásilag nagyon türelmetlenek voltak. Egyikük, John Cotton, egész listát készített olyan érvekkel, hogy miért helyes üldözni az eretnekeket. Többek között azt állította, hogy a hamis tanítók farkasok,

akiket el kell pusztítani. Ő is rosszul használta a Bibliát. „Őrizkedjete pedig a hamis prófétáktól, akik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok.” (Mt 7:15)

Az érvelés, hogy a hamis tanítókat meg kell ölni, természetesen nem igaz.

Először is, Sátán egy oroszlán. És mi nem tudjuk sem megölni, sem távol tartani. Isten juhokhoz hasonlít minket, a juhok pedig nem tudják megölni a farkasokat. A Pásztor megmondja, hogyan kell megvédeni

a bárányokat. „A vétkeseket mindenk előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek.” (1Tim 5:20)

„És ezeket kerüld.” (2Tim 3:5)

„A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, aki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, amelyet mi tőlünk kapott.” (2Thess 3:6)

„Fedd meg, kerüld, vond el magad” – ezek a legkeményebb szavak, melyekkel Isten utasítja egyházát az emberek tévedéseinek kijavítására.

III. RÉSZ

A mikor Isten munkájuk elhanyagolásával vádolja népe pásztorait, azt is említi, hogy nem gondoskodtak a megsebzettekről, nem keresték meg azokat, akik elhagyták a hitet, hanem valami más, elfogadhatatlan dolgot tettek.

„A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötöztétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok és az elvesztett meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtok.” (Ez 34:4)

A bárányokkal nem így kell bánni. Nekik segítségre és irányításra van szükségük, nem erőszakra és kegyetlenségre. Olyan emberre van szükségük, aki vigyáz rájuk, szereti és táplálja őket, aki figyelmezteti őket a veszélyre. Egyáltalán nem válik javukra, ha erőszakkal próbálják vezetni őket.

„Hogyan tekint a menny ezekre a dolgokra? Mennyire csodálkozva szemlél az angyalok, hogy az emberek elítélik és bírálják embertársait, testileg és lelkileg is kínozzák őket közben azt állítva, hogy mindezt Isten jóváhagyásával teszik? Ahelyett, hogy elfogadnák

Krisztus vezetését, Sátán követik.” (*The Review and Herald*, 1893. január 10.)

Saul egy időben erőteljesen üldözte az egyházat, azt gondolva, hogy Istent szolgálja. De mi volt Jézus mondanivalója ezzel kapcsolatban? Az, hogy Saul tulajdonképpen Őt üldözi! Nem tudatosította, hogy tulajdonképpen Sátánt szolgálja. „Minden üldözés, minden erő, amelynek célja a lelkiismeret kényszeri-

tése, Sátán módszere. Azok, akik ezt véghezviszik, az ő ügynökei, akik végrehajtják pokoli céljait.” (i. m.)

Mire van szüksége az egyháznak? Jó példát mutató pásztorokra. „Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömből; sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal, sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak.” (1Pt 5:2-3)

Ez nem azt jelenti, hogy Isten lelkipásztorainak engedniük kell, hogy mindenki tegyen, ahogy jó-

nak látja. A gyülekezeti tagokat időnként fegyelmezni vagy kijavítani szükséges. Pál is szükségesnek tartotta, hogy megfeddje a korinthusi gyülekezetet, majd tisztázta velük: „Nem hogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk a ti öröme-
teknek; mert hitben

“Hajolj le meleg, szánakozó szeretettel az elcsüggedt, reményvesztett emberhez! Add át neki a saját bátorságodat, a saját reménységedet és erődöt! Jóságoddal kényszerítsd arra, hogy jöjjön!”

– *Krisztus példázatai*, 235. old.

állotok.” (2Kor 1:24)

Ugyanezt a leckét tanította meg Jézus a tanítványainak. „Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a ti Doktorotok, a Krisztus.” (Mt 23:8-10)

Ez a gondolat fontos része az üldözések megelőzésének. Senki ne legyen vezető vagy főnök, csak maga Jézus. Az Ő követői nem az egyház kisközlői. Tanítsanak, de ne parancsolgassanak. A hitehagyókat ne arrogánsan, hanem kedvesen közelítsék meg. Ily módon a tudatlanokat is bűnbánatra lehet vezetni.

„Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére, és felocsúdnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgája által az Isten akaratára.” (2Tim 2:24-26)

„Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.” (Gal 6:1)

Babilon erőszakossága azt bizonyítja, hogy nem követi a békesség fejedelmét, gyűlölködése pedig azt, hogy nem szolgálja azt, aki kijelentette, hogy „szeresd ellenségedet”. A második angyal üzenete szerint az üldözés bizonyítja, hogy „elesett”.

És veled mi a helyzet? Te kit követsz? Ezt abból is meg lehet állapítani, ahogy viselkedsz azokkal, akik nem értenek egyet veled.

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Jel 13:16-17 szerint hogyan veszi rá Babilon az embereket, hogy az ő elképzelése szerint imádják Istent? _____
2. Sorolj fel néhány példát a Bibliából, amely azt szemlélteti, mit tesz Isten hűséges népe, amikor Babilon megpróbálja egy bizonyos imádati formára kényszeríteni. _____
3. Sátán erőszakos módszerével ellentétben hogyan jár el Isten? _____

II. RÉSZ

4. Milyen „bibliai” magyarázatuk van az embereknek az üldözésre? _____
5. Bibliaversekkel alátámasztva mutasd be, miért rossz és téves kényszeríteni az embereket egy bizonyos istenimádati formára! _____

III. RÉSZ

6. Olvasd el Ez 34. fejezetét, Lk 15:1-7 verseit, és *Krisztus példázatai* 185–192. oldalait. Hogyan viszonyul Isten a bűnösökhöz? _____
Mit szeretné, hogyan viszonyuljunk mi a tévedőkhöz? _____
7. A tanítványok lábainak megmosása hogyan szemlélteti Jézus szeretetének ellenállhatatlan erejét? *Jézus élete*, 642–645. old. Lásd még: 2Kor 5:14-21 _____
8. Mit tanít a Biblia arról, engedjük-e bármely embernek, hogy uralja lelkiismeretünket? _____

További tanulmányozásra: *A nagy küzdelem*, 563–581. old.

Csodák az életemben

– 12. rész, írta: John N. Loughborough

Az üzenet prédikálása

A következő szombaton (dec. 18.) a nyugat New York-i szombatünneplők találkozót tartottak, és imádkozás közben White testvérnő újra látomást kapott. Többek között nekem is volt üzenete.

„Helyesen döntöttél, hogy átadod magad a lelkesítő szolgálatra. Most az a feladatod, hogy menj, és ne késlekedj tovább.” Ezután imádkoztunk, hogy az Úr nyisson meg további utakat számomra.

Hiram Edson, aki Rochestertől keletre, mintegy negyven mérföldnyi távolságra lakott, úgy döntött, hogy nem vesz részt az összejövetelen, de a felesége ihletést érzett, hogy mégis előkészítse a ruháit szombat reggel. A családi áhítat közben Hiram késztetést érzett, hogy Rochesterbe menjen. „Menj Rochesterbe, várnak téged!”

„Mit jelenthet ez?” – kérdezte a feleségétől. „Nem tudom, miért kellene Rochesterbe mennem.”

A nap folyamán ahányszor imádkozott, mindig érezte a késztetést: „Menj Rochesterbe!”

Végül megkérdezte a feleségétől: „Van előkészítve ruhám? Az az érzésem, hogy néhány hétig távol leszek.” A felesége biztosította róla, hogy minden készen áll az útra. Szombaton naplemente után vonatra ült és Rochesterbe ment. Érkezésekor így szólt White lelkészhez: „Nem terveztem, hogy eljövök erre a találkozóra, de ma erős késztetést éreztem, hogy mégis idejőjek, tehát itt vagyok. Mi a feladatod számomra?”

„Szeretnénk, ha vennéd az öreg Charlie-t és a kocsit, és elvinnéd Loughborough testvért egy hathetes körútra dél-nyugat New Yorkban, hogy elkezdje prédikálni az üzenetet” – mondta White lelkész. Hétfőn vettük White lelkész lovát és kocsiját, és Edson testvérral elindultunk egy hathetes utazásra.

Orangeportba érve első szombatunkat az ottani hívőkkel töltöttük. Az erős hóvihár lehetetlenné tette, hogy továbbmenjünk a kocsival, ezért vasárnap építettünk egy szánkót, és azzal folytattuk utunkat.

1852 karácsonyának előestéjén hatalmas hóvihárban értünk Buffaloba. Egész addig még soha nem volt nagykabátom, ezért Edson testvér megállt egy ruhaboltnál, és vásárolt nekem egyet. Ezután továbbmentünk Fredoniába, és néhány napig ott tartottunk ösz-

szejöveleteket. Onnan Potter County-ba mentünk, és útközben meglátogattunk néhány elszigetelt csoportot.

State Line-ban Lewis Hackett elintézte, hogy vasárnap délután és este egy nagy iskolaépületben prédikáljak. Mivel a délelőtti órákat már lefoglalta egy másik lelkész, elhatároztuk, hogy részt veszünk, és eltoljuk a mi összejövetelünk kezdési időpontját. Mivel a lelkész végül nem jelent meg, a közösség megkért, hogy én prédikáljak. Amikor a pulpitushoz léptem, az emberek nagyon furcsán néztek rám, de nemsokára komoly érdeklődéssel figyeltek. Délután és este zsúfolásig megtelt a terem.

Amikor hétfő reggel betértem Hackett úr cipőboltjába, észrevettem a meghívóm egy másolatát, melyben a várost az előadásaimról értesítette. Ez megmagyarázta az emberek korábbi furcsa pillantásait. A meghívón ez volt olvasható: „A rochesteri J. N. Loughborough az iskolában tart beszédet délután kettőkor és hétkor. Gyertek, és hallgassátok meg, mert akik fenekestől felforgatták a világot, szintén idejönnek. Ők ellentmondanak a pápa szabályainak és állítják, hogy van egy jobb út, Isten parancsolatai és Jézus hite.”

„Így értesítetted a várost?” – kérdeztem. „Most már értem, miért néztek olyan furcsán az emberek, amikor először kiálltam eléjük.”

Amikor elindultunk hazafelé a Genesee folyón Rochesterbe, sietnünk kellett, mert a hó gyorsan olvadt. Szombatra megálltunk egy hívő családnál. A családfő nagyon szeretett volna prédikálni, de nem bátorítottuk, mert úgy éreztük, hogy túlságosan könnyedén veszi az életet. A felesége vágta a fát a vacsorafőzéshez, míg ő egy kényelmes fotelben üldögélt keresztbe tett lábakkal és lelkesen énekelt arról a könnyű életről, amely a mennyben várja. Az egyik szakaszt különösen kedvelte: „Ott semmi dolgunk nem lesz, csak sétálunk Jeruzsálemben.” Éneke jelentésével azt szemléltette, hogy nem szeretne dolgozni vagy fáradozni a földön.

Történelmi kapcsolat

Szelidséggel és alázatossággal

Isten azt szeretné, ha alázatosság és kedvesség, Krisztus jellemének megkülönböztető jellemvonásai az Ő követőinek életében is megmutatkoznának. A Megváltó mindenkít meghív: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”

Az önimádatban, önfelmagasztalásban és büszkeségben gyengeség, de az alázatosságban erő rejlik. Ha csak magunkra gondolunk, nem tudjuk fenntartani méltóságunkat, de ha folyton Isten van gondolatunk középpontjában, a Megváltónk és embertársaink iránti szeretet meglátszik rajtunk. Az Istentől való elszakadás és a büszkeség önfelmagasztalást eredményez és elfelejtjük, hogy az alázatosságban van az erő. Krisztus ereje nem éles, lélekromboló szavakban, hanem kedvességben nyilvánul meg. Ezért Ő a szívek hódítója. Meghív, hogy tanuljunk Tőle, aki szelid és alázatos szívű.

Krisztus élete legyen a példaképünk. Az Ő élete és munkája példázza, hogy milyen legyen a mi életünk és munkánk. Az Ő szolgálatában ne számítsunk világi elismerésre, mert a menny Fejedelme sem kapta meg ezt. „Utált és az emberektől elhagyott volt.”

A Kálvária keresztyéről sugárzó fény minden büszke gondolatot alázatossá tesz. Akik teljes szívükkel keresik Istent és elfogadják az Általa felajánlott megváltást, megnyitják szívüket Jézus előtt. Nem keresik a maguk dicsőségét. Nem dicsekednek eredményeikkel, nem tulajdonítják maguknak képességeiket, hanem minden tehetségüket isteni ajándéknak tekintik, melyet az Ő dicsőségére használnak. Szellemi képességeiket akkor tartják értékesnek, ha felhasználhatják őket Krisztus szolgálatában. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az; a régiék elmúltak, ímé, újjá lett minden.” Életükben és jellemük-

ben mindent félretesznek, ami nem krisztusi. A bennük élő Krisztus megtisztítja a lelket az önzéstől és a bűntől. Új élet tölti be a száraz, erőtlen ágakat, és gyümölcstermővé válnak. A szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség láthatóvá válik életükben.

A valódi nagyság soha nem önmagát magasztalja fel. A valóban nagy emberek alázatosak. Akik hasznos tudással töltötték meg elméjüket, képesek elfogadni saját hiányosságaikat. Nem önelégültek, hanem egy magasabb célra tekintenek.

Isten és az emberek ellensége kihasználja a férfiak és nők jellemgyengeségeit. Ha valaki az önfelmagasztalás felé hajlik, különösen erre fekteti a hangsúlyt. Ha valaki hiú, Sátán azt mondja: Elküldöm ügynökeimet, hogy vegyék körül ezt az embert kísértésekkel. Elhitetem vele, hogy nagy jelentőségű személy. Úgy pusztítom el, hogy felmagasztalom erőfeszítéseit. Ezzel oda vezetem, hogy önmagában bízson és saját elképzeléseinek gyér világosságában járjon. A világ egy ideig látszólag érdeklődést mutat az iránt, akit Sátán be akar csapni és a pusztulásba akar vezetni, de amikor elszakad Istentől, és az ellenség eléri célját, a világ már nem érdekelt személyében. Nehézségek érik, és Sátán örül a lélek pusztulásának.

A megváltásnak nagy ára volt. Ez Isten ingyen ajándéka nekünk. Semmit nem adhatunk hozzá, és semmit nem vehetünk el belőle. Teljes és tökéletes. Krisztus egyikünknek sem mondja: Te önmagadban

tökéletes vagy, tökéletesek a képességeid. Inkább azt: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van.” Az ember jellemét nem vagyona, hanem szíve tisztasága, állhatatossága határozza meg. A jó és nemes cselekedetekkel felépített jellem olyan mű, amelyet a szent angyalok is tisztelnek. Halála után a másokért végzett jó cselekedetei által megmarad az emberek emlékezetében.

Egy igaz keresztény nem gondolja többnek magát érdemeinél. Nem hajt földi tiszteletre és megbecsülésre. Krisztus iskolájának tanulói kedvesek, életüket krisztusi egyszerűség jellemzi. A fényűzés, a kénye-

lem, a gazdagság nem vonzza őket, mert arra néznek, aki értük lett emberré és minden szenvedést eltűrt.

Ő „a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.” Az alázatos és csendes lélek jó cselekedetekkel tesz bizonyosságot magáról. Ez különbözteti meg Isten népét

a világtól. Együttérzésükkel, kedvességükkel, szelídségükkel és alázatosságukkal bizonyítják, hogy felvették Krisztus igáját és elfogadták a Szentlélek ajándékát.

– *The Youth's Instructor*, 1900. december 6.

“A valóban nagy emberek alázatosak.”

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Mi Krisztus két megkülönböztető jellemtulajdonsága? _____
2. Miben rejlik gyengeség, és miben erő? _____

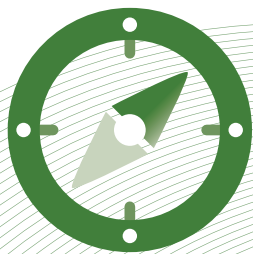
3. Hogyan tarthatja meg az ember valódi méltóságát? _____
4. Miben rejlik Krisztus ereje? _____
5. Mi tesz alázatossá minden büszke gondolatot? _____
6. Jellemezd azokat, akik megnyitják szívüket Jézusnak! _____

7. Jellemezd az igazán nagyokat! _____

8. Mit tesz Sátán, amikor észreveszi, hogy valaki hajlik az önfelmagasztalásra? _____

9. Hozzáadhatunk valamit a megváltás ingyen ajándékához, amelyért Isten végtelen árat fizetett? _____
10. Mi jellemzi Krisztus iskolájának tanulóit? _____

11. Mi különbözteti meg Isten népét a világtól? _____

A hit fejezetei

Különleges látogatás

Dr. Ricardo Faria

Egy májusi késő délután volt. A *Luzeiro I* egy nyolctagú csapatot vitt, lassan haladva felfelé a Solimoes folyón. Számos, teljesen elárasztott falu mellett mentünk el. Az Amazonas újra kilépett medréből, és több ezer ember otthonát öntötte el.

Az egyik helyen, a jobboldali parton észrevettem egy csoportot, akik vadul integettek. Miután elhagytuk őket, arra gondoltam, talán minket akartak odahívni. Megkértem a kapitányt, hogy forduljon vissza, és a falu közelében kikötöttünk.

Néhány perc múlva egy kis motoros kenu húzott csónakunk mellé és meghívtak, hogy lépünk be otthonukba, melyet most teljesen elöntött a víz. Amint a kis kenu felért a ház mellé, egy egész mosolygó család fogadott.

„Üdvözlünk, lelkész” – köszöntöttek. Mosolyogva válaszoltam. „Nem vagyok lelkész, orvos vagyok” – válaszoltam nekik. Mindannyian körém gyűltek és belessékeltek a házba. Megtudtam, hogy ők a környék úttörő adventista családja. Az apa, Genico úr, gyermekeivel az oldalán elmondta, mennyire meglepődtek, amikor megláttak egy *Luzeiro* csónakot elhaladni, ezért hívtak be. Gyorsan elmondták mennyire hiányolták a régi *Luzeiro*-t, amely mindig ellátta orvosi segítséggel a családokat, de a lelkész mindig nagyon nehezen tudott eljutni a falujukba. Könnyes szemmel osztották meg velem a *Luzeiro*-val átélte sok emléküket, és a sok segítséget, amit kaptak.

Abban a pillanatban nagyon elégedettnek és boldognak éreztem magam, hogy eljöttünk ebbe a távoli közösségbe a *Luzeiro*-val. Ugyanakkor hálát adtam

Istennek, hogy a *Luzeiro* program célja megvalósult.

Miközben a család pátriárkájával beszélgettem és a szemébe néztem, felismertem, hogy szürkehályogtól szenved. „Genico úr, ön jól lát?” – kérdeztem.

„Ó, doktor úr, egyáltalán nem látok jól. Ezen a héten akartam valami módot találni, hogy Manausba menjek és keressek egy szemorvost, de nem lesz könnyű” – válaszolta. Egy rövid vizsgálat után beajánlottam az egyik manausi önkéntesünkhöz, aki szemorvos volt. Ezután az egész családot megvizsgáltam, hagytam nekik gyógyszereket és egyenként imádkoztam értük. Boldog szívvel távoztam.

A Solimoes folyó erős áramlatai miatt kénytelenek voltunk a part közelében haladni. Sok helyen meglepetten tapasztaltuk, mekkora ereje van a víznek, más hol pedig olyan áramlatokba kerültünk, amelyek egy nagy hajót is eltérítenének. Amikor az egyik ilyenbe kerültünk, a víz azonnal oldalra csapott, és a kapitány alig tudta úgy kormányozni a járművet, hogy az ellenálljon a víz erejének. Minden ilyen alkalommal aggódtam, és mindig kértem az Urat, hogy vezessen angyalával. Több száz ilyen ponton haladtunk át, és hálát adok Istennek, hogy biztonságosan célhoz értünk.

Életünk folyóján is mindig készenlétben kell állnunk, hogy amikor eljön a próba ideje, áramlata ne tudjon eltéríteni Isten útjáról, hanem a Megváltó felé tudjunk fordulni, és ne süllyedjünk el. Ennek érdekében a legnagyobb Kapitány, Jézus Krisztus kezébe kell helyeznünk életünket. Ha nem Rá bízunk magunkat, akkor a veszélyek készületlenül érnek és lelkileg elsüllyedünk.

Ricardo Faria orvos, aki önkéntesként nyújt orvosi ellátást az Amazon Lifesavers (Amazonasi Életmentők) projekt keretén belül. Az Outpost Centers International (OCI) tagja. Szolgáltatásról többet is megtudhattok az 1-423-236-5600 telefonszámon, vagy a www.amazonlifesavers.org honlapon.

AZ ÁRRAL SZEMBEN

„A hit és a cselekedetek
két evezőlapát,
amit a világiasság
és hiábavalóság
áradatával szemben
használnunk kell.”

Éjjeli BESZÉLGETÉS

Aranyszöveg | János 3:16-17

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.”

I. RÉSZ

Sokan szeretnének gazdagok lenni. Ennek azonban kettős veszélye van. Először is, a vagyon elveszi a szükség érzését, ezért Krisztus helyett ebben bízunk (lásd: Péld 30:8-9, 1Tim 6:17). Másodsorban, bár javaink időlegesen, szerethetjük őket annyira, hogy nem adunk át mindent Jézusnak.

Ezért Jézus figyelmeztette a tanítványait: „Bizony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába.” (Mt 19:23)

Egy gazdag ifjú vezető eljött Krisztushoz, hogy a megváltásról kérdezze. Emberi mércével mérve jó ember volt. Amikor azonban Jézus megkérte, hogy mondjon le javairól, nem akarta megtenni. Vágyott követni Jézust, de nem annyira, hogy mindenét odaadja érte. Ez a gazdag fiatal visszautasította Jézust, de a Biblia egy olyan történetről is beszámol,

amikor egy másik gazdag ember elfogadta Őt. Nikodémus nemcsak gazdag volt, hanem tanult és tehetséges is. Ezért a Szanhedrin, a zsidó vezető testület tagja volt. Ilyen háttérrel egészen biztos volt az üdvösségében. Szívét mélyen érintette Keresztelő János prédikációja, bár soha nem merült fel benne, hogy neki is szüksége lehet egy Megváltóra.

A Szanhedrin tagjai közül sokan kritizálták Jézus szavait és cselekedeteit, de Nikodémus figyelmesebb volt, és ki akarta deríteni, hogy Jézus Isten prófétája-e.

“ A megtérés nem egy fele-fele munka, Isten és a Mammon szolgálata, hanem teljes mértékű Istenhez fordulás. Ez a Szentlélek munkája a szívben. ”

– *The Review and Herald*, 1901. február 19.

TARTALOM | C-13 | MÁRCIUS 26.

97 | Éjjeli beszélgetés

101 | Találkozás a fanatizmussal

102 | Újjá kell születnünk

104 | Új gyülekezet Ariauban

Amikor a Szentlélek dolgozni kezdett Nikodémus szívében, ő hallgatott szavára és válaszolt rá.

„Sok más izraelitával együtt mélységesen bántotta a templom megszenteltségének elhanyagolása. Szemtanúja volt a jelenetnek, amikor Jézus kiűzte az árusokat és vásárlókat, látta az isteni erő csodálatos megnyilatkozását és a Megváltót, amint hívja a szegényeket és meggyógyítja a betegeket. Látta az emberek örömteli tekintetét, hallotta dicséretüket, és nem volt kétsége afelől, hogy a Názáreti Jézus Isten Küldötte.” (*Jézus élete*, 168. old.)

Nikodémus azonban büszke volt és féltette hírnevét. „Őszintén vágyott egy beszélgetésre Jézussal, de attól visszariadt, hogy nyíltan felkeresse Őt. Túlságosan megalázó lett volna egy zsidó vezető számára, ha elismeri, hogy egy még alig ismert tanítóval rokon-szenvez. És ha látogatása a Magas Tanács tudomására jut, tettével megvetést, vádaskodást vont volna magára.” (i. m.)

II. RÉSZ

Amikor Nikodémus Jézushoz jött, a Megváltó nagyon kimerült volt. Pihenésre volt szüksége, mint ahogy nekünk mindannyiunknak. Mivel egész nap keményen dolgozott, az éjszakai órákban alvásra volt szüksége. Mégsem küldte el a kutató farizeust. Jézust jobban érdekelnék mi, mint ahogy minket érdekel Ő.

„Amikor leszállt az éjszaka, Jézus, hosszú munkájától sápadtan és kimerülve pihenésre és nyugalomra vágyott az Olajfák hegyén. Itt kereste fel Nikodémus, hogy beszélgesse vele. Ez az ember gazdag volt, és nagy tiszteletnek örvendett a zsidók körében. Egész Jeruzsálemben ismert, és híres volt vagyonáról, tudásáról és jóakarataról, de különösen bőkezű adománya-iról a templomi szolgálat részére. Ugyanakkor a nemzeti tanács kiemelkedő tagja volt. Mégis, amikor Jézus jelenlétébe került, furcsa izgatottság és bátortalan-ság vett erőt rajta, amit higgadtsággal és méltósággal próbált leplezni.” (*The Spirit of Prophecy*, 2. köt., 126. old.)

Jézus átlát félénkségünkön. Nincs értelme nagy önbizalommal takargatni azt. Sőt, félénkségünk, szívünk alázatossága érték a szemében. Az alázatos ember, aki aggódik és szomorkodik saját bűnössége miatt, pontosan az, akit Jézus szeretne megvigasztalni. „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szent-

Ezért Nikodémus elhatározta, hogy titokban, az éjszaka leple alatt találkozik Jézussal. János a következő szavakkal írja le beszélgetésük kezdetét: „Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere. Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele.” (Jn 3:1-2)

Figyeljétek meg, hogy Nikodémus nem mondta: „Tudom.” Többes számot használt: „Tudjuk.” Nem ő volt az egyetlen vezető, aki azt gondolta, hogy Jézus próféta. Ő volt azonban az első, aki ezt beismerte. És bár ezt csak bizalmasan, egy személyes beszélgetés során tette meg, a fontos az volt, hogy megtette.

Jézus örült, hogy Nikodémus, büszkesége ellenére, felkereste. Ő mindig boldogan fogad minket is, amikor úgy döntünk, hogy Hozzá fordulunk.

ségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét.” (Ézs 57:15)

Jézus eltölthetett volna hosszabb időt is Nikodémussal, hogy megismerje őt, hogy elbeszélgesse a nép dolgairól és a Szanhedrinnel. Megoszthattak volna egymással történeteket és barátságot köthettek volna. Jézus azonban egyetlen percet sem veszteget el. A Mester első mondata zavarba hozta a vezetőt. Krisztus azt szerette volna, ha Nikodémus felismeri szükségét. „Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” (Jn 3:3)

Ez a kijelentés meglepte Nikodémust. Lehetséges lenne, hogy ő ne lássa meg az Isten országát? Végére is talán nem Ábrahám fia, izraelita, ráadásul vezető?

Ismerős ez a gondolkodásmód? Gondoltál-e valaha arra, hogy te biztosan felkerülsz a mennybe, mert gyülekezeti tag vagy, vagy mert a szüleid keresztények? Bár ez egy vonzó gondolat, egyáltalán nem

igaz. Fontos, hogy ezt mi is megértsük, ahogy Nikodémusnak is meg kellett értenie.

Nikodémusnak értenie kellett volna, hogy Jézus nem a fizikai újjászületésről beszél. Következő kérdése mégis arra enged következtetni, hogy nem igazán értette, miről is van szó. „Monda néki Nikodémus: Mímodon születhetik az ember, ha vén? Vajon beme-

het-é az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-é?” (Jn 3:4)

Jézus megdorgálhatta volna Nikodémust ezért a kérdésért, helyett azonban nagyon kedvesen beszélt hozzá. Ebben a személyes beszélgetésben mondta el a Biblia egyik legegyszerűbb és legközvetlenebb evangéliumi kijelentését.

III. RÉSZ

Jézus elmondta Nikodémusnak, hogy a Szentléleknek csodálatos módon meg kell változtatnia az embert, hogy bekerülhessen Isten országába. Megmagyarázta, hogy az újjászületés lehet nagyon titokzatos és nyilvánvaló is egyidőben. Ahogy a szelet is onnan érzékeljük, hogy megmozgat bizonyos tárgyakat, a szív megváltozása is az ember életében bekövetkezett változásokból lesz látható.

Jézus Nikodémushoz intézett egyik mondata a Biblia egyik legismertebb szövegévé vált. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” (Jn 3:16-17)

Ha valaki megkérdi: „Mit jelent, hogy Isten odaadta a Fiát?”, az előző versekben megtalálja a választ. Itt Jézus egy nagyon érdekes ószövetségi történetre világított rá. „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:14-15)

Ebben a történetben Izrael népe közül sokan meghaltak a mérges kígyók marása miatt. Isten utasította Mózeszt, hogy egy rézkígyót emeljen fel egy pózánára. Aki arra ránézett, csodálatos módon meggyógyult. (lásd: 4Móz 21:5-9)

Jézus elmondta Nikodémusnak, mi ennek a történetnek a tanulsága. Jézus felemeltetik a keresztre. Minden bűnös, aki elhiszi a jó hírt, felnézhet a keresztre, és gyógyulást nyer bűneire. „Az izraeliták közül sokan semmiféle segítséget sem láttak abban az orvosságban, amelyet a menny kínált számukra. Mindenfelől halottak és haldoklók vették körül őket, és tudták azt, hogy isteni segítség nélkül elkerülhetetlen a végzetük. Mégis tovább folytatták jajveszékélésüket fájdalmaik és biztos haláluk tudatában, amíg erejük el nem fogyott és szemük meg nem üvegesedett, miközben egy pillantással azonnal meggyógyulhattak volna.

Ha tudatában vagyunk szükségleteinknek, akkor ne a panaszkodásra fordítsuk minden erőnket. Miközben rájövünk, hogy Krisztus nélkül milyen tehetetlen állapotban vagyunk, ne engedjük át magunkat az elkedvetlenedésnek, a csüggedésnek, hanem támaszkodjunk a megfeszített és feltámadott Üdvözítőnk érdemeire. Nézz reá és élsz! Szavát adta, hogy ő mindazokat megmenti, akik hozzá mennek. Bár milliók vetik el felajánlott irgalmát, akiknek gyógyulásra lenne szükségük, de azok közül, akik bizodalmukat az ő érdemeibe vetik, egyetlen egyet sem hagy elveszni.” (*Pátriárkák és próféták*, 432. old.)

Jézus sok mindent meg akart osztani Nikodémussal, de ez volt a legfőbb. Az egyetlen lehetőség az életre: elhinni mindent, amit Isten mondott Jézusról. Az embereknek szükségük volt felnézni Isten Bárányára. A dolgok most sem változtak. Ahogy Jézus hajlandó volt személyesen találkozni Nikodémussal,

“Ő csak annyit kér, hogy adjuk át magunk Neki, hogy az Ő legjobb belátása szerint állítson munkába. Ameddig nem jutunk el az átadás ezen pontjára, nem dolgozhatunk boldogan, hasznosan vagy sikeresen.”

– S.D.A. Bible Commentary, 6. köt., 1101. old.

velünk is hajlandó ezt megtenni. Ahogy Jézus figyelmeztette őt az újjászületés szükségletére, minket is figyelmeztet. Ahogy Mózes történetében: ha abbahagyjuk bűneink gyászolását és élünk a gyógymód-

dal, meggyógyulunk. „Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3:18)

MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

I. RÉSZ

1. Miért nehéz a gazdagoknak bejutni a mennybe? _____

Ha a családot nem gazdag, az milyen előnnyel jár számodra? Péld 30:8-9 _____

2. Miért kérte Jézus a gazdag fiatal vezetőt ilyen nagy áldozatra? _____

Mit kell tennünk, mielőtt Jézus követője lennénk? Mt 16:24-26, Gal 2:20, 5:24 _____

3. Nikodémusnak társadalmi, vallási és politikai előnyei voltak. Miért nehezítette ez meg, hogy Jézus nyílt követője lehessen? _____

II. RÉSZ

4. Kikkel lakik Isten és mit tesz értük? Ézs 57:15 _____

5. Miért kezdte Jézus egy olyan igazsággal a beszélgetést, amellyel zavarba hozta Nikodémust? _____

6. Miért érezte feszélyezve magát Nikodémus, amikor Jézus azt mondta, hogy újjá kell születnie? _____

7. Miért van szükségünk az újjászületésre? A megváltás egy ajándék, amit szüleinktől örökölhettünk? _____

III. RÉSZ

8. Olvasd el a *Pátriárkák és próféták* 428–432. oldalait, majd válaszolj az alábbi kérdésekre.

Miért ne fordítsuk minden erőnket bűneink gyászolására? _____

Mi a megváltás egyszerű feltétele? _____

Miért utasítják el sokan, hogy hittel Jézusra nézzenek, habár látják, mit tett Ő másokért? _____

További tanulmányozásra: *Jézus élete*, 167–177. old., *Jézushoz vezető út*, 17–22. old.

Csodák az életemben

– 13. rész, írta: John N. Loughborough

Találkozás a fanatizmussal

A mikor elértünk Atticaba (New York), a hó már teljesen elolvadt az útról, gyalognunk kellett tehát, hogy a lónak ne a puszta földön kelljen húznia a szánt. Hat hét távollét után jó egészségben és jókedvűen értünk Rochesterbe.

Most, hogy Hiram Edson hazatért, nekem az öreg Charlie hátán kellett mennem 50 mérföldet Orangeportig, hogy elvegyem a kocsit, amit decemberben otthagytunk. 1852-53 telén egy hangos, féktelen férfi csatlakozott a rochesteri csoporthoz. Bizonyágtétele is ugyanolyan heves volt: „Eljuthatunk arra a pontra, ahol már nem érhetnek kísértések.” Ez kicsit furcsán hangzott számomra, és White lelkész, valamint felesége tekintetéből ítélve nem gondoltam, hogy helyeselték ezt a tant. A következő szombaton ez a férfi arra buzdított, hogy lépjünk magasabbra, ahol szabadok leszünk a kísértéstől. A tetőpontot a harmadik szombaton érte el. Így kiáltott: „Testvérek, gyertek fel ide, ahol én állok. GYERTEK FEL! GYERTEK FEL!”

White lelkész felállt, és nagyon nyugodtan így szólt a férfinak: „Arról beszélsz, hogy valamiféle magaslaton állsz. Ez egy kis termetű embert juttat eszembe Krisztus idejéből, aki látni akarta a Megváltót, és felmászott egy eperfügefára. Amikor a Megváltó odaért, így szólt hozzá: *Zákeus, gyere le*. Ha van egy hely, ahol nem érnek többé kísértések, tudnunk kell, hogy jutunk oda. Mondom neked, te az ördög számolyán ülsz, ha azt gondolod, hogy minden ihleted az Úrtól származik. Ez bűnre vezet.”

A férfi tiltakozott, hogy ez egyáltalán nem így van, de hat héttel később a feleségénél sokkal fiatalabb hölgygel jelent meg otthonában. Amikor belépett, így szólt a feleségéhez, aki éppen kéthónapos kisbabájukat ringatta: „Az Úr mondta, hogy vedd el a jobbágy-nőt az ő gyermekével, mert annak fia nem örökölhét a szabadokkal.” Ezután távozásra szólította fel a feleségét, értésére adva, most már az új nő a ház úrnője. Mivel a felesége nem volt hajlandó gyermekével együtt kimenni a hideg, szeles utcára szállást keresni, nem tett eleget a felszólításnak. Nem sokkal ezután a férfi peres ügybe keveredett, amely véget vetett a harmadik angyal üzenetéről szóló magyarázatainak.

1852-53 telén White lelkész megírta 80 oldalas tanulmányát a szentélyről és a 2300 éves próféciáról. Ezt a kézi nyomdagépen nyomtatták ki 1853 tavaszán. A nyomdának nem volt sem tűző-, sem szegélyező gépe. White lelkész, mivel minél hamarabb terjeszteni akarta a füzetet, összehívta a rochesteri tagokat, hogy segítsenek összehajtogatni a 100 példányt. Én lyukasztottam ki őket egy cipész árral, a testvérnők pedig összevarrták tűvel és cérnával. Mary Patten tette fel a borítót, és Uriah Smith egyenesítette le a szegélyeket zsebkésével. White testvérnő csomagolta, White lelkész pedig megcímezte és a postára vitte őket. Nagyon boldogok voltunk, mert ez volt az első könyv, amit egy hetednapi adventista nyomdában adtak ki.

Szolgálatom korai éveiben Sullivan Heath elsőnapig adventista lelkésszel dolgoztam együtt, aki nem sokkal azután Illinoisba költözött. Clarksoni rokonai elfogadták a jelenvaló igazságot, és mivel szerették volna, hogy ő is megismerje a jó hírt, pénzt kezdtek gyűjteni számomra, hogy meglátogassam őt. White lelkész azt javasolta, hogy ahelyett, hogy egyszerűen odamennék és visszajönnék, útközben keressék fel egy csoportot Fredoniában (N. Y.) és Milanban (OH), Michiganben is álljak meg, majd találkozzak velük Jacksonban június 21-én. Ezzel a szándékkal indultam tehát el májusban.

1853-ban eldöntötték, hogy ajánlólevelet adnak a lelkészeknek, amellyel mindenhol bemutatkozhatnak egyházunk tagjainak. Én 1853 januárjában kaptam meg az enyémet, melyen ez állt:

„Loughborough testvér Rochesterből (N. Y.), akit ajánlunk a testvéreknek, bárhová megy.

Az egyház részéről,
(aláírás) James White és
Joseph Bates vezető lelkészek.”

Történelmi kapcsolat

Újjá kell születniünk

Nikodémussal folytatott beszélgetésében Krisztus a legfontosabb elveket fektette le. Meghatározta a megváltás feltételeit és hangsúlyozta az új élet fontosságát.

Krisztus rámutatott, hogy ha egy ember áldás akar lenni környezete számára és élvezni akarja az örök élet örömeit, akkor újjá kell születnie a mennyei Lélektől, aki megváltoztatja gonosz szívünket, új szívet, éretnyes jellemet és Isten parancsolatai iránti önkéntes engedelmességet ad a helyébe. Aki Krisztus nevében elhatározta, hogy a szelíd és alázatos Megváltót követi, újjá kell születnie. Ha ezt elfogadják és betartják, olyanokká válnak, mint ragyogó fény az éjszakában, kivezetve a tévelygő lelkeket a tökéletes napvilágra.

Isten megváltottaiként szövetséget kötöttünk, hogy Krisztussal dolgozzunk az Ő mennyei szolgálatában, nem természetes hajlamaink szerint, hanem Isten Lelkével összhangban. Az ember élete azonban telve van bűnnel. A kísértéseknek engedve meggyengült az engedelmisség ereje. De „csalárdabb a szív minden-nél, és gonosz az.” Bűnben vagyunk, és saját erőnkől semmi jót nem tehetünk.

Ahhoz, hogy elfogadhatóan szolgáljuk Istent, „újjá kell születniünk.” Természetes hajlamainknak, melyek ellentétben állnak Isten Lelkével, háttérbe kell szorulniuk. Új emberré kell válnunk Krisztus Jézusban. Az új életnek kell helyet kapnia, amely telve van szeretettel, bizalommal, engedelmisséggel. Azt gondoljátok, hogy nincs szükség erre a változásra Isten országa érdekében? Hallgassátok meg a menny Fejedelmének szavait: „Szükség néktek újonnan születne-tek.” Ha nem térsz meg és nem leszel olyan, mint egy kisgyermek, nem léphetsz be Isten országába. Ha ez a változás nem következik be,

nem szolgálhatjuk megfelelően Istent. Munkánk telve lesz hibákkal, világi tervekkel, idegen tűzzel, amely nem Istennek ad tiszteletet. Életünk szentségtelen, nyugtalan és zavaros lesz. Az újjászületés által jelképezett változás csak a Szentlélek munkája nyomán következhet be. Egyedül ez tisztíthat meg minket minden tisztátalanságtól. Ha megengedjük, hogy formálja és alakítsa szívünket, felismerjük Isten országának jellegét és tudatosítjuk, hogy milyen változásokat kell megtennünk, mielőtt belépést nyernénk oda. A büszkeség és az önfelmagasztalás ellenáll Isten Lelkének, minden természetes hajlam ellenkezik Krisztus szelídségével és alázatosságával. Azonban, ha az örök életre vezető ösvényen szeretnénk járni, ne hallgassunk a belső suttogásra. Alázatosan és bűnbánattal adjuk át magunkat mennyei Atyánknak. „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” Amint megkapjuk a mennyei világosságot és együttműködünk a mennyei lényekkel, újjászületünk, és Krisztus erejével felszabadulunk a bűn átkától.

Krisztus azért jött világunkba, mert látta, hogy az ember elveszítette Isten képét és természetét. Látta, hogy eltévelyedtek a békesség és tisztaság ösvényétől, és maguktól soha nem találnák meg a visszautat. Eljött, és teljes, tökéletes megváltást hozott, hogy kőszívünket hússzívra cserélje, hogy bűnös természetün-

ket az Ő hasonlatosságára változtassa, hogy részesei lehessünk a mennyei természetnek, és beléphessünk a mennyei udvarokba.

Ő bőségesen eláraszt minket minden jóval. Néz-

“Az Ő szeretete értékesebb számodra az egész világnál.”

zünk Rál! Ő a mi igazságunk és mindent átfogó áldozatunk. Amikor hittel elfogadjuk az Ő kegyelmét, megtisztulunk. Ha hiszünk Benne, aki életet ad a léleknek, új életre születünk, melynek legnagyobb öröme a Mester szolgálata. Az én eltűnik, és Krisztus költözik szívünkbe.

Mindannyian, akik lelketek megmentése érdekében Jézushoz fordultok segítségért, halljátok ugyanazt, amit Nikodémusnak mondott: „Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.” Ő kopog szívünk ajtaján bebocsátást kérve. Vágyik arra, hogy megújítsa szívünket, és betöltse azt a tisztaság és igazság iránti szeretettel. Vágyik arra, hogy megfeszítse magát értünk, hogy új életre ébredjünk Őbenne.

Nikodémus megtért a Jézussal folytatott beszélgetés nyomán. Mi lesz veled? Krisztus vajon hiába

kopogtat a szíveden? Nem engeded be Őt? Vagy befogadod, mint nagy tisztelendő vendéget? Ne utasítsd vissza, mert az Ő szeretete értékesebb számodra az egész világnál. Annak hosszúsága, szélessége, magassága és mélysége felbecsülhetetlen. Megtisztítja szíved, megújítja elméd és új képességekkel lát el, hogy megismerd és szeresd Istent.

Ne tévovázz, amikor meghallod a kérést: „Szükség néktek újonnan születnetek.” Ne félj teljes mértékben átadni magad Krisztusnak. Fenntartások nélkül helyezd életed az Ő irányítása alá. Tanuld meg, mit jelent elhagyni a bűnt, új szívet kapni. Ahogy Krisztust szemléled, éned jelentéktelenségbe süllyed és átváltozol az Ő képére, „dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.”

– *The Youth's Instructor*, 1897, szeptember 2, 9.

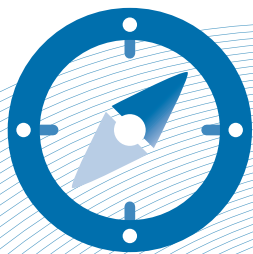
MEGBESZÉLENDŐ KÉRDÉSEK

1. Sorolj fel néhány dolgot, amit Jézus tett Nikodémussal folytatott beszélgetése alatt. _____

2. Minek kell megtörténnie, mielőtt bárki is áldás lehetne a világnak és beléphetne az örök életbe? _____

3. Miért kötöttünk szövetséget, hogy Isten Lelkével összhangban dolgozzunk? _____
4. Mennyi jót tehetünk önerőből? _____
5. Sorold fel, milyen változásokat eredményez az újjászületés, amelyek képessé teszik az egyént elfogadhatóan szolgálni Istent. _____

6. Hogyan érhető el az újjászületés? _____
7. Mi a természetes hajlamunk? _____
Miért ne hallgassunk a belső suttozásra? _____
8. Miért jött le Jézus földünkre? _____
9. Mikor tisztulunk meg a bűntől? _____
10. Mit vágyik tenni Krisztus a mi érdekünkben? _____
11. Miért értékesebb Isten szeretete az egész világnál? _____

A hit fejezetei

Új gyülekezet Ariauban

Brad Mills

A hogy fatörzsből készített kenumból a sötét vizet néztem, rengeteg halat láttam a sűrű növényzet között úszkálni. A víz sekély volt.

Kidőlt fák heverték ennek a kis mellékfolyónak a partján, és a víz alá került ágaik rengeteg trópusi állatfajnak adtak otthont. Új barátom, Ivenilson, az ariau kis dzsungelfalu baptista lelkésze a vízben állt, és engem is hívott, hogy csatlakozzak az „ebédhalászathoz”.

„Itt nincsenek anakondák?” – kérdeztem, kételkedve mérgetve a vizet.

„De, de nem zavarnak” – válaszolta. Kissé félve csuszszantam a vízbe, feltettem búvármaszkomat és elkezdtem a víz alatt úszni vele, kerülgetve a faágakat és álmélkodva a víz alatti világ csodáin. Lándzsájával Ivenilsonnak sikerült felszúrnia négy nagy pávasügért, én azonban egyet sem fogtam. Ivenilsonnal való barátságom napról napra erősödött, és a barátságos evangelizálásnak köszönhetően ő és a felesége is elfogadták, hogy tanulmányozzák velem a Bibliát. Minden nap eljöttek, és két másik emberrel együtt nyitottuk meg a Szentírást, hogy felfedezzük belőle Isten igazságait: a szombatot, a tiszta és a tisztátalan étkezést, a szentély üzenetét, természetesen mindent Isten irántunk való szeretetének fényében. Ivenilson felesége, Paula, ennek a kis, nyolcszáz tagú falunak a kormányzati egészséggondozója volt. Kevesebb, mint egy hónapnyi képzés után, örömmel fogadta, hogy csapatunk egy hónapig ott tartózkodik. Majdnem naponta hívott mindenféle ügyekben: diagnosztizálás, varrás, stb.

Egy este a zseblámpa fényénél varrtam össze egy majdnem teljesen levágott lábujjat, és magamban elismételtem a művelet lépéseit, ahogy az Egyesült Ál-

lamokban végzett tanfolyamon tanultam. Milyen sok minden történt azóta!

Kilenctagú csapatunk egy egész hónapig tartott bibliatanulmányokat a naponta összegyűlt mintegy hatvan személynek. Ugyanakkor estéről estére evangelizációs sorozatot is tartottunk a kis közösségben. Egész

mostanig nem volt még heted-napi adventista gyülekezet a faluban. Az egészségügyi misszió révén ismerkedtünk, barátságokat kötöttünk, és bemutattuk ezeknek a csodálatos embereknek Isten Igéjének igazságait. Lina naponta négy órát tartotta nyitva a fogorvosi rendelőt, és tanította őket a dentálhigiénére, amiről addig nem is hallottak. A hónap utolsó hetében egy műholdas antenna segítségével bekapcsolódtunk Mark Finley braziliai evangéli-

zációs kampányába. Minden este felállítottuk kis vetítőt, és egy áramgenerátor által ellátott laptopról vetítettük az előadást azokról az igazságokról, melyekről addig soha nem hallottak. A hónap végén tizenöt személy adta át életét Istennek keresztség által, és hárman hitvallással. Egy kis gyülekezet már épül is a faluban, a tető is majdnem kész. A következő szombaton az új hívők már az új imaházukban találkozhatnak.

Még sok lélek van, akiket összegyűjthetünk Isten országába. Mindannyian naponta találkozunk olyanokkal, akiknek bizonyosságot tehetünk Isten szeretetéről. Legyünk emberhalászok!

Gyülekezet az Amazonas régióban